

ПАТРИША ГРАСО ТЕМЕНУЖКИ В СНЕГА

Част 1 от „Херцози“

Превод от английски: [Неизвестен], 2000

chitanka.info

ПРОЛОГ

Уоркшир, Англия, 1804

— Бог да ви поживи! — иронично благодари на доведените си сестри десетгодишната Изабел Монтгомъри. Грабна с рязко движение от ръцете на едното от двете момичета любимата си флейта, а от другото — подплатената с кожа наметка, обърна се и изхвъркна от стаята си.

— Мама каза да споделяш с нас! — извика след нея дванадесетгодишната Лобелия.

— Всичко ще ѝ разкажем, така да знаеш — заплаши единадесетгодишната Рю.

— Все ми е едно — извика през рамо Изабел, без да забави крачка. Спусна се тичешком по тясното стълбище, без да обръща внимание на слисаните погледи на прислужниците, прелетя през кухнята и изхвъркна навън през задната врата.

В двора спря за миг, за да си поеме дъх, загърна се по-плътно в наметката си — априлският следобед бе доста хладен, — и се впусна по поддържаната морава към една горичка, където доведените ѝ сестри нямаше да ѝ досаждат. Тя остави зад себе си внушителното имение от дялан камък, чиито тъмночервени керемиди се виждаха отдалече, и зарея поглед из морето от сини теменужки, жълти нарциси и цъфтящи форзиции.

Пролетта бе в разгара си в Арден Хол, но в детското сърце владееше сурова зима, а в очите на Изабел напиреха сълзи.

Борейки се с тях, момичето погледна към семейния параклис и гробищата, където сутринта бяха погребали баща ѝ. Кой би предположил, че човекът, когото Изабел обичаше повече от всеки друг, може да бъде покосен от ужасната епидемия? Сега лежеше до покойната ѝ майка. Ех, ако можеше брат ѝ Майлс да остане при нея! Той обаче се бе върнал в университета веднага след погребението.

Изабел докосна с пръсти златния медальон, с който не се разделяше никога. В него имаше малък портрет на покойната ѝ майка,

жената, която тя познаваше само със сърцето си. Ако тя не бе починала, на Изабел щяха да ѝ бъдат спестени ужасните доведени сестри и Делфиния, нейната мащеха.

Момичето изправи рамене, отвърна поглед от последния пристан на родителите си и се втурна покрай огромните дъбове, които отделяха парка от гората. Трябваше да се скрие някъде, за да се отдаде на мъката си. Скоро щеше да се стъмни, но мисълта, да седне на една маса с доведените си сестри и мащехата си, я изпълваше с по-голям ужас от тази, че може да замръкне в гората.

С натежало сърце Изабел се отправи към реката Ейвън. Въздухът бе изпълнен с ухание на лилии и с тежкия мирис на блата. Тук-там можеше да се види някоя бреза или напъпила акация. Изпод почернялата есенна шума надничаха минзухари и младите листа на папратите.

Пролетта бе сезонът на цветното великолепие и на природните духове. Изабел знаеше това от готвачката.

При тази странна мисъл момичето поклати глава и замръзна, дочуло звук, по-тих от ромона на пролетно поточе. Някой свиреше на флейта. Магическият ѝ звън мамеше Изабел все по-навътре в гората. С всяка крачка звънът на флейтата ставаше все по-силен и ясен. Тъжната мелодия хармонираше с настроението на момичето.

Изабел ускори крачка, но когато стигна просеката, открилата се пред очите ѝ гледка я накара да замръзне на място.

Бедно облечена възрастна жена седеше върху едно повалено дърво, недалеч от реката, и свиреше на флейта. Когато я забеляза, спря да свири и я погледна.

Обзета от внезапен страх, Изабел отстъпи няколко крачки.

— Как се казваш? — усмихнато попита възрастната жена.

— Изабел Монтгомъри.

Над реката вече се стелеха първите валма на вечерната мъгла. Момичето припряно вдигна поглед към небето. Розови и виолетови отблясъци обагряха хоризонта на запад. Изабел обмисляше трескаво дали да остане, или да избяга. Ако се върнеше след смрачаване, Делфиния със сигурност ужасно щеше да се ядоса.

— Седни — покани я възрастната жена.

Дружелюбната нотка в гласа ѝ накара Изабел да се подчини и да седне на тревата до нея.

— Живея в Арден Хол — сподели внезапно.

— Защо една Монтгомъри живее в Арден Хол? — попита жената.

— Покойната ми майка била наследница на Арден Хол — обясни Изабел. — Тя се омъжила за баща ми, Адам. Днес го погребяхме.

— Толкова млада, и вече сираче — състрадателно каза жената и утешително потупа дланта ѝ. — Аз съм Жизел.

— Майка ми се казвала Елизабет — издаде Изабел.

— Сигурно много си я обичала.

— Аз не я познавам. — Изабел отвори медальона и показва миниатюрата на жената.

— Имаш същата руса коса и виолетови очи като нея. Изобщо намирам, че двете много си приличате — забеляза Жизел.

— Благодаря. Приемам това за комплимент.

— Е, Бел, каква друга мъка, освен смъртта на баща ти те е довела в моята гора? — попита Жизел.

— Откъде знаеш как ме нарича брат ми? — смаяно попита момичето.

— Споделената болка е половин болка — рече Жизел, сякаш не бе чула въпроса ѝ. — Имам огромен опит в разрешаването на всякакви проблеми. — Внезапно възрастната жена потрепери и впери поглед в наметката на момичето.

— Доста отдавна седя тук и ми е малко студено. Ще ми заемеш ли наметката си?

Без да се колебае, Изабел я свали и я подаде на възрастната жена.

— Твоя е — каза, и отново седна на тревата до поваленото дърво. — Да помагаш на изпадналите в нужда е проява на милосърдие, а аз възнамерявам да си осигуря място на небето. Така отново ще мога да бъда с мама и татко.

Жизел кимна и загърна с наметката свитите си рамене.

— Дете, разкажи ми какво те води в моята гора.

— Лобелия и Рю, доведените ми сестри, се опитаха да откраднат флейтата ми — поде Изабел. — Флейтата и медальонът са ми от мама. Готвачката ми е разказвала, че когато мама засвирила, славеите спирали да пеят, за да я послушат. Но Делфиния, мащехата ми, изхвърли госпожица Джунипър веднага след като погребяхме татко.

Джунипър ме обичаше повече от всичко. Затова я изгони, а не защото пиела студен чай. Какво лошо има в това, човек да пие студен чай?

— Коя е Джунипър? — попита Жизел.

— До тази сутрин Джунипър бе моята бавачка. Тя не можеше да понася отвратителните ми сестри — отвърна Изабел. — След погребението брат ми Майлс отпътува обратно за университета. Надявам се да пристигне жив и здрав.

— Сигурна съм, че Майлс е добре, където и да е в момента — успокои момичето Жизел.

— Ставаме ли приятелки? — попита Изабел, а лицето ѝ грейна. — Никога не съм имала истинска приятелка. И всъщност изобщо не ми се прибира у дома. Може ли да остана при теб, докато Майлс се върне в Арден Хол?

— Брат ти може да отсъства от къщи още доста дълго — обясни Жизел. — Кой ще управлява имението му, ако ти останеш при мен в гората?

Изабел сви рамене. Надеждата изчезна от лицето ѝ.

— Какво желаеш повече от всичко на света? — попита възрастната жена като някаква вълшебница, която може да изпълнява желания.

— Бих искала да бъда обичана — отвърна Изабел и я погледна с тъжните си теменуженосини очи.

— Чуй ме сега, дете мое. Не ме питай защо, но аз мога да предсказвам бъдещето — Жизел улови дланта ѝ. — Един ден, но само при условие, че сега се върнеш в Арден Хол, ще се появи тъмен принц, който ще те спаси.

— Да ме спаси? Че от какво?

— Да се противоречи на благосклонно настроени възрастни е изключително невъзпитано — смъмри я Жизел. — Та значи, за този принц ще бъдеш по-очарователна от първите надничащи изпод снега теменужки.

Изабел невярващо гледаше възрастната жена. Дори тя знаеше, че никой не може да предсказва бъдещето.

— Не ми ли вярваш? — попита Жизел. — Би ли искала да знаеш какво прави той в този момент?

Изабел кимна и дари жената с лъчезарна усмивка.

— Ела тогава — Жизел се надигна и ѝ протегна ръка. Изабел сведе поглед от сбръчканото лице към мазолестата длан, след това положи своята в нея.

Жизел я поведе към реката и коленичи в тревата до брега.

— Надникни във водата, малка моя. Виж какво ще ти донесе бъдещето.

Отначало Изабел не виждаше нищо, но след това забеляза във водата да играе смътен образ. Някакъв мъж поне двадесетгодишен — я гледаше непринудено с тъмните си очи. Косата му бе по-черна от катран.

— Кой е това? — попита Изабел, без да откъсва поглед от образа във водата. — Някой непознат принц?

— Непознатите нямат достъп до царството на сърцето. — Възлестата ръка на Жизел докосна водата и образът на принца изчезна, разнесен от леки вълнички. — Крайно време е да се връщаш у дома.

— Ще те видя ли отново? — попита Изабел и стана заедно с възрастната жена. — Как да те открия.

— Аз ще те потърся.

Изабел се огледа. Вече се смрачаваше и тя се боеше да остане сама в гората.

— Брезите ще ти покажат пътя — сякаш прочела мислите ѝ, рече Жизел и посочи с ръка към гората.

Изабел обърна поглед и видя белите стволоче на брезите едва доловимо да блестят там, където само допреди миг бе царял непрогледен мрак.

— Много бих искала да се видим отново — с внезапен прилив на благодарност момичето целуна възрастната жена по сбръчканата буза.

Жизел се усмихна.

— Обещавам да те навещавам често.

Изабел хукна по очертаната от брезите пътека. Когато след малко се обърна, видя зад себе си само непрогледен мрак. Мъждукащата млечнобяла светлина бе изчезнала.

„Приятелка“ — преливаща от щастие си мислеше Изабел, докато тичаше по посока на Арден Хол. Най-сетне бе намерила приятелка, на която може да се довери.

Трепереща от вечерния хлад, тя се вмъкна в къщата през задния вход. Отново всявайки смут сред прислугата, втурна се в кухнята, а

след това по тясното стълбище се добра до стаята си и веднага залости вратата. Сега сестрите ѝ не можеха да ѝ досаждат, а ако Делфиния решише да ѝ чете конско за закъснението, щеше да ѝ се наложи да вика иззад залостената врата.

Момичето се обърна, за да потърси някой шал, но замръзна на място и зяпна от учудване. Върху леглото лежеше наметката, която бе подарило на възрастната жена.

„Мили Боже — възкликна мислено Изабел, а изражението на лицето ѝ се проясни от щастлива усмивка. — Жизел е моят ангел хранител.“

1

Лондон, ноември, 1811

Тридесетгодишният Джон Сен-Жермен, пети херцог на Ейвън, десети маркиз на Графтън и дванадесети граф на Килчърн, се отпусна в любимото си кресло в „Уайтс Джентълменс К्लъб“ на Сейнт Джеймс Стрийт и огледа един след друг тримата си събеседници. Двадесет и пет годишният му брат Рос, който седеше от лявата му страна, му отвърна с леко развеселена усмивка. Срещу Джон седеше двадесет и три годишният му брат Джейми и го гледаше с надежда. Майлс Монтгомъри, най-добрият приятел на Джейми, се бе настанил отдясно на Джон и непрекъснато фиксираше най-малкия му брат.

— Пълни глупости — рече Джон. Погледът на тъмните му очи за миг прогони надеждата от лицето на Джейми. — Не смятам всичко това за толкова наложително, че да напусна Шотландия по-рано от планираното.

— Не бива да пропускаме шанса на живота си — разпалено отвърна Джейми. — Тази инвестиция ще ни донесе едно малко състояние.

— Вече притежавам голямо състояние — напомни му Джон. Забелязал разочарованието на брат си, той прокара ръка през гарвановочерната си коса. — Какво те кара да мислиш, че тази спекулация изобщо ще донесе някаква печалба? — омекна Джон. Видът на брат му го бе накарал да се замисли.

— Ваша светлост — намеси се Майлс Монтгомъри. — Идеята ми подхвърли Никола дьо Жавел, племенникът на мащехата ми. Научил е за това от високопоставен сътрудник на „Баринг Брадърс“, които защитават американските финансови интереси в Англия.

— Колко инвестира Дьо Жавел? — попита Джон.

Майлс Монтгомъри поклати колебливо глава.

— В момента Никола, изглежда, е на червено. Обещах му процент от печалбата в замяна на информацията... разбира се, от моята част от печалбата.

— Двамата с Майлс възнамеряваме да заминем за Ню Йорк — добави Джейми, у когото отново се бе зародила известна надежда. — Обещавам ти да не оставим нищо на случайността.

— Англия и Съединените щати са в конфликт заради континенталната блокада и напрежението расте с всеки изминал ден — отвърна Джон. — Какво ще правите, ако избухне война?

Джейми сви рамене.

— Тогава просто ще се наложи да останем в Ню Йорк по-дълго от планираното.

— Какво мислиш за всичко това? — погледът на Джон се спря върху Рос.

— Не мога да кажа дали начинанието ще има успех — отвърна той. — Сумата обаче няма да доведе Сен-Жерменови до фалит, така че, мисля, спокойно можеш да дадеш парите на Джейми.

Джон впери поглед в най-малкия си брат, на чието лице отново се бе появило предишното оптимистично изражение. Джейми бе галеникът на Сен-Жерменови и досега единственото му занимание бяха светските контакти. Може би това финансово начинание щеше да го накара да възмъжее и да възпита у него чувство за отговорност.

— Добър вечер, ваша светлост — прозвуча един басов ироничен глас.

Четиримата се обърнаха към високия рус мъж, който се бе приближил към масата им и сега ги оглеждаше с неприкрита враждебност.

— Гримсби — поздрави го Джон и едва забележимо кимна с глава.

— Каква идилична гледка на безметежно семейно щастие — отвърна Гримсби и продължи да оглежда братята Сен-Жермен. Накрая се обърна към Майлс: — Не мисля, че сме се срещали.

— Майлс Монтгомъри, граф Стратфорд — представи младия мъж Джон. — Майлс, позволи ми да те запозная с Уилям Гримсби, граф Рипън.

Майлс Монтгомъри се изправи, стисна ръката на непознатия, и отново седна. Уилям го дари със самодоволна усмивка.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, господине — рече Гримсби. — Вслушайте се в добронамерения ми съвет: ако имате

сестра, дръжте я настрана, от Сен-Жермен. След тези думи се обърна и напусна помещението.

Озадачен, Майлс Монтгомъри се обърна към Джон.

— Какво искаше да каже?

— Гримсби е бившият ми шурей — отвърна Джон.

— Наистина жалко, че Гримсби не е покойният ти шурей — промърмори Рос.

— Казваш го само защото презокеанската ни линия търпи големи загуби заради него — рече Джон, хвърляйки сърдит поглед към брат си.

— Как можеш да бъдеш толкова невъзмутим? — попита Рос. — Този човек е решен да ни разори.

Джон сви рамене.

— Уилям много страда от загубата на сестра си.

— Но Ленор е мъртва от пет години — напомни му Рос.

— Братко, нека оставим тази тема на мира. — След като бе погледнал крадешком младия Монтгомъри, който внимателно следеше разговора им, Джон отново се обърна към най-малкия си брат. — Ще ти заема сумата, но заради растящото напрежение между двете страни ще отпътувате за Бермудите с някой от моите кораби. Оттам можете да продължите с кораб на някоя неутрална държава. Разбрахме ли се?

Джейми Сен-Жермен и Майлс Монтгомъри се спогледаха. Лицата им грейнаха. В отговор на кимването на приятеля си, Джейми се обърна към Джон и рече:

— Има още нещо, за което трябва да поговорим.

„Значи все пак в цялата тази работа има някаква уловка“ — помисли си Джон, повдигна въпросително вежди и впери поглед в приятеля на брат си, когато Джейми рече:

— Кажи му ти.

— Ваша светлост, безпокои ме още нещо — поде Майлс Монтгомъри. — Боя се, че докато съм далече от дома, мащехата ми може да се опита да оцети сестра ми. — Той замълча за миг, сякаш, за да събере смелост, и се покашля. След това продължи: — Моля ви временно да поемете ролята на настойник на Изабел...

— Не.

— Ваша светлост, горещо ви моля да не ми отказвате. Изабел е интелигентна, добра и няма да ви създава никакви неприятности. Тя е

необикновено красива, с руса коса...

— Не си падам по блондинки — прекъсна го Джон. — На четиридесет възнамерявам да се ожения отново, този път за най-грозната брюнетка, която откроя.

Рос избухна в звучен смях, но си спечели сърдит поглед на по-големия си брат.

— Изабел е образована млада дама — намеси се Джейми.

— Руса, синеока и образована? — подигравателно попита Джон.

— По-скоро теменуженосини — поправи го Майлс.

— Моля?

— Очите ѝ са с цвят на теменужки.

Рос Сен-Жермен не можа да се сдържи и се закиска. След като бе пронизал брат си с унищожителен поглед, Джон попита:

— И с какви умения се отличава прелестната девойка? Изкусна бродерия? Пиано?

— Изабел свири на флейта — обясни Майлс.

— При това божествено — добави Джейми.

— Флейтата вече не е на мода — отбеляза Рос и си спечели кисел поглед от страна на по-малкия си брат.

— Вероятно разбира от мода и клюки — предположи Джон. — Всички млади дами от висшето общество притежават тази дарба.

— Изабел предпочита семплото облекло — отвърна Майлс, поклащайки глава. — Освен това не проявява никакъв интерес към светските клюки.

Джон се ухили невярващо.

— Покажете ми една жена, която не си пада по клюките — рече той, — и аз съм готов да се обзаложа, че тя е глухоняма. Е, млади приятелю, какви дарби притежава сестра ви?

— Освен свиренето на флейта Изабел умее да се оправя чудесно с числата — отвърна Майлс.

— С числа? — повтори Джон. — Какво значи това?

— Изабел води счетоводните ми книги — обясни Майлс. — Разбира се, аз проверявам сметките си на всяко тримесечие.

— Наистина ли сте поверил финансите си на една жена?

Монтгомъри кимна.

Джон дълго го гледа, без да продума.

— Сестра ви, изглежда, е забележителна млада дама — рече накрая той. — Въпреки това трябва да отхвърля молбата ви.

Обръщайки се към Джейми, Майлс рече:

— В никакъв случай не бих оставил Изабел на Делфиния.

Джейми погледна умоляващо брат си, който, от своя страна, се обърна за помощ към Рос. Той само се ухили и сви рамене.

— Дадено — отстъпи Джон, не желаше да разочарова най-малкия си брат. — Временно ще вляза в ролята на настойник на сестра ви и ще се погрижа за финансите ви.

— Благодаря, ваша светлост — Майлс погледна към Джейми и продължи. — Има още една дреболия, за която бих искал да ви помоля.

— Монтгомъри, не насилвайте късмета си — предупреди го Джон.

— На първи май Изабел ще навърши осемнадесет — обясни Майлс с подкупваща усмивка. — Ако дотогава не съм се върнал, в никакъв случай не давайте съгласието си за женитбата ѝ с Никола дьо Жавел. Ако изпитвате влечение към нея, я вземете за жена, иначе трябва да бъде въведена в обществото.

— Ще уважа желанието ви, що се отнася до Дьо Жавел, но не се ползвам с добро име сред дамите — отвърна Джон. — Боя се, че ако взема момичето под крилото си, с името ѝ е свършено.

— Намирам идеята за чудесна — намеси се Рос.

Джон се обърна към брат си и го погледна слисано. Бе типично за Рос да го поставя в неловки ситуации. Как можеше да избегне този глупав ангажимент, при положение че собственият му брат го нападаше в гръб?

— Мама винаги е мечтала за дъщеря — продължи Рос. — Двете с леля Естер ще се радват на възможността да въведат в обществото една толкова възпитана млада дама.

— Тогава да изготвим едно пълномощно и да го подпишем — примири се с неизбежното Джон. — Донесете ми документа утре сутринта. Предстои ми още една среща. Ще ме извините ли?

Без нито дума повече Джон стана и се отправи към входа на елегантно обзаведеното помещение. Отлично можеше да си представи подигравателната усмивка, която в този момент се бе появила на лицето на Рос.

Чу зад себе си Майлс Монтгомъри да шепне:

— Мислите ли, че отива при любовницата си?

— Коя любовница? — попита Рос.

— Ами, преди време го видях с една чернокоса красавица — рече Майлс. — Някаква артистка, доколкото разбрах.

— Джон се отърва от Лизет Дюпре още преди години — бе отговорът на брат му.

Докато минаваше покрай един от прозорците, Джон кимна на Бо Брюмел.

— Приятна вечер, ваша светлост — рече бонвиванът Брюмел.

— Имам да свърша още нещо — отвърна Джон, което накара събеседника му да се усмихне.

Навън гъстата мъгла, почти призрачна на бледата светлина на фенерите, го обгърна като огромно наметало.

След като съзря Галагър и каретата му на отсрещната страна на Сейнт Джеймс Огрийт, Джон му направи знак да го изчака на мястото си. Нямаше смисъл да обръща каретата, целта му бе в противоположната посока.

Проклинайки се мислено, че се бе съгласил да стане настойник на Изабел Монтгомъри, Джон понечи да прекоси улицата, когато изневиделица се появи една карета, управлявана сякаш от самия дявол.

— Внимание! — чу предупреждението на кочияша си Джон и успя да отскочи навреме, за да се спаси от сигурна смърт. За нещастие вечерният му костюм нямаше същия късмет и целият бе в кал. — Ранен ли сте, ваша светлост? — попита Галагър, който бе побързал да му се притече на помощ.

— Не, но трябва да се върна на Парк Лейн, за да се преоблека — отвърна Джон. След това, потупвайки кочияша си по рамото, добави: — Благодаря, че ми спасихте живота.

— За мен беше удоволствие, ваша светлост — ухили се широко Галагър. — Освен това, ако ви се бе случило нещо, щях да остана без работа — добави той и се засмя на собствената си шега.

— Онова, което най-много ме възхищава у вас, Галагър, е необикновената ви практичност — Джон се усмихна на дългогодишния си кочияш и огледа безлюдната улица. — Просто не мога да повярвам, че онзи не ме е забелязал.

— Разбира се, че ви забеляза, ваша светлост — отвърна Галагър, докато му отваряше вратата. — Останах с впечатление, че той насочи

каретата право към вас.

По време на краткото пътуване до Парк Лейн Джон размишляваше върху думите на кочияша си. Струваше му се абсурдно някой да се опита да го убие. В цяла Англия имаше само един човек, който го мразеше, и това бе Уилям Гримсби, бившият му шурей, но той никога не би посмял да посегне на живота му. Не, случилото се без съмнение бе някоя от онези непредвидими и необясними случайности, които постоянно предлагаше животът.

Арден Хол, декември

— О, небеса — промърмори седемнадесетгодишната Изабел Монтгомъри и ядосано остави перото настрана. Отметна няколко паднали на челото ѝ къдрици, стисна златния медальон и се взря с убийствено презрение в колоните от цифри в счетоводната книга. — Тези сметки просто не излизат — промърмори тя. — Разбираш ли нещо от математика?

Изабел погледна към възрастната жена, която седеше в креслото пред камината. Жизел носеше същите овехтели дрехи както пред седем години.

— Не разбирам нищо от числа — отвърна тя.

Изабел усети, че започва да се ядосва. Понякога присъствието на Жизел в живота ѝ бе по-скоро проклятие, отколкото благословия, но въпреки това тя я обичаше от цялото си сърце. В края на краищата след смъртта на баща ѝ Жизел бе единствената ѝ близка душа.

— Предположих, че небесните същества разбират от всичко — рече Изабел.

— Уверявам те, грешиш — отвърна Жизел, хвърляйки на момичето кисел поглед, който издаваше, че бе отгатнала мислите му. — Ако сама стигнеш до верния отговор, радостта ще е по-голяма.

— Днес нямам време за губене.

— И какви толкова неотложни дела те чакат?

Изабел с копнеж погледна към прозореца, през който в стаята нахлуваше слънчева светлина и я мамеше да изостави досадните сметки и да хукне навън.

— Бих искала да седна в градината и да посвирия на флейта — отвърна тя. — Не можеш ли да ми помогнеш поне веднъж?

— Не чувам това за пръв път — отвърна Жизел. — Отговорът ми си остава същият. Трябва да го направиш сама. Мъката е балсам за душата, знаеш ли.

— Заслужила съм си малко да се поразсея — сърдито възрази Изабел.

— Дете мое, търпението е добродетел — невъзмутимо отвърна Жизел. — Седемте добродетели са: вяра, надежда, доброта, скромност, умереност, справедливост и храброст — обясни на възрастната жена Изабел. — Търпението не спада към тях. Възможно ли е един ангел хранител да не знае седемте добродетели?

— Е, моля за снизхождение — сви рамене Жизел. — Затова пък мога да изброя седемте смъртни греха. Искаш ли да ги чуеш?

— Не, благодаря.

— Ето къде си била!

Момичето трепна и се обърна към мащехата си, която се приближаваше към писалището ѝ. С мъка потисна желанието си да направи кисела гримаса. Тя несъзнателно докосна с пръсти златния медальон с портрета на покойната си майка, който всеки път ѝ даваше сила.

— Току-що получих една чудесна новина — рече Делфиния Монтгомъри, размахвайки някакво писмо.

— Доколкото те познавам, някой трябва да е умрял от ужасна смърт.

Изабел се закиска и погледна Жизел. Мина ѝ през ума, че възрастната жена навярно имаше право.

— Какво толкова смешно има? — смутено попита Делфиния. — Защо гледаш към камината? Нали не си започнала пак да си говориш сама?

Изабел се ядоса на себе си. За малко да я пипнат отново. Жизел бе толкова реална, та тя често забравяше, че другите не можеха нито да я видят, нито да я чуят.

— Не, просто... просто си мислех за нещо друго — Изабел си наложи да се усмихне. Мащехата ѝ видимо се успокои. — И каква е тази толкова хубава новина?

— Скъпият Никола ще ни посети на път за Лондон — отвърна Делфиния.

— Проклятие! — изруга Жизел.

— Можеш да го кажеш по-високо — промърмори Изабел.

— Какво да кажа по-високо? — недоумяващо попита Делфиния.

— Изабел, зле ли ти е?

— Не, нищо ми няма, просто съм малко уморена.

— Вслушай се в съвета ми — каза Делфиния. — Бъди мила с Никола. Племенникът ми е чудесна партия.

— В момента нямам никакво желание да се омъжвам — отвърна Изабел, борейки се с ужаса. Никола дьо Жавел й приличаше на коварна невестулка. — Би ли ме извинила, чака ме работа.

Делфиния разбра намека и се запъти към вратата, но на прага спря и рече:

— Като стана дума... За съжаление месечният ми бюджет е изчерпан — каза тя с подкупваща усмивка. — Не би ли могла...

— Не. — Изабел добави строго: — Ако днес ти отпусна допълнително средства, утре ще поискаш още повече. Няма да е зле да си правиш сметката по-добре.

— Чуй ме добре, млада госпожичке...

— Нямам никакво намерение да те слушам — прекъсна я насред думата Изабел. — Ако месечната издръжка не ти стига, помоли брат ми да я увеличи.

— Точно това и ще направя — тросна се на заварената си дъщеря Делфиния, след което изхвъркна от стаята и затръшна вратата след себе си.

— Защо трябва винаги да я ядосваш толкова? — попита Жизел.

— Тя ме ядосва.

— Нима брат ти ще фалира, ако от време на време ѝ даваш по нещо отгоре?

— Издръжката на Делфиния е достатъчно голяма — обясни на възрастната жена Изабел, — но мащехата ми има прекалено широки пръсти.

— Не забравяй, дете мое — рече Жизел, — казано е: „Благословени щедрите, защото ще им се отвърне с щедрост.“

Изабел направи отчаяна гримаса.

— Това ли е новото ти тълкувание на Библията.

— Какво искаш да кажеш?

— Стихът гласи: „Блажени милосърдните, защото ще им се отвърне с милосърдие.“

— О, разбира се, как можах да сбъркам — отвърна Жизел.

— Що за ангел си, щом не можеш да цитираш правилно Светото писание? — попита Изабел. Преди възрастната жена да успее да отговори, вратата се отвори и при вида на доведените си сестри Изабел отново трябваше да се бори с желанието си да направи кисела гримаса. Надяваше се, че не са дошли само защото подобно на майка си имаха нужда от пари. Когато Жизел се закиска, момичето ѝ хвърли строг поглед.

— Не ме настъпвай, дете — смъмри я възрастната жена. — Можеше да си спестиш тази проява на сестринска обич, ако бе дала на Делфиния онова, за което те помоли.

„Отвращавам се от хора, които постоянно повтарят: Не ти ли казах?“ — помисли си Изабел.

— Ти постоянно го повтаряш — отвърна Жизел.

— Не е вярно — високо рече Изабел.

— Изабел отново си говори сама — прошепна на сестра си деветнадесетгодишната Рю.

— Казвам ти, не е с всичкия си — също така шепнешком отвърна двадесетгодишната Лобелия. — Кой мъж ще се ожени за сестрите на една жена, която е за лудница?

— Добре поне, че не сме кръвни роднини — отвърна Рю.

Докато се опитваше да игнорира неприязънта на сестрите си, Изабел усети да я обзема гняв. След толкова много години вече трябваше да е свикнала с обидите им, но те все още успяваха да наранят чувствата ѝ. Всъщност не можеше да им се сърди, че я вземаха за луда. Често това, да имаш ангел хранител, не бе чак толкова хубаво, колкото си бе мислела някога.

— Какво искате?

— Пари — изплъзна се от устата на Рю. — Ох! — възкликна веднага след това тя, защото сестра ѝ я бе оципала.

— Нямам пари за вас — обясни Изабел. — Защо вместо това не се насладите на прекрасния ден.

— Скъпа сестричке — намеси се Лобелия. — Трябва да обновим гардероба си за светския сезон следващата пролет.

— Ти също трябва да се облечеш подобаващо — добави Рю. — Дрехите ти са ужасно старомодни.

Изабел огледа сестрите си. Двете носеха дълги памучни рокли с дълбоки деколтета и бухнали ръкави. Корсажите им бяха украсени с рюшове, а яките — обшити с нежна дантела.

Погледът на Изабел се спря на собствената ѝ строга ленена блуза и виолетова пола. Сестрите ѝ се обличаха като модерни млади дами, докато тя приличаше по-скоро на някоя селянка.

— Имате право — рече накрая Изабел, и пак ги погледна. — Никак не съм в крак с модата. Ще ме извините ли, чака ме още много работа...

— Скоро е осемнадесетият ти рожден ден, а след това ще бъдеш въведена в обществото — напомни ѝ Лобелия. И добави с престорена веселост в гласа: — Имаме нужда от нови дрехи, за да привлечем кандидати за женитба.

— Не мислиш ли, че ще е вълнуващо? — изкряка Рю, очевидно решена да въодушеви Изабел.

Изабел огледа най-напред Лобелия, а след това и нея, докато критичният ѝ поглед не накара двете млади жени да се почувстват неловко. Не би паднала толкова ниско, че да се изкаже пренебрежително за външността им, но доведените ѝ сестри бяха най-невзрачните същества, които някога бе виждала. Модното облекло нямаше да им е достатъчно, ако искаха да подмамят някои кандидат за женитба.

— И аз мисля така — обади се от креслото пред камината Жизел.

— Заминете за Лондон, ако искате — рече Изабел, борейки се с желанието да отвърне на възрастната жена. — Но ще трябва да се задоволите с миналогодишния си гардероб.

— Високомерието ти е неоправдано — промърмори Лобелия и тропна сърдито с крак. — Парите са на Майлс, а не твои.

Рю закима усърдно в знак на съгласие.

— Тогава помолете Майлс да ви даде пари, за да подновите гардероба си — предложи Изабел. — Не мога на своя глава да ви купувам дрехи и тем подобни.

— Точно това и ще направим — тросна ѝ се Лобелия. — Не искам да си умра стара мома като теб... Ела, сестро.

— Колко жалко, че имаш лунички — извика на излизане Рю. — Мъжете презират луничките, знаеш ли.

Вратата се затръшна след нея.

Изабел докосна с пръсти ноздрите си и смутено се обърна към приятелката си.

— Загрозяват ли ме луничките? — попита тя.

— Какви лунички? — Отговорът ѝ накара Изабел да се ухили. — Златният прах по страните ти те прави още по-изкусителна — обясни Жизел.

— Не го казваш просто така, нали?

— Мислиш ли, че ангелите лъжат?

Изабел поклати глава.

— Винаги успяваш да ми повдигнеш настроението.

Тихо почукване привлече вниманието ѝ.

— Кой ли може да е — запита се Изабел. — Мащехата ми няма навика да чука.

На вратата се почука отново.

— Влез — извика Изабел и се усмихна, когато на прага се появи Пебълз, икономът на семейство Монтгомъри.

— Добър ден, госпожице — Пебълз пристъпи към писалището и като ѝ намигна, каза някаква история: — Три вещици били прегазени от карета при злополука. Когато пристигнали пред небесните порти, свети Петър им обяснил, че за тях няма място в рая и трябвало да се върнат обратно на земята. Те трябва да скочат от един облак, като всяка извика името, с което би искала да я наричат в следващия ѝ живот. Първата вещица скочила, викайки: „Лобелия“.

Изабел усети устните ѝ да се разтягат в усмивка.

— Втората вещица скочила от облака, крещейки: „Рю“ — продължи икономът. — Третата, най-старата, се подхлъзнала, изтърколила се от облака и изревала: „Мамка му!“.

Изабел избухна в смях, към който се присъедини и Жизел.

— Знаех си, че ще ви разсмея — рече Пебълз и ѝ подаде някакво писмо. — Един куриер го донесе за вас преди малко. От Лондон.

— Благодаря — Изабел проследи с поглед излизания иконом. Докато отваряше писмото, тя обясни: — От Майлс е, но не мога да си обясня за какво му е да изпраца куриер, след като може да дойде лично.

Момичето прегледа писмото и рече, мръщейки чело:

— Бог да го пази.

— Лоши новини ли, дете мое?

— Майлс е заминал за Америка по работа и...

— Заминал е за колонииите? — възкликна Жизел.

— Америка вече не е колония — обясни Изабел. Вратата се отвори с трясък. В стаята нахлуха Делфиния, Лобелия и Рю.

— Какви са новините от Лондон? — попита мащехата, неспособна да скрие любопитството си.

Изабел се поколеба. Не ѝ се искаше да им казва истината, защото веднага щяха да започнат да я врънкат за пари. Но какво друго можеше да стори? Все едно скоро щяха да научат.

— Майлс е заминал за Америка — обясни Изабел.

— Но как ще вземем участие в светския сезон без него? — проплака Рю.

— Поверил ли ти е финансите? — попита Делфиния. Изабел ѝ отправи неприязнен поглед и се запита защо ѝ задава този въпрос, щом вече знае отговора. — Не смятам, че е редно да се занимаваш със сделките му, пък било то и в ситуация като тази — продължи, без да дочака отговор: — В очите на хората ти си още дете. Това би значело да се разорим. — Обърна се и добави: — Трябва да помоля Никола да се погрижи за финансите на семейство Монтгомъри.

„Ето какво било“ — гневно си помисли Изабел. Коварната ѝ мащеха искаше да сложи ръка на състоянието на брат ѝ. Е, това нямаше да ѝ се удаде. Никога нямаше да позволи на разточителния племенник на Делфиния да надникне в счетоводните книги на Майлс.

— Не е необходимо — каза Изабел, от което мащехата ѝ замръзна на място.

Делфиния се обърна ужасена.

— Нали не искаш да кажеш...

— Изглежда, Майлс е помолил за подкрепа херцог Ейвън — обясни Изабел. — В случай на нужда трябва да потърся помощта на негова милост, но ми се струва, че това едва ли ще се наложи.

Лобелия и Рю нададоха радостни писъци, пляскайки с ръце.

— Херцог Ейвън е толкова образован и привлекателен мъж — възкликна Рю.

— Познаваш ли го? — Изабел въпросително повдигна вежди.

— Не, само съм слушала за него.

— Имаш предвид светските клюки?

— Наречи го както ти харесва.

— О, на всяка цена трябва да потърсим помощта на херцога — намеси се Лобелия. — Тогава той ще ни посети в Арден Хол и ужасно ще се влюби в мен.

— А аз? — попита Рю.

— Аз съм най-голямата, така че херцогът се пада на мен — обясни на сестра си Лобелия. — Освен това той има двама братя.

— Представете си само — въздъхна Рю и хвърли поглед към Изабел. — По един от братята Сен-Жермен за всяка от нас. Така ще бъдем свързани завинаги.

— Мисълта наистина е ужасно изкусителна — иронично рече Изабел и думите ѝ накараха Жизел да прихне. Момичето се обърна към възрастната жена. — Не се смей... — прехапа устни и се престори, че не бе казала нищо.

— Ето пак! — изкрюка Лобелия. — Никой Сен-Жермен няма да пожелае да вземе жена, която си говори сама.

— Просто мислех на глас — рече Изабел, след което погледна мащехата си. — Мога да ръководя сделките на брат си и без помощта на херцога.

— Въпреки това ще му пиша и ще му благодаря за отзивчивостта — обяви Делфиния.

— Каква чудесна идея — изплъзна се от устата на Изабел. — Вземи Лобелия и Рю, да ти помогнат да съчиниш писмото.

След като мащехата и доведените ѝ сестри излязоха, Изабел се облегна назад в креслото си, а от устните ѝ се отрони нещастна въздишка. Сега трите щяха да започнат да ѝ досаждат с молби за пари, а отгоре на това трябваше да позволи на херцог Ейвън да се меси в делата им.

— Дай им пари за дрехи и за светския сезон в Лондон — посъветва я Жизел. — Така ще забравят за херцога.

Изабел ѝ хвърли сърдит поглед.

— Възможно е обаче и да греша — потъна в размисъл възрастната жена.

Изабел стана и се приближи към камината. После седна на пода пред креслото и положи глава в скута на старицата.

— Предполагам, че Делфиния ще се опита да ме принуди да се омъжа за Никола дьо Жавел — рече Изабел. — Къде е този твой принц, който уж щял да ме спаси?

— По-близо, отколкото си мислиш — отвърна Жизел и нежно я погали по косата. — Дай му време.

— Времето е лукс, който не мога да си позволя, особено сега, когато Майлс е от другата страна на океана — отвърна Изабел.

— Дете мое, трябва да се научиш на търпение — рече възрастната жена. — Вярата може да премести планини. Може би херцогът е твой герой.

— Херцог Ейвън не е никакъв принц.

— Ангелите също не са непременно с крила и ореол — с дяволита усмивка отвърна Жизел. — А принцовете не носят непременно корони.

2

Принцове не носеха непременно корони, а вещиците нямаха непременно брадавици на носа... Някои вещици изглеждаха досущ като мащехата ѝ.

Подобни мисли се въртяха из главата на Изабел, докато минаваше по дългия коридор към салона на мащехата си. Делфиния я бе поканила, и тя нито за миг не се усъмни, че щяха да разговарят за пари или, което бе още по-лошо, за женитбата ѝ с Никола дьо Жавел, за когото мащехата ѝ от години се опитваше да я сватоса.

Пред вратата Изабел стисна медальона с портрета на майка си, почука нерешително и влезе. Делфиния седеше в кресло пред камината и Изабел съжали, че бе забранила на Жизел да я съпроводи.

— Ела, седни — подкани я Делфиния. — Поръчах да ни донесат чай и бисквити.

„Да; някои вещици изглеждат досущ като мащехата ми“ — помисли си Изабел, докато прекосяваше салона. Тя седна в креслото до мащехата си.

— За какво искаш да говорим, Делфиния?

— И досега не мога да разбера защо винаги отказваш да ме приемеш за своя майка — рече Делфиния с предизвикващо състрадание изражение.

Изабел нито за миг не се остави да бъде водена за носа.

— Това е една от тайните на живота — отвърна тя и решително погледна мащехата си.

— Вероятно. — Делфиния ѝ се усмихна разколебано. — Искаш ли чай или бисквити?

— Не, благодаря. Ако възнамеряваш...

— Не те повиках, за да говорим за пари — прекъсна я Делфиния, след което извърна поглед към камината. — Бих искала да обсъдим годежа ти с Никола дьо Жавел.

— Не обичам племенника ти и няма да се омъжа за него — рязко отвърна Изабел. Толкова често се бе противопоставяла на този брак, че

вече започваше да се пита дали мащехата ѝ разбира смисъла на отказа ѝ.

Делфиния отхвърли думите ѝ със сърдит жест.

— Всеки ще ти каже, че бракът няма нищо общо с любовта — рече тя. — След време ще започнеш да харесваш скъпия Никола също като мен.

„Не, няма“ — помисли си Изабел, но не каза нищо.

След дълго мълчание Делфиния стана и започна да кръстосва помещението, сякаш търсеше подходящи думи. Когато заговори отново, гласът ѝ звучеше делово.

— Позволих си да поръчам да изготвят един брачен договор. Когато Никола пристигне, двамата с него ще го подпишете.

— Не, няма да подпиша — с твърд глас отвърна Изабел.

— Сега, когато Майлс е в чужбина, аз съм твой настойник — обясни Делфиния и се изправи пред креслото ѝ. — Никола е привлекателен, галантен барон, който всяка жена би искала да има за свой съпруг.

— Всяка, но не и аз — мръщейки чело, я поправи Изабел. — Никола дьо Жавел прилича на невестулка. Достатъчно ми е само да го видя, за да получа стомашно неразположение.

Съвсем неочаквано Делфиния замахна и я зашлеви по лицето. Плесницата бе толкова силна, че за миг Изабел бе неспособна да стори каквото и да било.

Никога преди не бе удряла никого.

Докато се бореше с желанието да отвърне на плесницата на мащехата си, Изабел стана бавно, докосна пламналата си буза и прониза с поглед жената срещу себе си.

— Да ти прости Бог жестокостта — с треперещ от презрение глас просъска тя.

След това, още преди мащехата ѝ да успее да отвърне нещо, се обърна и се запъти към вратата. На прага промърмори така, че Делфиния да я чуе: — Само глупак отблъсква ръката, която го храни. Няма да получи нито пени повече, ако ще да лази на колене пред мен — след тези думи напусна салона и се втурна по коридора към стаята си.

Как смееше да я удря! Колкото ѝ да я притискаха, тя бе твърдо решена никога да не се омъжи за онази невестулка Никола.

След като се добра до стаята си, Изабел залости вратата след себе си. Ако искаше да разговаря с нея, на Делфиния щеше да ѝ се наложи да вика отвън.

— Виж какво направиха — въздъхна Жизел.

Изабел се извърна и се ужаси от хаоса, който цареше в спалнята ѝ. Сандъците с дрехите ѝ бяха отворени, а съдържанието им бе разхвърляно навсякъде из стаята. Помещението изглеждаше така, сякаш през него бе минал ураган.

— Кой го направи? — попита Изабел.

— Лобелия и Рю взеха всичко, което може да им бъде от полза, а останалото съсипаха — отвърна Жизел и поклати неодобрително глава. — Това нямаше да се случи, ако се бе съгласила да им дадеш пари, за да подновят гардероба си.

Изабел прекоси стаята и вдигна от пода една теменуженосиня рокля. Майлс ѝ я бе купил за коледната нощ. Сега тя бе непоправимо разкъсана.

Със сълзи на очи прегърна роклята и приседна на ръба на леглото си. Щеше да посрещне Коледа без нова рокля и което бе още по-лошо, без Майлс. Нима съдбата ѝ бе отредила вечна самота? Защо бе изоставена от най-любимите си същества — майка ѝ, баща ѝ, Майлс?

— Съжалявам, дете мое — рече Жизел, която бе седнала на леглото до нея. Възрастната жена утешително галеше русата ѝ коса. — Не мога да се меся в делата на хората, мога единствено да давам съвети.

— Няколко разкъсани рокли не значат нищо — тъжно въздъхна Изабел. — Но защо Майлс отново ме изостави?

— Когато му дойде времето, брат ти ще се върне — обясни Жизел.

Изабел погледна през булото от сълзи възрастната жена, която от времето на първата им среща край Ейвън бе нейна единствена приятелка.

— Като мой настойник Делфиния ще настоява да се омъжа за Никола. Уморих се да бъда силна. Може би докато Майлс се върне, вече отдавна ще съм омъжена. Ах, къде се бави твойт принц, който уж щял да ме спаси?

— Търпение, дете мое. Принцът ще дойде.

— Кой е той?

Жизел сви рамене и се загледа в пламъците на огъня.

— Не знаеш? — попита Изабел. — Що за ангел си?

Жизел се извърна рязко и се вгледа в нея.

— Единствен Бог е всезнаещ, дете мое. Покай се, защото току-що извърши един смъртен грях.

— Седемте смъртни греха са: гордост, злоба, плътско желание, леност, гняв, невъздържаност и завист — обясни Изабел на своя ангел хранител, а на устните ѝ трепна едва доловима усмивка. — Непочтителността не спада към тях.

Жизел ѝ намигна.

— Моля за снизхождение.

— Ангеле мой, ти си непоправим.

— Когато сестрите ти се втурнаха в стаята, успях да скрия това — Жизел извади скритата под леглото флейта. — Ела да отидем край реката и да посвирим.

— Може би по-късно — Изабел стана от леглото и взе флейтата от ръцете на възрастната жена. — Трябва да прегледам вчерашните сметки. Искаш ли да ми правиш компания в работния кабинет?

Жизел кимна в знак на съгласие и я последва. По пътя за работния кабинет Изабел усети някой настойчиво да я дърпа за ръкава.

— Какво има? — попита тя, поглеждайки мазолестата ръка на приятелката си.

— Остави сметките за по-късно — рече възрастната жена.

— Работата преди удоволствията — поклати глава Изабел. — Трябва да въведа ред в счетоводните си книги, за да не се наложи да прибягвам до помощта на херцог Ейвън.

— Дочух Лобелия и Рю да говорят за него — рече Жизел с дяволита усмивка. — Бих се радвала да го видя.

— Затова пък аз нямам никакво желание да се запознавам с него — отвърна Изабел. — Върви сама край реката. Щом приключи със сметките, ще дойда.

— Предпочитам да те почакам.

В работния кабинет Жизел се настани на обичайното си място пред камината. Изабел седна зад писалището и се залови за работа.

— Не би ли искала да узнаеш какво си говореха двете за херцога? — попита Жизел.

Изабел вдигна поглед, клатейки глава. Когато отново сведе поглед към цифрите, установи, че бе изгубила докъде е стигнала.

— Доколкото чувам, херцогът бил изключително привлекателен — отново се обади Жизел. — Имал гарвановочерна коса и очи със същия цвят.

— Много се радвам за него — разсеяно отвърна Изабел, след което забеляза, че отново трябваше да започне събирането отначало.

— Жените правели всичко, за да му се харесат — за трети път повдигна същата тема Жизел. Изабел дори не я погледна, макар че вече не бе в състояние да се съсредоточи. — Херцогът е най-желаният ерген в Англия, а отгоре на всичко е богат като Крез — добави Жизел. Изабел захвърли перото и стрелна приятелката си с поглед.

— Не мога да работя, постоянно ме разсейваш.

— Дете мое, трябва да се научиш на търпение — посъветва я възрастната жена. — Това е една от...

— Търпението не спада към седемте добродетели — тросна ѝ се Изабел.

— Не ставай непочтителна — смъмри я Жизел. — Търпението е акт на милосърдие.

Изабел тъкмо се канеше да отвърне нещо, когато вратата се отвори и в кабинета се появи Пебълз.

— Пратеник от Ейвън Парк моли да го приемете — обяви икономът.

Изабел въздъхна отегчено. Изглежда, днес не ѝ бе съдено да работи.

— Поканете го.

— Заповядайте, добри човече — изрева Пебълз, поставяйки ръце пред устните си във формата на фуния. — Побързайте, госпожицата е изключително заета.

Неортодоксалните методи на иконома накараха Изабел да прихне. Тя обичаше този възрастен мъж, който винаги бе желал само най-доброто.

— С какво мога да ви услужа? — попита Изабел непознатия, застанал пред писалището ѝ.

— Госпожице, херцог Ейвън нареди утре следобед да се явите в Ейвън Парк със счетоводните книги на брат си — високомерно обясни мъжът.

Въпреки неописуемото си раздразнение Изабел го дари с лъчезарна усмивка.

— Как е името ви?

Въпросът ѝ видимо го смути. Мъжът се покашля и рече:

— Какво, моля?

— Как се казвате? — повтори въпроса си тя.

— Галагър.

— И сте личният пратеник на негова милост? — попита Изабел.

— Ако трябва да бъдем точни, аз съм кочияшът на негова милост — обясни Галагър, — но при все това един от най-верните му служители.

— Значи в пълния смисъл на думата неговата дясна ръка — ухили се Изабел. — Моля, предайте на негова милост, че намесата му в делата на семейство Монтгомъри не е наложителна и е по-добре да се погрижи за собствените си дела. Довиждане, господин Галагър.

— Не мога да му предам подобно съобщение — простена мъжът.

— Но ще се наложи — обясни Изабел. — Това е отговорът ми до негова милост.

— Както желаете — Галагър се обърна и се запъти към вратата.

На прага мъжът се сблъска с Делфиния, която очевидно бе подслушвала и сега се втурна в кабинета.

— К-к-ак с-м-м-ееш! — избълва тя. — Да не си полудяла?

Изабел погледна мащехата си без следа от изненада от неочакваната ѝ поява.

— За какво говориш?

— За неуважението ти към херцог Ейвън — изкряка Делфиния със зачервено от гняв лице.

— Ах, това ли било.

— Да не би да искаш да съсипеш бъдещето на Лобелия и Рю? — попита мащехата ѝ.

— Разбира се, че не.

— Херцог Ейвън има достъп до най-изисканите кръгове на лондонското общество — обясни Делфиния. — Връзките с него могат да бъдат изключително полезни за нас. Веднага ще изпратиш писмо на херцога, в което ще му се извиниш за непростимото си държание.

Изабел бавно стана от креслото, впери поглед в мащехата си и накрая обяви:

— Отказвам да позволя на херцога да си пъха носа в счетоводните книги на брат ми.

— Настоявам да се извиниш — повтори Делфиния с треперещ от гняв глас.

Решена да сложи край на тирадата на мащехата си, Изабел взе флейтата си от писалището и се обърна към Жизел. — Стига работа за днес. Какво ще кажеш, да отидем край реката и да посвирим, докато се успокоим.

— Вече си мислех, че няма да дочакам да чуя това.

Без да обръща внимание на ужасената си мащеха, Изабел се втурна към вратата. Последното, което чу, бяха думите на Делфиния:

— Лобелия и Рю са прави. Ти си луда.

— Какво казахте?

Джон Сен-Жермен скочи от креслото си в салона на Ейвън Парк. Когато се изправи пред прислужника си, графът изглеждаше по-скоро като някой зъл демон, отколкото като обикновен простосмъртен. Катраненочерните му очи блестяха гневно, а привлекателното му лице бе придобило заплашително изражение.

— Не... не убивайте вестносеца, ваша светлост — заекна Галагър и неволно отстъпи крачка. — Госпожица Монтгомъри каза...

— Разбрах какво е казала — тросна му се Джон.

Галагър прехапа устни.

— Няма нужда да си го изкарваш на човека. Той просто си върши работата — намеси се един женски глас.

— Можете да си вървите — каза Джон, след като се овладя.

Той изгледа гърба на побързалия да си излезе Галагър, после се обърна към останалите присъстващи в салона. Майка му поклати глава, леля му Естер го гледаше с неприкрито неодобрение, а Рос му отправи дръзка усмивка.

— Няма да допусна никаква безсрамна, зле възпитана госпожичка да ми казва да съм си гледал работата — обясни Джон.

Сега Рос се ухили широко.

— Как би могъл да й попречиш, щом вече го е сторила?

Джон хвърли неодобрителен поглед на брат си. След това огледа майка си и леля си, които се опитваха да скрият колко са развеселени. Първа заговори майка му.

— Това ми напомня на един случай, когато двамата с бащата на Джон...

— Спомням си, Теса — прекъсна я леля Естер. Споменът накара двете жени да се подсмивват. Когато Джон се обърна към майка си, изражението на лицето му вече се бе разведрило.

— И какво се случи тогава?

— Струва ми се, че беше в нощта на твоето зачеване — отвърна херцогинята.

— И какво се случи в нощта на неговото зачеване? — попита Рос.

Унесена в спомени, херцогинята се усмихна, но не отвърна нищо.

Джон направи отчаяна гримаса и се обърна към брат си.

— Аз съм настойник на момичето и нося отговорност за финансите на семейство Монтгомъри.

— Тогава навярно вместо със заповед, би трябвало да опиташ с учтива покана — предложи Рос.

— С удоволствие бих се запознала с младата дама — намеси се херцогинята.

— Аз също — подкрепи я Естер.

— Тя е блондинка — с горчива нотка в гласа обясни Джон. — Необходимо ли е да продължавам?

— Не всички блондинки са като Ленор Гримсби — рече майка му.

— Ще видим — отвърна Джон. — Ще й се наложи да се съобразява с факта, че съм неин настойник.

— Мислех, че не гледаш прекалено сериозно на молбата на брат й — провлачено рече Рос.

— Дадох дума и възнамерявам да изпълня обещанието си — отвърна Джон. — Отивам в Арден Хол. — След тези думи той се запъти към вратата.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не, благодаря — извика през рамо Джон.

След по-малко от десет минути той вече бе на гърба на своя кон Немезида и препускаше към Арден Хол.

През онзи ден предвестниците на зимата показваха недружелюбните си лица. Лъчите на следобедното слънце с мъка проникваха през пелената от сиви облаци и къпеха в златисти отблясъци есенната шума, правейки я да изглежда като обхваната от пламъци. Голите клони на дърветата стърчаха към небето като гротескни силуети. След ежегодния му престой в Шотландия това бе любимият сезон на Джон. Той можеше да се върне в Ейвън Парк и да остане да живее тук със семейството си, далеч от отегчителното лондонско общество.

Винаги бе смятал, че на тридесет ще има щастлив брак и поне няколко деца, но Ленор Гримсби бе сложила кръст на всичките му надежди.

След като в продължение на две мили бе яздил покрай реката, Джон навлезе в гората. Някакви странни звуци го накараха да спре. Джон се послуша и се подсмихна, когато разбра за какво ставаше дума.

Някой — не, двама души свиреха на флейта. Странно отекващата сред безлюдната гора меланхолична мелодия накара сърцето му да трепне. Джон отново пришпори Немезида. Неочакваните концерти не влизаха в плановите му за този следобед. Смяташе да даде урок на малката Монтгомъри и нямаше да позволи на нищо да го отклони от намеренията му.

Когато излезе от гората, пред него изникна внушителното имение Арден Хол. Господарската къща, която носеше характерните белези на епохата на кралица Елизабет, бе построена от обичайните за тези места материали — дърво от горите на Арден и светъл пясъчник от Уилмкоут. Широката площадка пред главния вход бе застлана с червени тухли и имаше ограда от сив камък. В единия край на имението се виждаха малък параклис и гробища.

— Какво мога да направя за вас, господине? — попита икономът на семейство Монтгомъри, докато го въвеждаше във вестибюла.

— Най-напред, да ме наричате ваша светлост — надуто рече Джон и огледа събеседника си от главата до петите. — Аз съм херцог Ейвън.

— Простете, ваша светлост — извини се икономът, но не изглеждаше твърде смутен.

— Добре дошъл в Арден Хол, ваша светлост — прозвуча един женски глас.

— Добре дошъл, ваша светлост — изчуруликаха в хор други два женски гласа.

Джон се обърна и се оказа лице в лице с трите най-невзрачни същества, които някога бе виждал. Жените направиха реверанс. Изглежда, двете по-млади бяха наследили непривлекателната външност на майка си. Дори дрехите, които носеха, им стояха така, сякаш бяха шити за някой по-слаб човек.

Майка им пристъпи към него и го поздрави с думите:

— За нас е чест да ви посрещнем в Арден Хол, сър.

— Благодаря, госпожо — отвърна Джон.

— Моля, наричайте ме Делфиния — рече жената. — Аз съм съпругата на покойния граф. — Тя посочи двете по-млади жени и добави: — А това са дъщерите ми Лобелия и Рю.

Двете момичета отново направиха реверанс. Джон кимна едва забележимо.

— Ваша светлост, заповядайте в салона да вземете нещо освежително — с подкупваща усмивка предложи Делфиния.

— Не, благодаря — отклони поканата Джон. — Бих искал да изясня някои делови въпроси с Изабел Монтгомъри. Ще бъдете ли така добра да изпратите да я повикат.

Лобелия и Рю привлякоха вниманието му с кикота си.

— В момента Изабел не е тук — обясни Делфиния. — Бих ли могла...

— Изабел се разхожда из гората с невидимата си приятелка — прекъсна майка си Лобелия.

Рю кимна в знак на съгласие.

— Ваша светлост, Изабел е напълно побъркана.

— Не бива да говорите така — смъмри дъщерите си Делфиния. — Изабел понася много тежко загубата на баща си.

— Но той е мъртъв от осем години — презрително изпуфтя Лобелия.

Джон премести поглед от дъщерите към майката. Изглежда Майлс Монтгомъри щеше да се окаже прав. Мащехата му не бе особено привързана към заварената си дъщеря. Неочаквано той изпита облекчение от факта, че не бе отхвърлил молбата на Майлс.

Делфиния се обърна към него с ласкателска усмивка.

— Навярно ще мога да ви помогна, ваша светлост?

— Майлс ме избра за временен настояник на сестра му и ми повери управлението на финансите и поддържането на имотите му — осведоми я Джон. Усмивката замръзна на лицето на Делфиния, която в първия момент изглеждаше доста изненадана. — Нося необходимите документи, които потвърждават думите ми — продължи и бръкна в джоба си.

Делфиния, изглежда, си бе възвърнала самообладанието и се насили да се усмихне.

— Не е необходимо, ваша светлост.

— Добре — Джон я дари с учтива усмивка. — Тогава бих искал да прегледам счетоводните книги, а когато момичето се върне, ще поговоря с него.

— Пебълз, покажете на херцога работния кабинет — нареди Делфиния на иконома.

— Да, госпожо. — Пебълз се обърна към херцога. — Бихте ли ме последвал, ваша светлост.

Джон тръгна след иконома по дългия коридор към работния кабинет. Той седна зад писалището, а икономът разпали огъня в камината и дръпна завесите.

— Мога ли да направя още нещо за вас, ваша светлост?

— Не. — Джон проследи с поглед прислужника и го спря на прага: — Пебълз?

Икономът спря и се обърна.

— Да, ваша светлост?

— Луда ли е Изабел Монтгомъри?

— Младата дама е толкова луда, колкото вие или аз.

— И въпреки това има невидима приятелка? — попита Джон.

За миг възрастният мъж придоби неимоверно слисан вид, но бързо се овладя.

— И вие да бяхте израснал без нито един истински приятел, щяхте да си измислите такъв — обясни Пебълз.

На устните на херцога трепна едва доловима усмивка.

— Възхищавам се на лоялността ви.

— Благодаря, ваша светлост — провлачено рече Пебълз. — Много мило, от ваша страна, че оценявате положителните страни от характера ми. — След тези думи икономът напусна стаята.

„Блондинка или не, Изабел Монтгомъри трябва да притежава необикновено обаяние, щом е успяла да спечели сърцата на прислугата“ — помисли си Джон. От друга страна, момичето се бе показало много непочтително към него, и той не искаше да избързва с преценката си, преди да го види. Джон се зае с преглеждането на счетоводните книги.

Измина един час, и той започна да се пита къде се бави Изабел. Надяваше се да не ѝ се е случило нещо. Дали не трябваше да тръгне да я търси?

Сенките бяха започнали да се удължават. Къде може да е отишла? Реши: ако Изабел не се върне до четвърт час, ще тръгва да я търси.

Джон стана от креслото, приближи се до прозореца и замислено зарея поглед към поддържания парк. Някакво движение в далечината привлече вниманието му. Когато се вгледа по-внимателно, различи силуета на младо момиче, което тичаше по моравата към Арден Хол.

„Най-сетне — помисли си Джон. — Това трябва да е малката Монтгомъри.“

Когато момичето се приближи, надеждите му за скорошна среща с нея се изпариха. Съдейки по опърпаното сиво наметало, това бе някоя прислужница. Овен това мястото ѝ, изглежда, бе по-скоро в лудница.

Ухилен, той проследи с поглед девойката, която разговаряше сама със себе си, ожесточено жестикулирайки с ръце. Тогава забеляза флейтата и разбра, че това трябва да е било жената, свирила в гората. Не след дълго момичето изчезна в къщата.

„Що за странни обитатели“ — мина му през ума. И какво, по дяволите, правеше навън малката Монтгомъри толкова до късно?

В този момент вратата на кабинета се отвори с трясък. Джон се извърна и видя прислужницата със сивото наметало да влиза в стаята. Когато се приближи до писалището, свали качулката си и под нея блисна блестяща златна коса. След това то остави настрана флейтата си и гневно го прониза с поглед.

— Не ме интересува какво иска Майлс — обяви. — Забранявам ви да се месите в делата на семейството ми.

3

— Изабел Монтгомъри, ако не се лъжа?

— Не, кралица Елизабет — саркастично отвърна Изабел. Тя повдигна изящните си руси вежди и рече провлачено: — Херцог Ейвън, ако не се лъжа?

— Не, петнадесетият херцог на съдбата, десетият маркиз на подлостта и дванадесети граф на... — той замълча, сякаш търсеше подходяща дума.

— Графът на Страшния съд? — предложи Изабел, която въпреки гнева си не можа да се сдържи да не се усмихне.

— Точно така. — Херцог Ейвън я дари с чаровна усмивка. — Както виждам, славата ми върви пред мен.

— Наистина, ваша светлост — Изабел се предаде също с усмивка.

„Мили Боже“ — помисли си и се помъчи отново да придобие сериозен вид. Бе възнамерявала да се опита да го накара да напусне Арден Хол. Откъде можеше да знае, че херцогът притежаваше такова чувство за хумор и незлоблив нрав, че да отвърне с шега на открито провокативния й тон?

— Какъв чаровник.

Изабел се обърна към камината, където седеше старата й приятелка.

„Познаваш ли го?“

Жизел се усмихна многозначително и сви рамене.

— На мен ми се струва познат — промълви Изабел.

— С кого говорите?

Изабел се извърна рязко към херцога и поклати глава.

— Имам навика да мисля на глас — отвърна тя. — Все ми се струва, че вече сме се срещали някъде.

— Ако се бяхме срещали — рече Джон и заобиколи писалището, — със сигурност щях да си спомня. — Той спря пред нея. —

Наблюдавах ви, докато се приближавахте към къщата — добави. — Стори ми се, че...

— Мислех на глас, ваша светлост — изпревари го Изабел. Тъмните очи на херцога мъчително бавно я измериха от главата до петите.

— Защо се обличате като прислужница? — попита той, когато погледите им отново се срещнаха.

— Затова ли сте дошъл в Арден Хол, да ми четете конско? — предизвикателно попита Изабел и устоя на погледа му, въпреки че всяка фибра от тялото ѝ трепереше. — Ако е така, можете да се съюзите с мащехата ми.

Херцог Ейвън се облегна на ръба на писалището и скръсти ръце на гърдите си.

— Вярно ли е, че имате невидима приятелка? — открито попита той.

— Ах, значи вече сте имал удоволствието да се запознаете с Лобелия и Рю.

На лицето му отново се появи същата пленителна усмивка, която ѝ отне и малкото останало самообладание.

— Ако те двете бяха мои доведени сестри, навярно и аз бих си измислил някой невидим другар по неволя.

— Моите уважения, ваша светлост, но нямам нужда от вашата закрила — Изабел свали наметката си и я хвърли върху писалището. След това го заобиколи и предизвикателно седна в креслото на брат си, давайки да се разбере, че тя, а не той, носи отговорност за делата на Майлс.

Херцогът се обърна към нея, а изражението на лицето му говореше, че бе прозрял тактиката ѝ.

— Наричайте ме Джон — каза той с дрезгав глас.

Изабел се взираше в писалището пред себе си като хипнотизирана.

— Ваша светлост, боя се, че не ви познавам достатъчно, за да се обръщам към вас с малкото ви име — каза тя, без да вдигне поглед.

— Не можете да ми устоите, прав ли съм? — беззвучно попита херцогът.

Изабел усети, че се изчервява. Бе очаквала да чуе всичко друго, но не и това.

— За мен вие сте един непознат — отвърна тя. — Симпатиите и антипатиите нямат място в отношенията помежду ни, които са чисто делови.

— Чаровният дявол видимо те изнервя.

Изабел стрелна с поглед възрастната си приятелка.

— Какво толкова интересно има в тази камина?

Сипана на местопрестъплението, Изабел погледна херцога. По страните ѝ отново изби руменина и тя се прокле мислено за това, че му бе позволила да я смути. Накрая си пое дълбоко дъх и попита:

— За какво сте искал да разговаряме, ваша светлост?

— Защо не седнем и не обсъдим всичко на спокойствие? — Херцогът посочи креслата пред камината.

— Аз вече седя, ваша светлост — отвърна Изабел и опърничаво вирна нос.

В отговор той пристъпи към нея и ѝ протегна ръка.

— Моля, госпожице Монтгомъри, доставете радост на един тъжен благородник.

Изабел плъзна поглед от протегнатата ръка на мъжа към черните му бездънни очи. Беше като омагьосана. След миг вече бе поставила длан в неговата. Когато той я поведе към камината, усети пръстите му да я изгарят.

Изабел се отпусна в свободното кресло.

— О, не сядайте там — изплъзна се от устата ѝ, когато херцогът понечи да седне в другото.

Джон я погледна слисано.

Как да му обясни? В края на краищата херцогът не може да знае, че за малко не бе седнал върху един ангел хранител.

— Изчезвам — промърмори Жизел.

Изабел изтръска въображаемия прах от една от възглавничките.

— Вече може — рече тя с измъчена усмивка.

Младата жена въздъхна с облекчение, когато, видимо успокоен, херцогът седна в креслото срещу нея. Търсейки подкрепа от духа на покойната си майка, тя нервно стисна златния медальон.

— Какво очарователно бижу — каза Джон, който не я изпускаше от поглед. — Наследство ли ви е?

— Вътре има портрет на покойната ми майка — каза Изабел и отпусна ръце в скута си, опитвайки се да скрие нервността си.

— О, може ли да го видя? — попита той, очевидно опитвайки се да бъде вежлив.

— Портретът на майка ми не ви засяга — отвърна Изабел, и отново стисна медальона в шепата си. — Да говорим по същество.

— По дяволите, не притежавате ли поне малко приличие? — възкликна херцогът. — Какво трябва да направя...

— Моля, моля, ваша светлост — прекъсна го Изабел. — Вашият тон също не е съвсем в унисон с нормите за приличие.

— Човек трябва да притежава търпението на светец, за да остане спокоен, когато разговаря с вас — отвърна Джон.

Тъй като се чувстваше виновна заради не особено вежливата си забележка, Изабел несъзнателно го дари с очарователна усмивка.

— Ах, чух как един черен камък току-що издрънча в блюдото на небесната ви везна.

— Какво искате да кажете? — попита той.

— Ангелите хвърлят черни или бели камъни в двете блюда на небесната везна на всеки човек, за да претеглят греховете и добрите му дела — обясни Изабел. — Вие, ваша светлост, току-що си спечелихте един черен камък, а аз един бял за предупреждението към един грешник.

Херцогът се засмя.

— Тогава няма да е трудно да си спечеля някой бял камък, като тръгна из улиците на Лондон и започна да предупреждавам грешниците да се отвърнат от собственото си безумство.

— Да предупреждаваш грешниците и да ги предпазваш от нови грехове е проява на милосърдие — обясни Изабел. — Има още тринадесет такива прояви, с които можете да си спечелите бели камъни.

— И кои ще да са те? — попита Джон, протягайки дългите си крака.

— Да караш грешниците да се покаят, да поучаваш глупавите, да окуражаваш отчаяните, да утешаваш страдащите, да понасяш страданията с търпение, да прощаваш злото и да се молиш за живите и за мъртвите — обясни Изабел. — Практическите актове на милосърдие са: да храниш гладните, да даваш вода на жадните, да обличаш голите, да подслоняваш бездомниците, да посещаваш затворниците и да погребваш мъртвите.

— А как стои въпросът със съблазняването на прокълнатите? — пошегува се той.

— Да ви прости Бог — възкликна Изабел, ужасена от думите му. Дочула Жизел да се киска, отрони: — Със съблазънта шега не бива.

— Сега той окончателно те мисли за луда.

Как отново да се измъкне от неловката ситуация? Изабел отчаяно се бореше с обземащата я паника. Извинението, че е мислела на глас, нямаше да мине този път.

— Съжалявам — извини се Джон. — Права сте, със съблазънта шега не бива... Между другото, не знаете ли, че когато някой ви се извинява, трябва да го гледате в очите? — Изабел го погледна. Слава богу, той мислеше, че неприличната му забележка я е накарала да отвърне поглед. — Ще ми простите ли? — попита той, а гласът му отново прозвуча дрезгаво.

Изабел кимна. Изглеждаше толкова разкаян, че в този момент тя бе готова да му прости почти всичко, само и само да не я помисли за луда.

— Вероятно в моята небесна везна има вече два черни камъка — рече херцогът.

— Ще се моля за душата ви, ваша светлост — Изабел му се усмихна.

— Оценявам съчувствието ви — рече Джон и отвърна на усмивката ѝ. — Можем ли вече да преминем към сделките.

— Двамата с вас, ваша светлост, нямаме никакви общи делови интереси.

— О, напротив — любезно, но категорично възрази той. — Брат ви изрично ме помоли временно да бъда ваш настойник и да следя счетоводните книги на семейството, които, между другото, са водени чудесно. Като ваш настойник напролет ще ви въведа в обществото, ако разбира се, Майлс не се е върнал дотогава.

Изабел нервно си играеше със златния медальон, опитвайки се да събере цялата останала ѝ смелост. Вътрешно се противеше на намеренията му, но как можеше да му се противопостави? Беше ясно, че мащехата ѝ щеше да вземе страната на херцога.

Растяща несигурност обземаше сърцето ѝ и младата жена осъзна, че дебютът ѝ в обществото щеше да бъде истинска катастрофа. Тя нямаше представа как се държи човек във висшите кръгове. Освен

това светът гъмжеше от хора като Лобелия и Рю. Обществото никога нямаше да я приеме. Предпочиташе да си умре стара мома, но да ѝ бъде спестено това унижение.

— Разбрахме ли се? — попита херцогът.

Изабел го погледна недоумяващо.

— Какво, моля?

— С този документ брат ви ме натоварва със задълженията на ваш настойник — обясни херцогът и бутна под носа ѝ някакъв лист хартия. — Повярвайте, идеята ми допада също толкова малко, колкото и на вас, но дадох дума на брат ви и възнамерявам да изпълня обещанието си.

Лицето на Изабел отново придоби непокорно изражение.

— Доволна съм от досегашния си живот и отказвам да получавам заповеди от вас.

— Брат ви се безпокоеше да ви остави под опеката на мащехата ви — възрази Джон.

— Ако толкова много се е безпокоял за мен — отвърна Изабел, неспособна да скрие горчивата нотка в гласа си, — защо тогава ме изостави?

— Изоставил? — изненадано повтори Джон. — Братята ни са на делово пътуване и ще се върнат колкото е възможно по-скоро.

Изабел се канеше да отвърне нещо, но вниманието ѝ привлече вратата, която точно в този момент неочаквано се отвори. На прага се появи Пебълз:

— Вечерята е сервирана, ваша светлост. Госпожата настоява да вечеряте с нея и с дъщерите ѝ.

Джон кимна, след което отново погледна Изабел.

— Можем да продължим разговора си по-късно — той стана и ѝ предложи ръка. Изабел унесено я прие.

В трапезарията Делфиния вече се бе настанила на единния край на масата, запазвайки почетното място за херцога. Отдясно на Делфиния седяха Лобелия и Рю, а Изабел зае мястото отляво на херцога.

Вечерята се състоеше от крем супа от грах със сланина и зеле, печено пиле и картофено пюре. Имаше още вино и пасти с желе от дюли.

Изабел горещо се надяваше доведените ѝ сестри да не започнат отново да я обиждат. Не се безпокоеше какво щеше да си помисли херцогът. Всъщност без съмнение той бе най-привлекателният мъж, когото някога бе виждала. Изабел му хвърли срамежлив поглед.

— Моля ви, ваша светлост, разкажете ни последните лондонски клюки — рече Делфиния.

— Никога не участвам в такива разговори — отвърна Джон с вежлива усмивка. — Обикновено самият аз съм обект на подобни небивалици. Споменах ли вече, че възнамерявам напролет да въведа младите дами в обществото?

Лобелия и Рю закряхаха от радост. Изабел не бе толкова въодушевена и си спечели неодобрителните погледи на мащехата и сестрите си.

— Дъщерите ми очакват с нетърпение идния сезон — рече Делфиния. — Вече е време моите две съкровища да си намерят съпрузи.

— Познавам някои подходящи господа и с удоволствие ще ви ги представя — отвърна Джон. — Чакайте да помисля... Стивън Спюинг, барон Бароус, Чарлс Ханкок, барон Кесуик, лорд Финч, лорд Самърс и може би майор Гримейс. Майорът наистина е малко старичък, но е изключително заможен.

— Нямам какво да облека — оплака се Лобелия, хвърляйки унищожителен поглед към Изабел.

— Аз също — проплака Рю.

— Тогава е наложителна подмяна на гардероба — обяви Джон.

Изабел усети да ѝ се гади, когато сестрите ѝ отново бяха обзети от пристъп на въодушевление. Погледна крадешком херцога и забеляза, че той ѝ се усмихваше. Дали бе забелязал изписаното на лицето ѝ неудоволствие? Тя смутено сведе поглед.

— На Изабел няма да ѝ е достатъчен нов гардероб, ако иска да улови някой мъж — подигравателно рече Лобелия.

— Никой няма да поиска ръката на момиче, което си говори само — допълни Рю.

— Сестра ви просто мисли на глас — защити я Джон.

Изабел усети как се изчервява от гняв. Отказваше да остане дори секунда повече и да слуша тези обиди. Още повече че думите на херцога бяха прозвучали по-скоро обидно. Изглежда, херцог Ейвън бе

от хората, които искаха всички да им бъдат длъжници. Затова бе взел нейна страна.

Тя се покашля и хвърли многозначителен поглед към Пебълз, той кимна в отговор. Младата жена погледна скришом към херцога, който я наблюдаваше.

— Още вино, госпожице? — попита Пебълз.

— Да, благодаря.

Когато понечи да напълни чашата ѝ, Пебълз разля по-голямата част от виното върху роклята ѝ.

— Съжалявам, госпожице. Колко несръчно, от моя страна.

— Няма нищо — успокои икономата Изабел, докато ставаше от стола си. — Просто ще трябва да се преоблека. — Преди да се обърне към вратата, тя хвърли един последен поглед към херцога и едва не припадна, отгатнала по широката му усмивка, че бе прозрял малкия ѝ трик.

Обърна се и трескаво напусна залата. Вместо да се качи в стаята си обаче, тя се отправи към работния кабинет, за да вземе наметалото и флейтата си. Промъкна се на пръсти по коридора, спря за миг пред вратата на трапезарията, след което все така на пръсти продължи към входната врата.

Навън с облекчение вдъхна студения нощен въздух. Ясната зимна нощ, пълната луна и кадифеното черно небе бяха сякаш създадени за романтични срещи.

Докато се разхождаше из парка, Изабел забеляза на една от каменните пейки самотен силует. Не след дълго разпозна единствената си приятелка и се приближи към нея.

— Значи ти също си тук? — поздрави я Изабел.

— Не, аз съм само плод на твоето въображение — отвърна Жизел.

— Много смешно.

— Искаш ли да посвирим?

Изабел кимна и седна на пейката до нея. Засвириха прекрасна мелодия, която отначало звучеше странно унило, но постепенно ставаше все по-страстна и увличаща. Мелодията напомняше за магията на лунната светлина, за шума на листа и нощните викове на совите.

— Ще се видим по-късно — каза Жизел и изчезна.

— Госпожице Монтгомъри? — извика херцог Ейвън. — Вие ли сте това?

— Да, ваша светлост.

„Нямам ли право на минутка покой“ — ядосано си помисли Изабел. Когато херцогът се изправи пред нея, тя го изгледа от главата до петите.

— Свирийте божествено — каза Джон. — Човек би казал, че свирят двама души. — *Нима бе чул флейтата на Жизел? Никой, освен нея не я бе чувал да свири.* — Как го правите?

— От акустиката на градината е — излъга Изабел.

Кимвайки с глава, Джон прие обяснението ѝ и попита:

— Може ли да седна до вас?

— Желанието ви е заповед за мен, ваша светлост — отвърна Изабел и му направи място на пейката.

Той седна толкова близо до нея, че бедрото му докосна наметалото ѝ. Близостта на тялото му накара Изабел да се изчерви от смущение и да изпрати към небесата мълчалива молитва тъмнината да скрие смущението ѝ.

— Струва ми се, че видях някой да седи на пейката до вас — каза Джон, поглеждайки я накриво.

Изабел го зяпна слисано. Досега никой, освен нея не бе виждал възрастната жена. Какво можеше да означава това?

— Уверявам ви, че бях сама — обясни Изабел. — Кой би могъл да бъде?

— Някой приятел може би.

— Аз нямам приятели.

— Дори невидими?

— Ако я бяхте видял, значи нямаше да е невидима — отвърна младата жена.

— Аха, става дума за жена, прав ли съм?

— Наистина, ваша светлост, този разговор е абсурден — оплака се Изабел, опитвайки се да го отклони от темата.

— Права сте — отвърна той и се загледа пред себе си.

Сега и двамата мълчаха. Не след дълго Изабел реши, че предпочита предизвикателните му въпроси пред това тягостно мълчание.

— Не трябваше да ме защитавате от Лобелия и Рю — каза тя. — Доведените ми сестри са глупави гъски.

— Глупавите гъски също могат да ни навредят — предупреди я Джон и се обърна към нея, което я притесни дори повече от мълчанието преди малко. — Глупавите гъски са най-лошите клюкарки.

— Може и да сте прав — отвърна Изабел и сведе поглед. Боже мой, тези черни очи сякаш проникваха в дълбините на измъчената ѝ душа.

— Не искам да ви се месея — продължи Джон, привличайки отново вниманието ѝ към себе си, — но ако възнамерявате да живеете в Лондон, трябва да се отървете от навика да мислите на глас. Иначе никога няма да успеете да си уловите мъж.

— Когато искам да уловя нещо, отивам на риба — гневно му се тросна Изабел. — Не ми трябва съпруг.

— Всяка жена има нужда от мъж да се грижи за нея — делово отвърна Джон. — Който мисли иначе, има ум колкото врабче.

— Не съм казала, че никога няма да се омъжа — обясни Изабел. — Когато Майлс се върне, ще направя дебюта си в обществото и ще си намеря съпруг.

— Ще направите дебюта си в обществото напролет, независимо дали брат ви ще се е върнал, или не — настоя Джон. — Майка ми винаги е мечтала за дъщеря и ще се радва да ви въведе в обществото. Преди това обаче ще трябва да научите това-онова за етикета.

— По дяволите вашия етикет! — изруга Изабел, вбесена от високомерието му.

— Ах, госпожице Монтгомъри — провлачено рече Джон и я дари с пленителна усмивка, — вече чувам черният камък да дрънчи в небесната ви везна. Аз пък си заслужих един бял.

— Вие? Бял камък? — В гласа на Изабел звучеше неприкрит сарказъм. — За какво?

— За това, че окуражих отчаян — отвърна Джон — и поучих глупака.

— Поучил сте глупака? — изфуча Изабел. — Вижте какво, ваша светлост, учудвам се, че изобщо имате майка. Държанието ви ми напомня по-скоро за някое коварно влечуго, което се крие под камъните.

— Внимавайте, госпожице Монтгомъри — предупреди я той.

— Или? Какво ще направите иначе? — предизвика го тя. Ще се опитате да попречите на дебюта ми в обществото?

Джон се ухили.

— Това би ви харесало, нали?

Изабел надменно извърна глава. Потръпна от студ и веднага съжали.

— Студено ли ви е? — попита херцогът.

Тя поклати глава, без да го погледне. Джон свали наметката си и загърна с нея младата жена, и което пръстите му останаха върху раменете ѝ по-дълго, отколкото бе необходимо. Мили Боже, колко несигурно я караше да се чувства! Не че тя имаше голям опит в общуването със силния пол. Никога преди не бе оставала насаме с мъж.

— Благодаря, ваша светлост — смутено промълви Изабел. Усещаше как се бе изчервила, но бе сигурна, че в мрака той не може да забележи руменината по страните ѝ.

— Защо се изчервихте? — попита Джон.

Простенвайки мислено, Изабел реши, че времето е най-безопасната тема за разговор.

— Тази вечер е доста студено. Няма ли да ви стане студено?

Джон поклати глава.

— Нощите все още са меки.

— Меки? — невярващо повтори Изабел, обръщайки се към него. Мили Боже, той ѝ се усмихваше, а привлекателното му лице бе толкова близо до нейното, че тя с лекота би могла да го целуне.

— В имението ми в шотландските планини навярно вече е паднал метър сняг — обясни той.

Тази мисъл накара Изабел да потръпне. Тя отчаяно търсеше друга тема за разговор. Колко дълго можеха да си говорят за времето двама души?

— Днес е празникът на свети Тома — неочаквано рече тя.

— Свети Тома? — видимо развеселен се ухили Джон. — Вярваща ли сте, госпожице Монтгомъри?

Изабел кимна.

— Макар и да не посещавам неделната служба, когато семейството ми не е в църквата, се надявам да си осигуря място на небето, за да видя отново покойната си майка. Мисля, че всевишният

се интересува повече от начина ни на живот, отколкото от това, колко често ходим на църква.

— Аз съм си запазил място другаде — пошегува се Джон.

Изабел се засмя. Да разговаряш с мъж не било толкова мъчно, колкото си бе мислела преди.

— Днес е двадесет и първи декември — каза Джон. — Остават само няколко дена до шотландския Силвестър.

— Изглеждате доста привързан към Шотландия — рече Изабел.

— Най-древната ми титла е шотландска — обясни той.

— И каква е тя?

Джон ѝ намигна.

— Граф на Страшния съд, разбира се.

Изабел се засмя така звънко и мелодично, сякаш във въздуха се разнесоха звуци на флейта.

— Погледнете небето — каза той.

Младата жена вдигна поглед към ясното, обсипано със звезди небе.

— Всяка година, когато настъпи Силвестър, звездите се подреждат по един и същ начин — обясни Джон. — Винаги са ми приличали на коне, които се прибират в конюшните след дълъг изморителен път.

— Никога не съм проявявала особен интерес към звездите — призна Изабел. — Приличат ми на неми стражи.

— Погледнете на юг — Джон посочи с пръст във въпросната посока. — Червеникавата светлина идва от Бетелгойзе, най-ярката звезда от съзвездиято Орион. А това там е Сириус, най-ярката звезда на небосвода.

— Обичам нощта — отвърна Изабел. — Понякога нощем излизам съвсем сама и свиря на флейтата си.

— Погледнете хей там, зад гърба ви.

Изабел се обърна и погледна небето зад тях.

— Тази там е Полярната звезда — дрезгаво прошепна Джон току до ухото ѝ.

Изабел го погледна. Лицето му бе съвсем близо до нейното. Знаеше, че той щеше да я целуне, а тя нямаше да се възпротиви.

Когато устните им се докоснаха, Изабел затвори очи. Устните му бяха меки и нежни, а езикът му изкусително погали нейния. Уханието

му замайваше сетивата ѝ.

— Ухаете на теменужки — прошепна Джон и развали магията. — Току-що целунах една очарователна английска теменужка и мисля, че съм първият мъж, който го прави.

Думите му я изненадаха. Джон Сен-Жермен не бе никакъв принц, а безсрамен негодник, на чиято целувка тя не биваше да отвръща.

— Не биваше да го правя — извини се Джон. — Когато заминете за Лондон, не трябва да раздавате целувките си толкова лесно. В противен случай ще ви излезе лошо име.

— Да раздавам лесно целувките си? — Изабел скочи гневно от пейката и се изправи пред него. — Не съм някоя лондонска повлекана, ваша светлост. За в бъдеще избягвайте да мамите невинни момичета — обърна се и извика през рамо: — Лека нощ. — След това се изгуби в мрака по посока на господарската къща.

Херцогът я настигна на входа.

— Госпожице Монтгомъри, извинявам се за неприличното си държание. Ще ми простите ли?

— Извинението ви е прието — без да го погледне, изфуча Изабел, докато влизаше във вестибюла. — В крайна сметка не сте толкова важен, че да си заслужава да ви се сърдя.

Едва бе направила няколко крачки, когато Джон я улови над лакътя и внимателно, но настойчиво я накара да спре и да го погледне. Изабел въпросително вдигна русите си вежди.

Джон я дари с пленителната си усмивка.

— Запознанството с вас си заслужаваше пътя от Ейвън Парк до тук.

Комплиментът я накара да се изчерви. Никой мъж не ѝ бе говорил така. Всъщност повечето хора я мислеха за луда. Кога ли херцогът отново щеше да я спипа да си говори сама?

— Лека нощ, госпожице Монтгомъри — сбогува се Джон. — Желая ви приятни сънища.

Изабел се втурна нагоре по стълбите. В стаята си тя се облегна на вратата, затвори очи и се опита да се успокои. Изглежда, нервите ѝ дълго още щяха да останат изопнати до скъсване.

— Целуна ли те?

Изабел отвори очи и видя Жизел да седи в любимото си кресло пред камината.

— Плътското желание е един от седемте смъртни гряха — обясни на приятелката си Изабел.

— Това е една от причините изповедта да се радва на толкова голяма популярност — отвърна Жизел. — Греховете на плътта и индулгенциите, които носят на църквата щедри дарения. Сделка, от която всички печелят и никой не губи.

— Имаш странни разбирания за греха и опрощението — рече Изабел, докато сядаше на пода пред креслото на Жизел. — Херцогът те е чул да свириш.

— Наистина ли — отвърна Жизел. — Изглежда, Джон Сен-Жермен притежава особена дарба.

— Той ли е онзи, който трябва да ме спаси?

— Само времето ще покаже, дете мое.

— Джон Сен-Жермен не е принц.

— Вече ти обясних, че принцовете не носят непременно корони — отвърна Жизел. — За да откриеш своя принц, просто трябва да следваш сърцето си.

Изабел облегна глава на коляното на възрастната жена и се вгледа в небесносините ѝ очи.

— Ако следвам сърцето си — попита тя, — как мога да знам къде ме води то?

— Не е необходимо, дете мое — Жизел ѝ се усмихна нежно. — Следвай сърцето си, и ще откриеш истинско и трайно щастие.

„Изабел Монтгомъри ухае на теменужки.“

В един от онези най-тихи мигове преди разсъмване Джон стоеше до прозореца на спалнята си на първия етаж на Ейвън Парк и наблюдаваше имението на предците си. Още бе рано, толкова рано, че не се чуваше дори суетенето на прислугата из къщата. През голите клони на дъбовете, отделящи парка от гората, прозираше небето. Тъмносините му тонове бързо бяха сменени от нежните багри на лавандулата, разпръснати не след дълго от оранжево-червени лъчи, които приличаха на посягащи към света пръсти.

Въпреки това пред очите на Джон неизменно бе образът на Изабел Монтгомъри. Великолепната ѝ руса коса му приличаше на разтопено злато. В теменуженосините ѝ очи се отразяваше душевният ѝ покой, а нежните лунички по носето и страните ѝ приличаха на златен прах. Отгоре на всичко звуците, които извличаше от флейтата си, бяха по-нежни от песента на славей. Опияняващата сладост на устните ѝ...

— По дяволите — промърмори Джон и загърби прозореца. Държеше се като лунатик. А съвсем неотдавна си бе мислил, че Ленор Гримсби го е излекувала от всички сърдечни вълнения.

Но, изглежда, нямаше лек срещу мъжката глупост. Онова, което му липсваше в това ледено декемврийско утро, за да стане отново господар на чувствата си, бе една продължителна езда.

След като се бе облякъл, Джон напусна стаята си и се отправи към конюшните. Не след дълго вече бе оседдал Немезида и препусна така, сякаш дяволът бе по петите му.

След два часа бясна езда херцогът установи, че се намира край брега на Ейвън. Той зарея поглед по посока на Стратфорд и Арден Хол и пред очите му отново изникна образът на Изабел Монтгомъри.

— Дяволите ме взели — изруга Джон, осъзнал какво възнамерява да стори. Той дръпна юздите, обърна коня си и препусна обратно право към Ейвън Парк.

Прекрачвайки прага на огромната трапезария на господарската къща, Джон замръзна на мястото си и изненадано погледна към внушителната махагонова маса. Въпреки необичайно ранния час край нея вече бяха насядали и закусваха леля му Естер, Рос и майка му. Тримата прекъснаха разговора си и обърнаха погледи към него.

Джон отгатна, че семейството му очаква подробен разказ за случилото се в Арден Хол. След един многозначителен поглед по посока на масата, той се запъти към бюфета и си наля чаша кафе. Остана там за миг и отпи.

След това, игнорирайки напрегнатите им погледи, бавно се отправи към почетното място на масата и седна на изкусно резбован махагонов стол.

Трябваше да положи неимоверни усилия на волята, за да не се разсмее. Вместо това той направи знак на Добс да му сервира закуската и едва тогава погледна през безкрайно дългата маса към майка си, леля си и брат си.

— Наистина, Теса — първа взе думата леля му Естер, — мислех си, че си научила сина си на маниери.

— Не се съмнявай, че съм го сторила — майка му го погледна настойчиво. — Е, какво ще ни съобщиш?

Джон изчака Добс да постави пред него чиния с шунка и яйца, след което рече:

— Намирам, че слънчевите лъчи хвърлят върху кристалните канделабри прелестни отблясъци.

Леля му Естер и майка му погледнаха към трите кристални полилеи над масата, а след това му отправиха унищожителни погледи. Рос се закиска.

— Не бива да поощряваш отвратителното му държание — смърри по-малкия си син херцогинята.

— Отвратително държание? — провлачено попита Джон и смръщи чело.

— Седни до мен и не ме карай да повишавам тон — нареди майка му, — иначе ще ми падне гласът.

Джон се подчини на съдбата си. Знаеше, че ще напусне трапезарията едва след като е повторил пред майка си и леля си Естер всяка дума, разменена между него и Изабел Монтгомъри.

— Е, добре, мамо — Джон седна до брат си. Изчака Добс да премести недокоснатата му закуска. — На какво се дължи фактът, че сте станали толкова рано?

— Сякаш не знаеш — изфуча леля му Естер.

— Искаме да знаем какво се е случило в Арден Хол — каза майка му.

Естер кимна енергично.

— Разкажи ни всичко, Джони.

— С какво да започна? — подразни я той.

— Започни с външния вид на малката Монтгомъри.

— О, да, братко — обади се Рос. — Откакто замина, съм на тръни.

Джон се обърна към брат си и рече:

— Скъпата госпожица Монтгомъри има бананеножълта коса, сини очи и безброй тъмни лунички по носа.

— Лунички? — възкликна леля му Естер. — О, Теса, как ще успеем да омъжим момичето?

— Пст — погледът на майка му ясно даваше да се разбере кой командва. — Продължавай, сине.

— Момичето се облича като прислужница, разговаря само със себе си и свири на флейта.

— О, изглежда, положението е по-лошо, отколкото очаквах — възкликна Естер и ужасено плесна с ръце. — Флейтата е абсолютно демоде. Днес изисканите млади дами свирят на пиано.

Джон избухна в звучен смях. Майка му и Рос се присъединиха към него. Естер, изглежда, не намираще нищо нередно в това, човек да разговаря сам със себе си, а се тревожеше единствено от флейтата.

Поглеждайки към Рос, Джон забеляза замисленото му изражение.

— Защо ме гледаш така? — попита той.

— Залагам и последното си пени, че госпожица Монтгомъри е най-очарователната млада дама, която си виждал през последните години — отвърна Рос и се ухили пресилено.

Джон смръщи чело.

— Ще изгубиш облога, братко.

— Не мисля, иначе не би си правил труда да ни убеждаваш колко е грозна.

— И на мен ми хрумна същото — съгласи се майка им.

— Блондинките ме отвращават — упорстваше Джон, — особено дръзките малки устатници като тази госпожица Монтгомъри.

— Джони, зад отвращението често се крие любов — намеси се леля му Естер.

Рос се разсмя така, че дълго не успяваше да си поеме дъх, а херцогинята кихна, сякаш се опитваше да потисне смеха си. След един изпепеляващ поглед към леля Естер Джон се изправи.

— Седни — нареди майка му. — Продължавай.

Джон отново седна на мястото си и се загледа в стената зад бюфета. „Тя ухае на теменужки — помисли си — и има най-меките и изкусителни устни, които някога съм целувал.“

— Е?

Джон погледна майка си.

— Делфиния Монтгомъри, мащехата ѝ, е коварна вещица, а и двете ѝ дъщери не са цвете за мирисане — поде той. — Отнасят се толкова зле с момичето, че то си е измислило въображаема приятелка. Не стига това, ами отгоре на всичко през следващия сезон ще трябва да ги сватосвам. Не можех да обещаю на едната сестра, а на другите да откажа. Трябва да ангажираш най-добрите шивачки на Лондон, защото госпожица Монтгомъри се облича като прислужница, за което по мое мнение е виновна мащехата ѝ.

— Разбирам — рече майка му.

— Бедното дете — добави леля Естер.

— Защо се хилиш такъв? — обърна се към брат си Джон.

Свивайки рамене, Рос опита да си придаде сериозен вид.

— Изглежда, вземаш всичко това твърде... присърце.

— Не го вземам присърце — отвърна Джон. — Просто побеснявам при мисълта, че ще трябва да пропиля цяло състояние, за да обличам три кокошки и да ги въвеждам в обществото.

— Майлс Монтгомъри ще ти възстанови разходите — възрази Рос.

— Ако не изгуби всичко в Америка — отвърна Джон.

— Помоли Галагър да отиде в Арден Хол и да покани семейство Монтгомъри за Коледа — нареди херцогинята.

— Какво, моля? — Джон дари майка си с невярващ поглед.

— Можем да повикаме шивачките през празниците, така че, когато дойде време да тръгнем за Лондон, всичко вече да е готово — рече майка му.

— Представях си спокойно коледно празненство в тесен семеен кръг — поклати глава Джон. — Не бих искал да бъда безпокоен от госпожица Монтгомъри и нейните грижи.

„Или от прелестното ѝ уханье на теменужки.“

— Колко жестоко, от твоя страна — намеси се леля му Естер.

Джон отмести поглед от ухиления си брат към леля си и майка си, чиито лица изразяваха открито неодобрение.

— Съгласен съм на компромис — отстъпи той. — След Коледа лично ще отида до Арден Хол, за да ги покана за Силвестър. Междувременно Галагър ще доведе шивачките от Лондон.

— С нетърпение очаквам Коледа да отмине — закачи го брат му. — Умирам от любопитство да видя това момиче, което, както по всичко личи, ти е влязло под кожата.

— Внимавай, братко, или ще те сватосам за някоя от доведените ѝ сестри — предупреди го Джон. — А трябва да ти кажа, че през живота си не съм виждал по-грозни брюнетки.

— Не беше ли ти този, който държеше да се ожени за някоя грозна брюнетка? — отвърна Рос. — Или госпожица Монтгомъри е променила мнението ти за блондинките?

— Върви по дяволите — изръмжа Джон. Решен да напусне трапезарията, той стана от стола си и се запъти към голямата двукрилна врата от махагон, но гласът на леля му го накара да спре.

— Джони, още не сме свършили — извика тя. Той се обърна бавно и ѝ хвърли сърдит поглед. — Мили Боже — възкликна възрастната жена. — Добре тогава, върви.

— Благодаря ти, лельо Естер — лаконично отвърна той и без нито дума повече напусна трапезарията.

Шест дни по-късно Джон стоеше във вътрешния двор на Ейвън Парк и гледаше след Галагър, който заминаваше за Лондон с най-голямата от херцогските карети. Целта му бе великолепната градска резиденция на херцога на Парк Лейн, където трябваше да се съберат най-прочутите шивачки, моделиерки и обушари от цял Лондон, които след това той щеше да откара в Ейвън Парк.

Докато чакаше конярите му да оседлаят Немезида, Джон безцелно крачеше насам-натам, обут в прилепнали бричове за езда от дивечова кожа.

Когато най-сетне напусна имението, пришпори коня си в посока Стратфорд. Арден Хол се намираше извън града на около час път с кон от Ейвън Парк.

През нощта бе паднал първият сняг и сега тънката снежна покривка се топеше под лъчите на обедното слънце в този необичайно мек зимен ден.

По пътя си Джон зърна само няколко диви животни. Единствено дирите в снега подсказваха, че дивечът е излязъл да търси оскъдната през този сезон храна. Рядко по клоните на дърветата се мяркаха тъмни изсъхнали плодове, а от снега тук-там се подаваха ниски храсти. Джон остави поляните зад себе си и пое през гората към Ейвън. На брега спря за миг, за да се полюбува на идиличната гледка. След това в продължение на половин час язди край реката, докато нежните звуци на някаква мелодия не го накараха да дръпне юздите.

Изабел Монтгомъри бе наблизил. Джон бе толкова сигурен в това, както и че сега седеше на гърба на Немезида.

Известно време той остана напълно неподвижен, заслушан във веселата мелодия, която му напомняше за бълбукащи поточета и чуруликащи птици. След малко песента потече по-плавно и тържествено, подобно на заклинание към мъглата или лунната светлина, но скоро стана толкова тъжна и меланхолична, че накара сърцето на Джон, който след смъртта на съпругата си смяташе себе си за напълно безчувствен, да трепне.

„Не бива да се мотае сама из гората“ — помисли и пришпори коня си.

След един завой на реката, той отново дръпна юздите на Немезида. Изабел Монтгомъри седеше като в транс върху един дънер и със затворени очи свиреше на флейтата си.

На устните на Джон неволно трепна усмивка, докато наблюдаваше очарователното ѝ лице. Тя бе олицетворение на женска красота. Случайният наблюдател никога не би допуснал колко буен нрав се крие зад крехката ѝ външност.

Джон отново се запита как успяваше да направи така, че мелодията на флейтата ѝ да звучи като дует. Сега тази мелодия

внезапно секна и той видя момичето да извързва глава и да казва:

— Да, и аз мисля, че той е най-хубавият мъж, когото някога съм виждала. Макар и малко властен, не намираш ли?

„Тя е луда“ — реши Джон. Жалко за подобна красота. Ако успееше да я отучи от навика да разговаря сама със себе си, навярно щеше да успее да ѝ намери съпруг.

Точно в това бе проблемът. Мисълта, че Изабел щеше да се омъжи за някой непознат благородник, несъзнателно го ядосваше. Дори прекалено.

— Кой е привлекателен, но властен? — извика Джон, за да я накара да го забележи.

Изабел трепна и се извърна толкова рязко, че изгуби равновесие и се свлече от дънера. Сложи ръка на гърдите си и зяпна от изненада.

Джон скочи от Немезида и помогна на момичето отново да седне.

— Не бива да плашите така хората — с укор рече Изабел.

— А вие не бива да се мотаете сама из гората — отвърна Джон. Когато младата жена понечи да отвърне нещо, той се усмихна и добави: — Весела Коледа, госпожице Монтгомъри.

Видимо облекчена, Изабел отвърна на усмивката му.

— Весела Коледа, ваша светлост.

— Приятелите ми ме наричат Джон — рече той. — Поне на четири очи.

— Ние приятели ли сме? — попита тя.

— Надявам се.

— Добре тогава, ваша светлост... искам да кажа, Джон.

Хареса му как изговаряше името му.

— А как ви наричат вашите приятели? — попита той.

Изабел го огледа пронизващо и рече:

— Аз нямам приятели.

— Аз съм ви приятел — напомни ѝ Джон.

— Майлс ме нарича Бел — тя сведе поглед.

— Мога ли и аз да ви наричам Бел?

Изабел кимна в знак на съгласие и му направи място да седне до нея.

— Ще се присъедините ли към мен? — покани го тя.

— Вече си мислех, че няма да го направите. — Джон седна толкова близо до нея, че бедрото му докосна нейното. Усетил нежното ѝ ухание на теменужки, той съжали за решението си.

— Не ви ли е студено? — попита, за да скрие смущението си. — Може би трябва да се връщаме в Арден Хол.

— Къде изчезна отново? — промърмори Изабел, докато се оглеждаше наоколо.

— Кой? — попита Джон.

Изабел се престори, че не бе чула въпроса му.

— Искате ли да ви посвирия? — попита тя вместо това.

Джон кимна. През изминалите шест дена държанието на момичето значително се бе променило и сега то изглеждаше почти щастливо от срещата им. Какво ли бе предизвикало тази промяна.

Изабел вдигна флейтата към устните си. Този път мелодията ѝ бе жизнерадостна и възторжена. Когато спря, за да си поеме дъх, Джон попита:

— Как правите така, че мелодията от флейтата ви звучи като дует?

— Това се дължи на акустиката на гората — отвърна тя с многозначителна усмивка.

— По дяволите акустиката на гората.

— Току-що си спечелихте още един черен камък — заяви Изабел.

— Ще се покая — отвърна Джон. — Обяснете ми, как го правите?

— Е, щом настоявате... Моят ангел хранител свири заедно с мен — отвърна тя и му намигна.

Джон се подсмихна.

— Тогава запазете музикалната си тайна за себе си, Бел.

Изабел трескаво търсеше друга тема за разговор.

— Вдругиден е денят на невинните младенци от Витлеем — неочаквано рече тя.

— В Шотландия го смятат за най-нещастния ден в годината — обясни Джон. — На този ден не бива да се предприема нищо, защото кръвта на тези невинни деца не е добра поличба.

— Да не би да сте суеверен?

— Не съм казал, че вярвам на подобни неща.

— Ако имахте право на едно желание, какво щеше да е то? — Тя впери поглед в него, без да мига.

„Любяща съпруга и деца“ — помисли си Джон, но вместо това рече:

— Имам всичко, което може да желае човек.

— Радвам се за вас — каза тя.

— А вие какво бихте си пожелала?

Теменуженосините ѝ очи придобиха замечтан израз.

— Майлс да се върне час по-скоро — отвърна накрая.

— Мислехте за нещо друго — възрази Джон. — Прочетох го в очите ви.

— Каква наблюдателност. — Изабел го погледна. — Една дама не бива да издава своите малки тайни.

Очарователното ѝ лице бе изкусително близо до неговото. Джон не можа да устои на подканящия ѝ поглед. Той я прегърна през раменете и тъкмо се канеше да притисне устни към нейните, когато усети как тя потрепери от следобедния хлад.

— Мисля, че трябва да се връщаме в Арден Хол — каза той, извърщайки лице. — Имам изненада за вас и сестрите ви.

— Всъщност не искам още да се връщам вкъщи.

— Защо?

— Бих искала да избягна срещата с Никола дьо Жавел, племенника на мащехата ми — отвърна Изабел. — Той е барон Редисдейл, знаехте ли?

Тъмните очи на Джон не се откъсваха от лицето ѝ.

— И защо не искате да се срещате с него?

— Дьо Жавел е твърдо решен да се ожени за мен — обясни тя, — но аз не мога да го понасям.

— Не се тревожете за това — успокои я Джон. — Сега аз съм ваш настойник и ще ви пазя от досадни обожатели.

Изабел го погледна изненадано.

— Откакто ни напусна татко, никой не ме е защитава от враждебността на мащехата ми и доведените ми сестри.

Думите ѝ го смутиха.

— Ами Майлс?

— Майлс би ми помогнал — застъпи се за брат си тя, — но той бе вече в университета.

— Брат ви е трябвало да ви защити от всички обиди — Джон стана. — Гледайте на мен като на своя храбър рицар, млада госпожице — пошегува се той и ѝ подаде ръка.

— Благодаря ви — Изабел постави длан в неговата. — Не бързайте да осъждате Майлс. Има и добра страна в това, да бъдеш оставен да се справяш сам.

Джон я повдигна на гърба на Немезида и седна на седлото зад нея. Арден Хол не бе далеч, но Джон трябваше да положи неимоверни усилия на волята, за да запази спокойствие, тъй като нежното теменужено ухание на Изабел окриляше въображението и опиваше сетивата му.

Когато пристигнаха в Арден Хол, слезе пръв от седлото и помогна на Изабел да стори същото. Когато влязоха във вестибюла, до слуха им достигна странен шум, съпроводен от откъслечни акорди на пиано.

— Всички са в салона — осведоми ги Пебълз.

— Каква е тази врява? — възмутено прошепна Джон, докато приближаваха салона.

— Някой е пуснал кучетата на ада.

Изабел се обърна и видя Жизел, която незабелязано се бе присъединила към тях. Джон спря, погледна през рамо като не видя никого, смутено погледна момичето.

— Какво казахте? — попита Изабел, когато продължиха към салона.

— Учудих се на шума — отвърна той, — а вие казахте, че някой бил пуснал кучетата на ада.

Изабел замръзна на място и го зяпна. На очарователно ѝ лице се изписа смущение и тя неволно посегна към златния си медальон.

— Наистина ли чухте това? — попита най-сетне тя.

— Не казахте ли това?

— Да, ваша светлост.

— Джон. Забравихте ли?

Изабел възрази усмихнато:

— Само на четири очи.

Джон кимна. След това я поведе към салона.

— Лобелия свири на пиано — обясни Изабел, — а Рю пее.

Когато влязоха, музиката и импровизираната песен внезапно секнаха. Лобелия стана от мястото си пред пианото и направи реверанс.

— Добър ден, ваша светлост.

— Ваша светлост — Рю последва примера на сестра си.

— Добре дошъл в Арден Хол, ваша светлост — каза Делфиния, докато прекосяваше салона, за да поздрави херцога. — Позволете да ви представя племенника си, Никола дьо Жавел, барон Редисдейл.

Джон се обърна към мъжа, стисна ръката му и го огледа, за да си създаде първоначално впечатление.

Никола изглеждаше около двадесет и пет годишен, значи приблизително на възрастта на брат му. Нисък и слаб, с тъмнокафявата си коса и кафяви, кръгли като копчета, очи, баронът на Редисдейл му заприлича на невестулка.

— Трябва да останете за чая — изтръгна го от мислите му Делфиния. — Не, имам по-добра идея, останете за вечеря.

— Съжалявам, но ще трябва да отклоня поканата ви — рече Джон с ясното съзнание, че не би могъл да понесе още една вечер с дъщерите на Делфиния. — Дойдох, за да ви покана за Нова година в Ейвън Парк. Аз и семейството ми ще се радваме да прекарате у нас седмица-две. Очакваме най-добрите лондонски шивачки, тъй като майка ми настоява да бъдат направени всички приготовления за светския сезон.

Лобелия и Рю закряхаха от възторг. Джон обърна поглед към Изабел, която пребледняла стискаше златния си медальон. Запита се какво толкова я безпокоеше в предстоящия светски сезон. Навярно не това, че нямаше да намери кандидати за женитба?

— Ваша светлост, доколкото чувам, сега вие сте настойник на Изабел — намеси се Дьо Жавел.

Джон кимна.

— Тогава официално ви моля за ръката на скъпата Изабел — обяви Дьо Жавел.

— Не — отхвърли молбата му Джон и погледна към Изабел, която лъчезарно му се усмихна. Усмивката ѝ го накара да изпита еуфорията на ученик.

— Бедното момиче е с размътен разсъдък — сниши глас невестулката. — Кой друг, освен мен би поискал ръката ѝ?

— Ако това е вярно — отвърна Джон, оглеждайки с присвити очи неприятния си събеседник, — защо толкова държите да се ожените за нея?

Баронът сви рамене.

— Може би от състрадание.

— Запази състраданието си за онези, които имат нужда от него — тросна му се Изабел. — Не бих се омъжила за теб, дори да беше единственият мъж в Англия.

— Изабел Монтгомъри — изфуча Делфиния. — Незабавно се извини.

— Няма.

— Тогава веднага ще отидеш в стаята си и ще останеш там, докато се разкаеш за неуважението, което прояви към скъпия ми племенник — заплаши Делфиния.

— Ако трябва да бъда честна, предпочитам самотата на стаята си пред компанията на твоя племенник — отвърна Изабел и понечи да излезе.

— Госпожице Монтгомъри, останете при нас — нареди Джон. И доволен, че тя се бе върнала, обясни: — Аз съм неин попечител и отсега нататък Изабел ще следва единствено моите нареждания. Бароне, настоявам да дойдете с мен в Ейвън Парк, където ще изчакаме пристигането на дамите — добави Джон, обръщайки се към невестулката.

— Ще ми бъдат необходими няколко минути, за да събера нещата си — лаконично отвърна Дъо Жавел.

Джон попита Изабел:

— Желаете ли да почакаме заедно в двора? Бих искал да поговорим на четири очи.

Изабел кимна в знак на съгласие. Изглежда, нямаше търпение да избяга от мащехата си.

— Благодаря ви — прошепна тя в коридора. — Но защо го поканихте в Ейвън Парк?

— Нямам му доверие — отвърна Джон, когато излязоха в двора. — А сега ми кажете, защо светският сезон толкова ви плаши?

— Не ме плаши нищо — възрази Изабел. — Просто съм загрижена.

— Защо?

— Никога не съм напускала Арден Хол — призна тя, свеждайки поглед. — Всъщност изобщо не зная какво е в Лондон.

— Семейството ми и аз ще бъдем неотлъчно до вас — увери я Джон. — Или предпочитате годежа с Дьо Жавел?

Изабел го стрелна с прекрасните си теменуженосини очи.

— Това е изнудване, ваша светлост.

— Може би — не отрече Джон. — Струва ми се, че чувам още един черен камък да пада в небесната ми везна.

— Ще се моля за непоправимата ви душа.

Джон се ухили и тъкмо се канеше да отвърне нещо, когато чу вратата да се отваря и в двора се появи Никола дьо Жавел.

Изабел нежно докосна ръката на херцога и му прошепна:

— Благодаря ви, че ме закриляте.

— Скъпа Изабел, аз ви благодаря за това, че ми позволявате да го правя — отвърна Джон и стисна ръката ѝ — Може би на небето все пак има някое местенце за мен.

Изабел го дари с пленителна усмивка, от която Джон усети да му омекват коленете.

— Може би, ваша светлост.

„Двадесет и осми декември... Денят на невинните младенци от Витлеем, най-съдбовният ден в годината, през който не бива да се предприемат никакви начинания.“

Изабел стоеше до прозореца на стаята си и наблюдаваше зимния пейзаж. За да овладее смущението си, тя пое с пълни гърди ледения утринен въздух, после затвори покрития със скреж прозорец.

През нощта бе вилняла първата зимна буря, която, за разлика от съпроводените с гръмотевици летни абсолютно безшумно бе затрупала всичко наоколо с преспи.

По клоните на дърветата имаше скреж, а от покривите висяха ледени висулки. Недалеч от прозореца ѝ няколко скорци кълвяха последните плодове на една копривка.

В снега под хранилките за птици, които по нейно желание бяха поставени в парка, личаха дребните следи на нейните пернати приятели.

Изабел обичаше този безметежен сезон. Обичаше дългите самотни вечери, които двете с Жизел прекарваха пред камината в спалнята ѝ в разговори за нейното бъдеще и за тъмния принц, който един ден щеше да дойде, за да я спаси.

Херцог Ейвън бе направил на пух и прах тези мечти. Не след дълго щеше да се появи каретата му, за да я откара заедно с мащехата и сестрите ѝ в Ейвън Парк.

Стиснала златния си медальон, Изабел бе обзета от странното предчувствие, че този ден напълно ще да промени живота ѝ. Според суеверието това бе най-неподходящият ден за каквито и да било начинания.

Навярно трябваше да изпрати съобщение на херцога и да го помоли да отложат с един ден заминаването си за Ейвън Парк? Не, Делфиния никога нямаше да се съгласи.

— Дете мое, какъв смисъл има да отлагаш неизбежното?

Изабел се обърна и видя Жизел да седи в едното от креслата пред камината.

— Мили Боже, как ме уплаши. Споменах ли ти, че херцогът чува гласа ти?

— Поне дузина пъти.

— Какво може да означава това?

Жизел сви рамене.

— Ако херцог Ейвън е тъмният принц, то тогава не искам да бъда спасявана — обяви Изабел. — Негова милост е прекалено надут.

— Дете мое, всички мъже са високомерни — отвърна възрастната жена. — Да не би да предпочиташ женитбата с Никола дьо Жавел?

— Предпочитам да бъда оставена на мира.

— О, това би било свършено противоестественно — отвърна Жизел. — Жената има нужда от мъж, който да я обича и да се грижи за нея.

— А от какво имат нужда мъжете?

— Това е постоянно даване и получаване — обясни Жизел. — Мъжът има нужда от жена, която да обича и за която да се грижи. Мъжът и жената трябва да се допълват един друг, образувайки едно цялостно същество.

— Милостиви Боже, да не би днес отново да си настроена философски? — иронично подхвърли Изабел.

— Аз съм по-висше същество.

— Всичко това е една съдбовна грешка — едва чуто прошепна Изабел. — Не зная как да се държа в обществото, сигурност ще стана за смях.

— Дете мое, няма никаква причина за безпокойство — успокои я Жизел и потупа дланта ѝ. — Възнамерявам да те следвам неотлъчно.

— О, Боже, надяхах се да не го кажеш — въздъхна Изабел.

— Що за ангел хранител ще съм, ако не бъда до теб в най-важното начинание в живота ти? — попита Жизел. — Всемогъщият никога не би ми простил, ако проявя такава престъпна небрежност към задълженията си.

Неочаквано почукване на вратата привлече вниманието им.

— Госпожице Изабел — чува гласа на Пебълз, — семейството ви и каретата на херцога ви очакват.

— Идвам — извика Изабел и скочи. След това, обръщайки се към възрастната жена, рече: — Готова ли си за това злополучно начинание?

— Да ми прости Господ, но не мога да понасям мащехата и сестрите ти — отвърна Жизел. — Ще се видим в Ейвън Парк. — След тези думи тя изчезна.

— Страхливка — извика Изабел в празната стая и се отправи към вратата.

Час по-късно Изабел гледаше през прозореца на каретата. Все още не можеше да види господарската къща в Ейвън Парк, но знаеше, че вече се намираха в земите на херцога.

Пътуването по частния път към имението сякаш се проточи цяла вечност. Игнорирайки възбуденото бърбене на сестрите си, Изабел наблюдаваше блестящия под слънчевите лъчи сняг и се питаше какво ли я очаква в Ейвън Парк.

Каретата мина по някакъв каменен мост и спря пред входа на господарската къща. Един прислужник отвори вратата на каретата и помогна на мащехата и сестрите ѝ.

Изабел, която слезе последна от каретата, бе впечатлена от имението. Огромната господарска къща изглеждаше като излязла от някой приказен свят. Жълтият пясъчник и безчислените кули, фронтони и покриви, които се стремяха към небето, я правеха да изглежда по-скоро като някой величествен замък.

Изабел нямаше представа колко стаи имаше, но ѝ бе ясно, че не би искала да е господарка на подобна къща. Херцогът със сигурност се нуждаеше от цяла армия прислужници, които да се грижат за къщата и земите.

Стиснала калъфа с флейтата си, тя се присъедини към мащехата си, която вече изкачваше стъпалата към отворената двукрила врата на парадния вход. Очакваше ги висок, безупречно облечен мъж с високомерно изражение. Множество лакеи се втурнаха да разтоварят и внесат багажа.

— Добре дошли в Ейвън Парк, дами — поздрави ги икономът на херцога. — Бихте ли ме последвали?

Следвайки по петите на мащехата си, Изабел влезе в огромния вестибюл на триетажната господарска къща. Мраморни стъпала водеха

към горните етажи и макар отвън Ейвън Парк да приличаше на стар замък, интериорът изглеждаше напълно модернизиран.

— Какъв изискан вестибюл — с нотка на завист възкликна Делфиния. — Не мислите ли като мен, скъпи мои?

— Прекрасен — каза Рю.

— Навярно е глътнал цяло състояние — добави Лобелия.

„Меко казано“ — помисли си Изабел, хвърляйки развеселен поглед към мащехата и сестрите си. Изглежда, херцогът на Ейвън бе богат като Крез, така че поне тази част от слуховете се бяха потвърдили. Като си помислеше за неумелите опити за сближаване на сестрите си, направо ѝ дожаляваше за херцога.

— Госпожице?

— Какво, моля? — Изабел осъзна, че икономът се бе обърнал към нея.

— Може ли да взема това? — попита мъжът и посочи калъфа с флейтата.

— Не, благодаря. — Изабел я прегърна, както майка детето си.

— Щом желаете. Очакват ви в салона.

Икономът ги поведе по дълъг коридор към разкошно обзаведения салон. В огромното помещение имаше множество примамливи канапета, маси и столове. Копринени гоблени красяха стените, а подът бе покрит със скъпоценен килим в пастелни тонове.

Икономът обяви пристигането на гостите, а херцог Ейвън побърза да ги посрещне.

— Добре дошли в Ейвън Парк, дами.

— Колко мило, от ваша страна, че ни поканихте — отвърна Делфиния с чаровна усмивка.

— Толкова съм щастлива, че имам възможността да бъда тук — изпърха Лобелия.

— Аз също — добави Рю.

— Вие щастлива ли сте, че сте тук, госпожице Монтгомъри? — попита херцогът.

— Във всеки случай не съм нещастна, ваша светлост — излъга Изабел с лъчезарна усмивка.

— Нямате ли доверие на прислужниците ми? — попита Джон, забелязвайки флейтата в ръцете ѝ.

Въпросът му я смути.

— Какво искате да кажете?

— Сигурен съм, че Добс е предложил да носи инструмента ви — каза той. — Изглежда обаче, вие не сте била готова да се разделите с него.

— Никой, освен мен не докосва флейтата на майка ми — обясни Изабел.

— Вероятно с нея ще трябва да я погребем един ден — отбеляза Делфиния.

— Възнамерявам да я предам на дъщеря си — обяви Изабел.

— Но първо трябва да си уловиш съпруг — напомни ѝ Лобелия.

— А кой, освен братовчед ни Никола би се оженил за жена, която си говори сама? — подигравателно попита Рю.

— Някой глух навярно — Изабел погледна мащехата си с присвити очи. — А за теб би трябвало да намерим някой слепец.

От тази забележка Джон избухна в звучен смях.

— Джони, няма ли да ни представиш гостите си? — извика едната от жените, които седяха в дъното на помещението.

Той ги поведе през салона и по всички правила на етикета ги представи на леля си Естер и на майка си. След това направи знак на иконома и каза:

— Сигурен съм, че бихте желали да си отдъхнете малко. Добс ще ви покаже стаите ви.

Преди заедно с момичетата да последва иконома, Делфиния се обърна към херцога.

— Изненадана съм, че скъпият ми Никола не дойде да ни поздрави.

— Племенникът ви замина за Лондон заедно с брат ми — обясни Джон. След това взе от една маса някакво запечатано писмо и ѝ го подаде. — Баронът ме помоли да ви предам това.

— Благодаря, ваша светлост — отвърна Делфиния. — Ще се видим по-късно. — Тя и дъщерите ѝ се запътиха към иконома, който вече ги очакваше на вратата.

Изабел ги последва, но дочу името си и спря.

— Госпожице Монтгомъри — каза херцогинята. — Бихте ли останала при нас. Двете с госпожа Монтаг бихме искали да си побъбрим с вас.

Тази молба завари Изабел напълно неподготвена. Тя погледна херцога, който изглеждаше не по-малко изненадан от нея.

— Не ни излагай — просъска Делфиния и напусна стаята.

Изабел прекоси салона така, сякаш отиваше на ешафода. Радваше се, че Жизел все още не се бе появила. Ако в присъствието на херцогинята и сестра ѝ я спипаха да си говори сама, двете жени никога нямаше да я приемат.

— Можеш да се върнеш в работния си кабинет. — Херцогинята хвърли на сина си пронизващ поглед. — Двете с Естер бихме искали да опознаем по-отблизо госпожица Монтгомъри. Разговорът ни само би те отегчил.

Джон кимна, но напусна помещението по-скоро с нежелание.

— Седнете — херцогинята посочи едно кресло. — Госпожице Монтгомъри, вече доста сме слушали за вас.

— Наистина — потвърди госпожа Монтгаг. — Знаеш ли, Теса, намирам, че луничките ѝ са очарователни.

Без да се замисли, Изабел докосна с пръст носа си. Мили Боже, какво трябваше да отвърне?

— Джони просто се е пошегувал с нас — продължи госпожа Монтгаг. — О, тепърва ще се посмеем.

— Естер, би ли оставила на мен да водя разговора? — намеси се херцогинята.

Изабел нямаше представа за какво говореха. Забеляза, че двете жени си размениха многозначителни погледи и херцогинята кимна. Какво означаваше това?

Най-сетне херцогинята се покашля.

— Госпожице Монтгомъри...

— Моля, ваша светлост, наричайте ме Изабел.

Двете жени се усмихнаха и кимнаха.

— Шивачките ще пристигнат на втори януари — обясни госпожа Монтгаг. — Трябва да се направят още безброй приготовления.

— Моите уважения, но е станала ужасна грешка — изплъзна се от устните на Изабел, която местеше ужасен поглед от едната жена към другата. — Аз не умея да се държа в обществото и не бих искала да компрометирам името Сен-Жермен.

— Ах, детинско бръщолевене. — Госпожа Монтгаг направи категоричен жест с ръка. — Ще ви научим на всичко необходимо, а

когато приключим, ще се държите като херцогиня.

— Наследила сте външността на майка си — каза херцогинята.

— Познавате майка ми? — учудено попита Изабел.

— Срещала съм я няколко пъти на различни светски събития — отвърна херцогинята. — Майка ви беше изключително красива жена, която обожаваше съпруга и децата си.

Изабел я дари с пленителна усмивка. Тъкмо се канеше, да каже нещо, когато чу един познат глас.

— Харесвам тази херцогиня.

Изабел рязко извърна глава и видя Жизел, която удобно се бе настанила в едно от креслата пред камината.

— Преждевременната ѝ смърт силно ме разтърси — добави госпожа Монтаг, отново привличайки вниманието на Изабел.

— Навярно сега бихте желала да си отдъхнете малко — предложи херцогинята. — Бихме могли да продължим разговора си утре.

Изабел кимна в знак на съгласие. Изглежда, разговорът бе приключил.

— В коридора ще откриете Добс, който е на вашите услуги — обясни херцогинята.

Изабел стана от креслото и направи реверанс пред двете жени. Все така прегърнала калъфа с флейтата си, тя прекоси салона. Усещаше следящите я погледи. Докато отваряше вратата, долови гласа на госпожа Монтаг.

— Какво мислиш, Теса?

— Обнадеждена съм — гласеше отговорът на херцогинята. — Ако е дете на майка си, мисля, че ще успее.

Озадачена от чутото, Изабел се обърна и забеляза изпитателните погледи на двете жени. Възрастните дами ѝ кимнаха, а тя им се усмихна. След това вратата се затвори след нея.

„Мястото ми не е тук“ — мислеше си Изабел, седнала в едното от креслата пред камината.

— Какво казваш? — попита отсреща Жизел.

Изабел посочи стаята.

— Чувствам се ужасно неловко сред целия този лукс.

— Вие смъртните свиквате с всяка ситуация — отвърна Жизел.

Погледът на Изабел се плъзна от огъня в камината към възрастната жена. След това момичето обърна глава и огледа разкошно мебелираната стая.

Помещението беше огромно, поне пет пъти по-голямо от стаята ѝ в Арден Хол. Украсеното с изкусна дърворезба легло спокойно можеше да побере четирима или дори петима души, а завивката му бе в тон с балдахина, който трябваше да пази от нощните студове. Копринени гоблени във всички нюанси на виолетовото красяха стените, а на пода имаше килим, който най-вероятно бе донесен от Ориента.

— Няма да слеза за вечеря — обяви Изабел. — Ако Майлс не е до мен, само ще стана за смях.

— Ще се справиш чудесно — увери я Жизел с окуражителна усмивка. — Вече успя да спечелиш сърцата на херцогинята и сестра ѝ.

— Нямам какво да облека — нацупи се Изабел. — Лобелия и Рю съсипаха най-хубавите ми дрехи.

— Нямах ли доверие на своя ангел хранител? — попита Жизел и бавно стана. Тя прекоси стаята, отвори един от сандъците с дрехи и извади теменуженосиня рокля. — Можеш да облечеш тази.

Изабел скочи и се втурна към нея.

— Тази рокля не е моя — извика тя. — Откъде я имаш?

— Ангелите правят чудеса всеки ден.

— Всички ли ще виждат роклята или само аз? — присвила очи, попита Изабел.

Жизел се подсмихна.

— Повярвай, дете мое, сестрите ти ще се пукнат от завист като те видят с нея. Освен това херцогът вече достатъчно е хлътнал по теб. Мислиш ли, че бих му дала да вкуси от виното, преди да е платил?

Тази забележка смути Изабел.

— Не те разбирам.

— Не е и необходимо — Жизел отново бръкна в сандъка и извади от там подходящите за роклята аксесоари.

— Откъде е всичко това? — попита Изабел.

— От майка ти — обясни възрастната жена. — След смъртта ѝ баща ти запази нещата ѝ, защото сърце не му даваше да се раздели с тях.

Очите на Изабел грейнаха от щастие. Тя плахо докосна роклята и прошепна:

— Мама е носила това? Да, почти мога да усетя присъствието ѝ.

— Е, сега ще слезеш ли долу? — около устните на Жизел трепна хлапашка усмивка.

— Обичам те — извика Изабел и прегърна възрастната жена.

— Ела — рече Жизел миг по-късно. — Ще ти помогна да се облечеш.

Час по-късно Изабел вече стоеше на вратата на стаята си. Един последен поглед към възрастната жена, и вече бе в коридора.

Носеше теменуженосинята рокля с висока талия и набрани ръкави, а около раменете си изкусно бе увила кашмирена стола. Жизел бе сплела русата ѝ коса на дебела плитка, която след това бе вдигнала на кок на тила ѝ.

Изабел се чувстваше като принцеса. Тя се спусна по мраморното стълбище, спря и се поколеба накъде да тръгне.

— Последвайте ме — прозвуча гласът на изникналия изневиделица Добс. — Очакват ви в салона.

Изабел кимна и последва иконома.

— Благодаря ви, господин Добс — промълви тя, когато мъжът ѝ отвори вратата на салона.

Още не пристъпила прага, видя всички погледи да се обръщат към нея. Изабел спря нерешително, обзета от смесени чувства.

— Закъсня — скара ѝ се Делфиния.

— Откъде има тази рокля? — проплака Рю.

— Хм! Не е сложила ръкавици — установи Лобелия.

Без да им обръща внимание, Изабел обърна поглед към настойника си. Херцогът ѝ се стори видимо зарадван от промяната във външността ѝ, а в тъмните му очи забеляза някакъв странен блясък.

— Колко очарователна сте тази вечер — възкликна Джон, докато прекосяваше помещението, за да я посрещне. — Надявам се, ще ми позволите да ви отведа до масата.

Вежливо, но решително улови ръката ѝ и я поведе към трапезарията. Останалите ги последваха.

Той седна начело на дългата маса. Отдясно майка му, Делфиния и Рю, а Изабел, леля му Естер и Лобелия — отляво.

Под строгия поглед на Добс двама лакеи поставиха пред всеки покрит сребърен поднос с вечерята. Супата от костенурки бе последвана от омари с грах и картофи, както и различни видове хляб. Десертът представляваше огромна торта.

По време на вечерята Изабел не говори много и пропусна край ушите си глупавите изявления на мащехата си относно последните светски клюки. Момичето се чувстваше изключително неловко в огромната трапезария с дългата няколко метра махагонова маса, кристални полилеи и съдове от сребро и порцелан. Винаги бе смятала, че в Арден Хол притежаваха целия възможен лукс и дори и не бе допускала, че е възможно някой да живее в подобен разкош.

Близостта на херцога, която Изабел чувстваше с всяка фибра на тялото си, допълнително засилваше смущението ѝ и което бе още по-лошо, той непрекъснато я наблюдаваше. Дори храненето се превръщаше в истинско мъчение за нея.

— Моите уважения, ваша светлост — обърна се към херцогинята Делфиния, — но ще ви трябва огромно търпение, ако възнамерявате да научите заварената ми дъщеря как да се държи в обществото. Бог ми е свидетел колко усилия положих самата аз, за съжаление напълно безуспешно.

— Смея да твърдя, че на заварената ни сестричка няма да ѝ е лесно да си намери съпруг — съгласи се с майка си Рю.

— Тя отказва дори да носи ръкавици, освен когато е много студено — добави Лобелия.

Изабел впери теменуженосините си очи в по-голямата сестра.

— Невъзможно е да се свири на флейта с ръкавици, Лобелия. Освен това, за разлика от теб аз притежавам поне приличието да не очерням някой от присъстващите така, сякаш той е глух.

Херцогът се подсмихна. Изабел погледна най-напред него, а след това и усмихващата се херцогиня.

— Уф! Ужасно е неучтиво да ме критикуваш на публично място — заяви Лобелия.

— Няма повече да търпя обидите ви — отвърна Изабел.

— Браво, дете мое! Крайно време беше да го сториш.

Изабел извърна рязко глава и видя Жизел да стои в близост до камината. Без да се замисли, момичето се тросна на възрастната жена:

— Тихо!

— Ето, отново! — възкликна Рю. — Изабел е луда.

— Боже мой — изплъзна се от устата на госпожа Монтаг. — Момичето си говори само.

Изабел осъзна какво бе сторила и опита да измисли някакво убедително оправдание.

— Аз... аз... аз... — Разумът ѝ просто отказваше да ѝ служи.

— Госпожица Монтгомъри притежава очарователния навик да мисли на глас — рече Джон и я избави от неловката ситуация.

— Понякога аз също го правя — защити я и херцогинята. Изабел дари майката и сина с усмивка на благодарност, след което се обърна към Рю:

— Ако беше израснала с две отвратителни доведени сестри, и ти щеше да си говориш сама.

Джон избухна в смях.

— Достатъчно, Изабел Монтгомъри — тросна ѝ се Делфиния.

— Тя е луда, защо... — просъска Рю.

— Доколкото разбрах, е наследила умопомрачението си от майка си — прекъсна сестра си Лобелия.

При тази обида Изабел скочи. Стисна здраво златния медальон и заплаши сестра си:

— Ако още веднъж те чуя да злословиш по адрес на майка ми... — неспособна да измисли нещо достатъчно ужасно, тя се обърна и напусна трапезарията. Чу херцога да извиква името ѝ, но не се обърна и не спря. Вместо да се качи в стаята си, излезе на двора.

Навън се загърна по-плътено в шала си и вдиша дълбоко студения нощен въздух. Известно време остана неподвижна, опитвайки се да си възвърне самообладанието. Когато вдигна поглед към нощното небе, видя хиляди звезди да ѝ намигат от кадифения небосвод, но дори тази безметежна гледка не бе в състояние да я накара да се успокои.

Какво даваше право на Лобелия да злослови по адрес на майка ѝ, която никой от тях не познаваше лично?

В този момент Изабел усети върху раменете си нещо меко и топло и видя мъжка наметка. Тя погледна крадешком встрани и зърна херцога, който бе застанал до нея. Милият му жест и красивият мъжки профил бяха балсам за измъчената ѝ душа.

— Ако бях мъж, бих извикала на дуел и трите — каза Изабел.

— Дуелите са забранени — обясни Джон. — Трябва да се покаете за гнева си, той е един от седемте смъртни греха. Иначе ще съжалявате за постъпката си, когато блюдото с черните ви камъни започне да натежава.

Шеговитият му упрек я накара да се усмихне.

— Простете, че ви развалих вечерята.

— Нищо не сте развалила — успокой я той. — Майлс заслужава здрав пердах, задето толкова години ви е оставил под опеката на мащехата ви.

— Той не знае нищо — защити брат си Изабел. — Преди татко да почине, всичко бе различно.

Джон кимна.

— Не ви ли е студено?

Изабел поклати глава.

— Хайде да се поразходим в парка — предложи той.

Тръгнаха натам. Макар в мрака да не можеше да види кой знае какво, Изабел не се съмняваше, че градината не бе много по-различна от господарската къща.

— Знаех си, че няма да излезе нищо — каза тя, докато вървяха по някаква лъкатушеща пътечка. — Ако държите на името си, ваша светлост, позволете ми да се върна в Арден Хол.

— Наричайте ме Джон, забравихте ли? — Изабел го погледна скришом, усмихна се срамежливо и кимна. — Защо мислите, че дебютът ви ще бъде провал? — попита той.

— Не зная как да се държа в обществото — призна тя със сведен поглед. — Чувствам се толкова несигурна.

Джон спря неочаквано и внимателно, но настойчиво я накара да го погледне. След това повдигна с пръст брадичката ѝ.

— Успехът в обществото изисква определено поведение — обясни той. — Когато се чувствате неуверена, просто си представяйте останалите присъстващи в помещението голи.

Изабел го зяпна учудено.

— О, не бих могла да го направя — клатейки глава, рече тя.

— Тогава си представете, че всички са само по бельо — отстъпи Джон. — Това можете, нали?

Изабел несъзнателно огледа стройното му мускулесто тяло. След това се закиска и рече:

— Вероятно бих могла да опитам.

Джон я дари с пленителна усмивка.

— Добро момиче — похвали я той с дрезгав глас.

— Лобелия и Рю ще развалят всичко — каза Изабел. — Видяхте как се държаха преди малко.

— За доведените ви сестри ще се погрижим по-късно — Джон ѝ намигна и попита. — Знаете ли, че на езика на цветята лобелията означава злоба, а Рю — високомерие?

Изабел се подсмихна. Изглежда, сестрите ѝ не го привличаха особено и по някаква необяснима за нея причина този факт я успокояваше.

— Сигурно ви е студено — каза Джон и я прегърна през раменете. След това, още преди тя да бе успяла да се възпротиви на подобна интимност, посочи хоризонта. — Как се нарича онази червеникава звезда?

— Бетелгойзе — отвърна тя.

— А онази?

— Сириус, най-ярката звезда на небосвода.

— Внимавала сте — похвали я той. — А как се казва онази там?

— Полярната звезда — отвърна Изабел. — Тя сочи къде е Север.

Джон бе толкова близо до нея, че от дъха му по гърба ѝ полази приятна тръпка.

— Аз мога да бъда също толкова постоянен, колкото Полярната звезда.

Думите му, близостта му и мъжественото му излъчване смутиха Изабел. Не знаеше нито какво трябваше да каже, нито какво да направи. Никой мъж не бе разговарял така интимно с нея.

— Бих искала вече да се прибирам — каза тя, свеждайки поглед.

— Желанието ви е заповед за мен, Бел — отвърна Джон със закачлив тон.

Изабел чувстваше странна несигурност и не смееше да го погледне. Когато той свали ръката си от раменете ѝ, тя изпита облекчение и същевременно разочарование. След това двамата се върнаха в къщата.

В подножието на мраморното стълбище Джон ѝ целуна ръка.

— Приятни сънища, госпожице Монтгомъри — и понечи да си тръгне.

— Ваша светлост? — повика го Изабел.

Той се обърна.

— Благодаря ви, че сте толкова мил с мен — едва чуто рече тя.

— Няма за какво да ми благодарите — той ѝ се усмихна пленително. — Да мога да утеша едно хубаво момиче ми е достатъчна благодарност.

Изабел се изчерви.

— Ще се моля за вас, ваша светлост.

— Благодаря — отвърна той и ѝ намигна. — Но не прекалявайте.

Вече в стаята си, Изабел се огледа, но Жизел бе изчезнала. Момичето облече нощницата, разреса косата си и се пхна в огромното легло. Още щом затвори очи, вече знаеше, че тази нощ нямаше да успее да мигне. Непознатата обстановка и разходката с херцога бяха изопнали нервите ѝ до краен предел. Усетила някой да сяда на леглото, Изабел отвори очи и видя Жизел.

— Херцогът, изглежда, те харесва — каза възрастната жена.

— Негова милост умее да ласкае опърничави жени — отвърна Изабел.

— Останах с впечатлението, че говори сериозно.

— Да не би да си подслушвала?

— Никога не бих го сторила — възмути се възрастната жена. — Просто изпълнявам задълженията си на ангел хранител... Сега затвори очи и сънят няма да те накара да го чакаш дълго.

Изабел затвори очи. Миг след това ги отвори отново, но възрастната жена сякаш бе потънала в земята. Скоро момичето потъна в дълбок непробуден сън.

Докато решише русата си коса пред огледалото, Изабел си пожела тайно шивачките да пристигнат час по-скоро, за да не ѝ се налага повече да носи старите си дрехи. След като се огледа за последно, тя напусна стаята си и се запъти по коридора към мраморното стълбище.

Питаше се как трябваше да се държи, когато срещне херцога. Изабел забави крачка. Предната вечер бе толкова интимен с нея, че тя не знаеше на какво да отдаде това — на интерес, от негова страна, на обикновена любезност или Бог знае на какво. Джон бе най-привлекателният мъж, когото бе виждала и въпреки съмнителната си

слава се отличавахе с изключителна галантност. Дали той не бе принцът, който трябваше да я спаси?

Докато слизаше по стълбите, ѝ направи впечатление необичайното оживление във вестибюла и тя се запита какво можеше да означава тази суетня. Сякаш отгатнал мислите ѝ, изневиделица изникна изключително привлекателният херцог. Беше облечен за път и тъкмо посягаше към наметката си.

— Добро утро, ваша светлост — извика Изабел.

Херцогът се обърна, но я изглежда по-скоро недружелюбно. В действителност не изглеждаше никак въодушевен от това, че я виждаше.

— Госпожице Монтгомъри, шивачките пристигнаха няколко дена по-рано от предвиденото — хладно рече той.

Изабел кимна.

След това погледът ѝ спря върху наметката му. Забелязал това, Джон обясни:

— Заминавам за Лондон. Цялата тази шетня и тържество на женската суетност ми е противна.

— Заминавате преди Силвестър? — изплъзна се от устата на Изабел.

Джон кимна.

Доброто ѝ настроение в миг се изпари, но въпреки това тя направи усилие да се усмихне.

— Тогава значи няма да сте тук, когато в нощта на Силвестър звездите застанат по местата си.

— Където и да съм на Силвестър — отвърна Джон, а напрегнатото изражение на лицето му се смекчи, — ще гледам небето и ще мисля за вас.

— Колко мило от ваша страна — промърмори Изабел.

— Помолих майка ми най-късно до март да сте в градската резиденция на брат си — обясни Джон, неочаквано сменяйки темата. — Не ме разочаровайте.

Изабел мълчеше.

— Разбрахте ли ме, Бел?

— Отлично.

Джон се обърна и изчезна през входната врата, без да се сбогува.

Изабел го последва и застава на вратата до Добс. Тя проследи с поглед херцога, който се качи в каретата и даде знак на кочияша да потегля.

— Опитва се да избяга от чувствата си към теб — каза Жизел.

— Никак не ми се вярва — възрази Изабел.

— Какво не ви се вярва? — попита Добс и я погледна надменно.

— Нищо, господин Добс — Изабел поруменя от смущение. — Просто мислех на глас.

— Разбирам, госпожице — икономът се отдалечи.

— Съжалявам — извини се Жизел и се усмихна. — Забравих, че никой, освен теб не може да ме чуе или види.

— Прощавам ти — рече Изабел. — Моля те, не го прави повече.

— Казахте ли нещо? — неочаквано се обърна към нея Добс.

Изабел отново усети по страните ѝ да избива руменина. Поклати глава. Когато икономът кимна и продължи по пътя си, тя се втурна към стаята си, където направи опит да се успокои. Горещо се надяваше Добс да не спомене пред никого, че я бе спипал да си говори сама.

„Толкова постоянен, колкото Полярната звезда.“

Тези думи не ѝ излизаха от главата, докато седеше в каретата на брат си, зареяла поглед вменяния се пейзаж зад прозореца. През двата месеца от неговото неочаквано отпътуване от Ейвън Парк не го бе видяла нито веднъж. Беше ли мислил за нея в нощта на Силвестър? И дали имаше нещо вярно в думите на Жизел, според която бил напуснал Ейвън Парк, защото се опитвал да избяга от чувствата си?

Изабел се съмняваше в това. Всъщност дори се надяваше то да не е истина. Беше предприела пътуването, насрочено точно за първи март, против желанието си. Висшето общество на Лондон никога нямаше да приеме една млада жена, която непрекъснато си говори сама, а тя не бе готова да се раздели с Жизел, нейната единствена приятелка.

— Благодаря ти за верността, дете мое — каза Жизел, седнала срещу нея.

Изабел обърна глава към възрастната жена. След това се наведе напред и потупа сбръчканата ѝ длан.

— И аз ти благодаря за приятелството.

— Колко мило от страна на негова милост да ни предостави каретата си — рече Жизел.

— Да, изключително любезен жест — съгласи се Изабел. — Жалко, че мащехата и сестрите ми я взеха за себе си.

— Радвам се, че не ми се налага да пътувам с тях — отвърна възрастната жена. — Осем часа заедно в една карета биха били непоносими.

— Но нали каза, че ще ме чакаш в Лондон — напомни ѝ Изабел.

— Пътуването в компания е доста по-приятно. Искаш ли да посвирим?

— Може би по-късно — каза Изабел, и отново зарея поглед през прозореца.

Дните ставаха все по-дълги. Земята бе покрита с дебел, наситенозелен килим от млада трева и мъхове, а над кафявите стърнища прелитаха рояци червеношийки.

— Днес е празникът на свети Албин, който правел чудеса по Божия заповед — рече Изабел. — Надявам се съдбата да ми изпрати някое чудо и да ми разчисти пътя към лондонското общество.

— Доколкото си спомням, чудесата на свети Албин се състояли в това, да обуздава с дъха си жестоки хора — подхвърли Жизел.

Изабел погледна крадешком своя ангел хранител.

— Дори ураган не би могъл да разчисти пътя ти към лондонското общество — възрази Жизел с пресилена усмивка. — Сен-Жермен те харесва. Иначе не би ти изпратил каретата си.

— Трудно ми е да повярвам.

Изабел отново зарея поглед през прозореца. При мисълта за внушителната гледка, която представляваше процесията от карети и коли, потеглили от Ейвън Парк към Лондон, на устните ѝ трепна усмивка. Яздещите напред куриери бяха следвани от каретата на херцогинята, след нея идваше тази на Майлс и накрая каретата на херцога с Делфиния и дъщерите ѝ. Множеството карети и коли с прислугата и багажа, както и яздещите лакеи, правеха процесията още по-внушителна. Липсваше единствено Пебълз, който бе заминал за Лондон още преди три седмици, за да подготви пристигането им в градската резиденция на семейство Монтгомъри.

Не след дълго Изабел отгатна, че приближават околностите на Лондон, тъй като край пътя все по-често се мяркаха различни постройките, а движението ставаше все по-оживено. Въпреки притесненията си, тя се наслаждаваше на засипващите я от всички страни впечатления. За пръв път бе в Лондон и суетната на хората ѝ бе напълно чужда.

Когато поеха по Еджуеър Роуд в посока Парк Лейн и Хайд Парк, слънцето вече хвърляше дълги сенки.

На Парк Лейн каретата на херцогинята ги остави и продължи към резиденцията на Гросвенър Скуеър. На Хайд Парк Корнър свиха наляво в посока Пикадили и завършиха пътуването си на Бъркли Скуеър в Мейфеър.

Посрещна ги Пебълз, който отвори с усмивка входната врата и остана на площадката на стълбището, докато прислужниците не

разтовариха багажа им. Когато Изабел слезе от каретата на брат си и последва мащехата и сестрите си към къщата, вниманието ѝ бе привлечено от едно окъсано, мръсно момиче, което продаваше цветя на улицата. Видът му накара сърцето ѝ да трепне. Тя никога не си бе представяла, че е възможна подобна бедност. На село хората си помагаха един на друг независимо дали бяха богати, или бедни.

— Пристигна ли Никола? — дотука гласа на мащехата си Изабел.

— Не, госпожо — отвърна Пебълз.

— А херцогът?

— Не, госпожо.

Изабел изпита облекчение. Тя последва една прислужничка по огромното стълбище, водещо втория етаж. Стаята ѝ се намиреше в дъното на коридора и гледаше към най-безутешния парк, който бе виждала някога. Изглежда, Лобелия и Рю бяха взели за себе си просторните стаи с гледка към Бъркли Скуеър. Хубавото бе, че стаята ѝ се намиреше в близост до стълбището за прислугата и Изабел можеше незабелязано да се измъква от къщата, без да е необходимо да ползва главното стълбище и парадния вход. Пристигането им бе предизвикало небивало оживление в къщата. Натоварени с багаж прислужници и лакеи влизаха и излизаха от стаите и палеха камините. Въпреки топлите дни, пролетта щеше да настъпи с пълна сила едва, след около месец.

Когато суматохата на втория етаж поутихна, Изабел прекоси стаята си и се приближи към прозореца, за да погледне към градината и улицата зад оградата. Колко чужд ѝ струваше този град. По същия начин би се чувствала и в най-отдалеченото кътче на Земята. Лондон бе толкова различен от скъпия ѝ Стратфорд.

Радостните викове на сестрите ѝ отекнаха по коридора чак до стаята ѝ. Изглежда, Лобелия и Рю бяха открили новите си тоалети, подарък от херцог Ейвън.

— Мразя този град — прошепна Изабел.

— Скоро ще свикнеш с живота тук — каза Жизел, която незабелязано се бе приближила до нея. — Навярно дори ще започне да ти харесва, когато се появи твоят принц.

Изабел се обърна към своя ангел хранител.

— Принцът е в Лондон?

Жизел кимна.

— Очаква мига, в който ще може да те спаси.

— Нямам нужда някой да ме спасява — нацупи се Изабел. Тя би обсипала Жизел с още въпроси, но постоянните викове на Лобелия и Рю я изнервяха. — Ще помоля за чаша чай и ще седна навън. Идваш ли?

— Ще те чакам в градината — за части от секундата старата жена сякаш потъна в земята.

Изабел напусна стаята си и се запъти по дългия коридор към главното стълбище. Слезе на първия етаж, където се намираха салонът, галерията с портрети на предците ѝ и библиотеката. Докато минаваше покрай затворената врата на библиотеката, дочу отвътре гласовете на мащехата си и на Никола дьо Жавел и спря.

— Трябва да я поухажваш — тъкмо казваше Делфиния. — Направи така, че да се влюби в теб. Поне това можеш да направиш, нали?

— Малката не може да ме понася — отвърна Никола.

— Сега, когато херцогът е неин настойник, оставам без никакви средства — каза Делфиния. — Ники, няма никаква причина да не я вземеш за себе си.

Изабел нито за секунда не се усъмни за кого ставаше дума. За да избегне срещата с Дьо Жавел, тя се втурна по коридора към стълбището за прислугата, а оттам към кухнята, която се намираше в сутерена.

Появата ѝ предизвика смут сред кухненския персонал.

— Може ли да получа чаша чай? — попита тя.

— Госпожице Изабел, нямаше нужда да си правите труда — Пебълз се спусна към нея. — Щях да ви донеса чая в салона.

— Бих предпочела да го изпия навън, за да... — Изабел замълча.

— ... избегнете племенника на онази вещица? — довърши изречението ѝ Пебълз.

— Точно така.

Икономът ѝ предложи стол.

— Седнете, докато стане готов чайт. — След това се обърна към останалите прислужници. — Залавяйте се за работа. Аз ще се погрижа за госпожицата.

Въпреки че кухненският персонал отново се разшета за работа, Изабел знаеше, че присъствието ѝ ги смущава, затова посегна към

последния брой на „Лондон Таймс“, който лежеше на масата пред нея. Тя прегледа разсеяно вестника, докато вниманието ѝ не бе привлечено от светската хроника.

Новините за нейния настойник изпълваха цяла колонка. Херцог Ейвън бил видян в операта с някаква чернокоса красавица, след като предната вечер посетил театъра с привлекателна червенокоса дама. Според слуховите и двете вдовици били не само красиви, но се ползвали с безупречно име. Дали първият херцог на Англия не възнамерявал да се ожени повторно? И ако да, то за кого?

Изабел усети как пребледня като платно. Каква невероятна наивност, от нейна страна, да повярва, че херцогът я харесва само защото ѝ бе изпратил каретата си! Вероятно негодникът притежаваше цяла дузина карети.

— Пибълз, забравете чая — Изабел се надигна. — Реших просто да поседна в градината.

— Искате ли да ви сервирам навън?

Тя поклати глава и стана.

— Госпожице, зле ли ви е? — угрижено попита Пибълз.

— Чувствам се чудесно — Изабел направи опит да се усмихне. — Моля, не казвайте на Никола къде съм.

— Гроб съм — увери я Пибълз и шеговито стисна устни.

Изабел излезе навън и седна на първата попаднала ѝ пейка. Защо се чувстваше толкова унижена? В края на краищата херцогът можеше да има всяка жена в Англия. Вероятно дори в цяла Европа. Защо трябваше да избере точно нея? Не, той бе просто неин настойник, при това се бе нагърбил с този ангажимент против волята си.

— Нещо не е наред ли, дете мое?

Изабел погледна възрастната жена, която бе седнала от лявата ѝ страна.

— Както виждам, понякога и ангелите грешат.

— Какво означава това?

— Херцогът има връзка с няколко дами.

— Наистина ли?

— Не е вярно, че привличам негова милост — обясни Изабел. — Ако трябва да бъдем точни, вероятно не може да устои на близостта на млада неомъжена жена като мен.

— Младежката невинност може да направи чудеса — след тези думи Жизел вдигна флейтата си и засвири. Отначало мелодията звучеше възторжено и жизнерадостно, но после започна да става все по-меланхолична.

— Добре дошла в Лондон — извика някой.

Изабел би познала този глас дори и насън. Тя се обърна и видя херцог Ейвън. Хипнотизиращо привлекателен в своето черно облекло, той приличаше на някоя черна пантера. И бе не по-малко опасен.

— Как разбрахте, че съм тук — вместо поздрав попита Изабел.

— Чух сладките звуци на флейтата ви.

Изабел се обърна към Жизел, но възрастната жена бе изчезнала.

— Вашият Лондон не ми харесва — обясни тя на херцога.

— Моят Лондон? — Джон седна на пейката до нея.

— Предпочитам живота в Стратфорд.

— И как изглеждаше Стратфорд, когато го напуснахте? — попита той.

— Брезите и орехите вече бяха напъпили — отвърна Изабел. — Върбовите реси вече се показваха, а минзухарите подаваха глави от замръзналата земя.

— Колко вълнуващо — провлачено рече Джон.

— Веднъж дори чух един скорец да напява любовна песен на любимата си — добави тя.

Джон протегна дългите си крака.

— От мен да мине, след края на светския сезон можете да се върнете към прелестите на природата в Стратфорд. Но може би междувременно ще се намери някой млад лебед, който да ви изпее любовната си песен.

Изабел му хвърли сърдит поглед и рече грубо:

— Учудвам се, че можете да изоставите дамите си толкова дълго, за да дойдете да ме поздравите.

Джон се наведе заплашително близо до нея, а топлият му дъх погали тила ѝ.

— Звучите като някоя ревнива съпруга. — Изабел се престори, че не бе чула думите му. — За кои дами говорите? — попита развеселен.

— Веселите вдовици, за които пише „Лондон Таймс“.

— О, тези дами ли? — рече Джон. — Може би трябва да изчакам дебюта ви, за да ви изпея една любовна песен.

— При вашия опит с жените, навярно сте малко загрубял за подобно нещо. — В гласа ѝ имаше неприкрит сарказъм. След това тя му прочете кратка лекция по благоприличие: — Загубата на доброто име е непоправима. Веднъж изгубено, то никога не може да се спечели отново. Връзките с толкова много жени ще погубят и последните остатъци от репутацията ви.

Джон заплашително се бе изправил пред нея. Видимо ядосан от думите ѝ, той рече лаконично:

— Госпожице Монтгомъри, не съм в настроение за подобни лекции, още повече, когато те излизат от устата на едно невръстно момиче. Личният ми живот не ви засяга. Не забравяйте, че аз съм настойникът, а не вие.

Без да дочака реакцията ѝ, Джон се обърна и се запъти към къщата. Гласът ѝ го спря.

— Настоявам да ме пуснете да си отида вкъщи — извика Изабел и скочи от пейката.

— Вие сте си вкъщи, Бел — той посочи господарската къща. — Това е имението на рода Монтгомъри.

— Имам предвид Стратфорд.

— Дебютът ви в обществото ще се състои на петнадесети март — обясни Джон и ѝ обърна гръб.

— Къде отивате?

— Да поднеса почитанията си на мащехата ви.

— Вратата е там — рече Изабел и посочи вратата на кухнята.

— Приличам ли ви на прислужник, който използва задния вход? — попита Джон, видимо ужасен от предложението ѝ.

— Високомерието предхожда падението, ваша светлост.

— Мъдри думи, които трябва да вземете присърце — погледите им се срещнаха. — Ще се видим вътре.

— Качвам се право в стаята си — осведоми го Изабел.

— Както желаете, госпожице Монтгомъри — Джон се поклони едва забележимо. — Ще се видим на петнадесети март.

Изабел му хвърли гневен поглед и се запъти към кухнята. Втурна се към втория етаж по стълбището за прислугата и затръшна след себе си вратата на спалнята си.

— Успокой се, дете мое — прозвуча откъм камината гласът на Жизел. — Ще събудиш и мъртвите.

— Херцогът ме вбесява. — Той е арогантен, самомнителен, неморален... — Тихо почукване по вратата я накара да наостри слух. — Да, моля?

— Госпожа Делфиния ви моли да слезете в салона — долетя през вратата гласът на Пебълз. — Негова милост би желал да ви каже добре дошла в Лондон.

— Имам мигрена — излъга Изабел. — Изразете съжалението ми, че не мога да му изкажа почитанията си.

— Както желаете, госпожице.

— Да, зная. Ще трябва да моля за прошка, заради тази лъжа — рече Изабел, изпреварвайки възрастната жена. Приседна на ръба на леглото. — Херцогът е чул флейтата ти.

— Зная.

— Не намираш ли това за странно?

— Хубав въпрос — съгласи се Жизел с многозначителна усмивка. — Изглежда, херцогът е надарен с необикновен слух. — Изабел я погледна измъчено. — Е, добре — омекна Жизел. — Щом може да чува флейтата ми, значи, че слуша със сърцето си.

„Пази се от идите на март“ — хрумна ѝ, докато вървеше по коридорите на господарската къща на херцогиня Теса. Бяха ѝ дали стая на втория етаж, за да е на разположение на херцогинята, която се бе нагърбила с приготовленията около дебюта ѝ в обществото. Този стих бе от една от Шекспировите драми.

— Това са думите на прорицателя от „Юлий Цезар“.

Изабел спря, обърна глава и съзря възрастната жена.

— Присъствието ти на бала на дебютантките ще ме накара да видя дявола по пладне — прошепна тя, оглеждайки се предпазливо, за да се увери, че никой не можеше да я чуе. — Моля те, веднага се върни в стаята ми.

— След като толкова години съм чакала да те видя да танцуваш с тъмния принц — нацупи се Жизел.

— Тъмният принц ще бъде на бала на дебютантките?

Жизел кимна.

— Тогава непременно трябва да стоиш в стаята ми — настоя Изабел.

— Е, добре — предаде се тя. След това неразбрано промърмори нещо за неблагодарността на смъртните.

Когато достигна главното стълбище, Изабел спря за миг, за да се успокои и съсредоточи. С отчайващо трепереща ръка приглади една въображаема гънка от вечерната си рокля от синя коприна.

Пред очите ѝ изплува неясният образ на мъжа, чието лице бе зърнала преди много години във водите на Ейвън. Щеше ли да го познае, като го види? Знаеше ли той, че бяха родени един за друг? И което бе най-важно, щеше ли да стане за смях пред любопитното множество?

Изабел с мъка си поемаше дъх. Когато от първия етаж до ушите ѝ достигна неясна глъчка, усети коленете си да омекват. Вече съжаляваше, че бе наредила на Жизел да се върне в стаята ѝ.

Тя сведе поглед към скъпия килим под краката си и нерешително спря на площадката на стълбището. Мина ѝ през ума да избяга. Все още не беше късно да се върне в стаята си и да потърси спасение зад заключената врата. Като дете го бе правила безброй пъти, но вече не бе дете. Да избяга, би било проява на слабост.

— О, ето ви и вас — дочу един мелодичен глас.

Теменуженосините ѝ очи срещнаха погледа на Джон Сен-Жермен. Херцогът изглеждаше изключително привлекателно и всяка добре възпитана млада жена би се радвала да го има за свой кавалер. Всяка, освен нея.

— Елате, ще ви представя на братята си, преди да са пристигнали гостите — доловил колебанието ѝ, Джон ѝ протегна ръка и я поведе надолу по стълбището към първия етаж.

Когато влязоха в балната зала, Изабел забеляза, че останалите членове на семейството вече се бяха събрали и очакваха гостите, за да ги поздравят. Херцогиня Теса, леля Естер и Делфиния стояха заедно и си бърбеха, докато Лобелия и Рю, които тази вечер изглеждаха необикновено добре, скришом оглеждаха един двадесетинагодишен мъж.

Джон я поведе към него и каза:

— Госпожице Монтгомъри, позволете да ви представя брат си Рос.

— Приятно ми е да се запозная с вас — промърмори Изабел.

— За мен е удоволствие най-сетне да се запозная с младата дама, успяла да отнеме душевния покой на брат ми — отвърна Рос Сен-Жермен. След това я дари с усмивка, която ѝ напомни тази на брат му. Макар да си приличаха външно, Рос не притежаваше тайнствената аура на брат си. — Ще бъда безкрайно поласкан, ако запазите първия танц за мен.

Изабел се усмихна и тъкмо се канеше да отвърне нещо, когато херцогът рече:

— Госпожица Монтгомъри вече ми обеща първия и последния танц за тази вечер.

Изабел го погледна слисано. Не му бе обещавала нищо подобно. Всъщност цял ден си бе блъскала главата над въпроса, дали някой изобщо щеше да я покани на танц, особено, в случай че отново я спипат да си говори сама.

— Тогава трябва да ми обещаете поне втория танц — рече Рос Сен-Жермен.

— С удоволствие, господине — отвърна Изабел.

На входа на залата се появи икономът на херцогинята. Не след дълго той извести за пристигането на първите гости. Всички погледи бяха обърнати към Изабел, жената, радваща се на вниманието на най-желания вдовец на Англия, херцога на Ейвън.

Изабел с ужас съзря първите гости. Тя пребледня като платно и отстъпи крачка назад, но херцогът внимателно я улови над лакътя и ѝ попречи да избяга и да стане за смях.

— Просто си представете, че всички присъстващи са само по бельо — напомни ѝ Джон.

Шегата му ѝ даде сили. Изабел го дари с плаха усмивка и посрещна първите гости толкова величествено, сякаш бе някоя кралица, която поздравява поданиците си.

Тя с удивление забеляза двама млади благородници, които се опитваха да спечелят благоволението на сестрите ѝ. Стивън Спюинг, барон Бароус, настояваше Лобелия да му обещае първия и последния танц, а Чарлс Ханкок, барон Кесуик, помоли Рю да танцува с него.

— Дватамата мислят, че сестрите ви ще получат голяма зестра — обясни Джон.

— Но това не е истина — възпротиви се Изабел.

— Напротив — каза Джон с пресилена усмивка. — Инвестирах цяло състояние, за да отстраня завинаги двете вещици от живота ви.

— Лобелия и Рю не са чак толкова лоши — опита се да ги защити Изабел. — Те са просто...

— Глупави и нахални?

— Да.

Тогава Изабел чу гласа на Лобелия.

— А това навярно е госпожа майка ви — тъкмо казваше тя на един млад мъж.

— Аз съм му съпруга — ледено отвърна въпросната жена и се отдалечи заедно с мъжа си.

Изабел отправи измъчен поглед към херцога, който вместо отговор само сви рамене и се ухили. Сестрите ѝ бяха просто непоправими.

— О, колко хубаво! — чу тя Рю, която разговаряше с някаква жена. — Ще имате дете. Кога се очаква радостното събитие?

— Не съм бременна — отвърна жената, обърна се и дори не си направи труда да се запознае с Изабел.

— „Изглеждате величествено“ би било по-подходящо — прошепна Джон на Изабел. — Нещо неопределено дава свобода за повече интерпретации. Запомнете това.

Тя кимна.

— Сега ще стане напечено — чу един добре познат глас.

Изабел се извърна рязко и с мъка се сдържа да не отвърне.

— Само не започвайте пак да мислите на глас — угрижено рече Джон.

Когато Изабел отново обърна поглед към входа на залата, видя пред себе си Никола дьо Жавел и някакъв рус мъж. Тя се насили да се усмихне на братовчедата на мащехата си и успя дори да преодолее желанието да отдръпне ръка, когато устните му докоснаха дланта ѝ.

— Изабел, ти си най-очарователната млада дама тази вечер.

— Благодаря, Никола — Изабел усети, че Джон се бе приближил.

— Позволи ми да ти представя приятеля си Уилям Гримсби, граф Рипън — продължи Дьо Жавел.

Изабел погледна привлекателния рус мъж.

— Радвам се да се запозная с вас, господине.

— Изключително съм щастлив да се запозная с вас — отвърна граф Рипън. — Да се надявам ли, че ще ми запазите един танц?

— С удоволствие, господине — след тези думи двамата мъже се обърнаха към Джон. Хладните погледи, които си размениха настойникът ѝ и Гримсби, ѝ подсказаха, че двамата мъже не могат да се понасят. Враждебността помежду им почти можеше да се пипне.

— Добър вечер, ваша светлост — пръв поздрави Никола. — Надявам се, не ви пречи, че доведох със себе си един приятел.

— Не ми пречи ни най-малко — отвърна Джон. Той оглежда с присвити очи неканения гост: — Как сте, Гримсби?

— Чудесно, както винаги, ваша светлост — отвърна Гримсби с изкуствена усмивка. Хвърли поглед към Изабел и добави: — Виждам, че отново сте реабилитирал блондинките.

Изабел усети как Джон потръпна. Тя горещо се молеше неканеният гост да не създаде неприятности. Защо враждуваха двамата мъже? И защо по-голямата част от гостите любопитно ги следяха с поглед?

— Искате ли да танцуваме? — обърна се към нея Джон, още преди Никола и Гримсби да се бяха отдалечили.

Изабел кимна. Би се съгласила почти с всичко, за да разведри обстановката.

На дансинга Джон кимна на музикантите, които засвириха първия валс. Херцогът се движеше с лекотата и грацията на човек, танцувал валс вече хиляди пъти. Изабел се нагоди към ритъма на стъпките му. За миг се почувства така, сякаш бе родена, за да се носи в обятията му.

— Прието е танцуващите да разговарят — подхвърли след малко Джон.

Погледите им се срещнаха и след кратко колебание Изабел рече:

— Не намирате ли, че тази вечер Лобелия и Рю изглеждат очарователно?

Джон кимна, но не можа да сдържи една усмивка.

— Наложил се да им оскубя перата от прическите — каза той.

— Какво се е наложило? — слисано повтори Изабел.

— Обясних им, че трябва да привлекат вниманието на свободните мъже, а не на котките от околността.

Изабел се засмя, което привлече вниманието на танцуващите около тях двойки.

— Знаех си, че мога да ви разсмея — рече Джон. — Между другото, танцувате превъзходно.

— В детството си се упражнявах да танцувам, като стъпвах на краката на татко — обясни Изабел. — Всяка вечер с часове се носехме из вестибюла в такта на валса. Схващах много бързо.

Представата за това накара Джон да се ухили.

— Може би трябва да го опитаме някой ден.

Следващия танц бе обещала на Рос Сен-Жермен. Младият мъж ѝ посочи няколко жени, които след овдовяването на Джон се блазнали от мисълта, да заемат мястото на покойната херцогиня. Една от тях бе привлекателна брюнетка на име Аманда Стенли. Имаше и едно прелестно червенокосо създание на име Луси Спенсър. При мисълта, че херцогът може да се ожени за някоя от двете жени, Изабел изпита непозната дотогава ревност.

Следващите няколко часа, прекарани в танци и разговори, отлетяха като насън. Най-критичният момент от вечерта бе валсът с Никола дьо Жавел, но тя успя да му се изплъзне веднага след края на танца.

На няколко пъти Изабел зърна Жизел, която стоеше облегната край стената и я наблюдаваше. В такива моменти младата жена се съсредоточаваше върху партньорите си, за да не ѝ даде възможност да я заговори. Въпреки това ѝ бе изключително трудно да се овладее, за да не стане за смях на присъстващите.

— Не ми изглежда да се забавлявате особено — рече Рос Сен-Жермен, който я бе помолил за предпоследния танц.

— Никога през живота си не съм се чувствала така добре — излъга Изабел. — Не си спомням някога да съм се забавлявала толкова.

— Вие сте най-неумелата лъжкиня, която някога съм срещал — упрекна я с усмивка Рос.

Засрамена, Изабел сведе глава.

— Сега, когато танцувам с вас, се чувствам доста по-добре.

— Наистина ли си говорите сама? — неочаквано попита той.

Изабел толкова се смути, че обърка такта.

— Кой ви каза...

— Сестрите ви разказват на всеки, който е готов да слуша, че от смъртта на баща ви насам не сте с всички си.

— Сестрите ми се боят, че няма да си намерят съпрузи — обясни Изабел. — На въпроса ви, не си говоря сама.

— И аз предположих, че става дума за клевета — рече Рос.

— Не си говоря сама, имам ангел хранител, с когото разговарям — обясни Изабел. — Никой друг, освен мен не може да я види и чуе.

Сега бе ред на Рос да обърка такта. Изабел се ухили.

— Доверявам й всичките си проблеми.

Рос реши, че става дума за шега и отвърна с облекчение:

— Какви проблеми може да има хубава млада жена като вас?

— Имам Лобелия и Рю — напомни му тя.

Клатейки глава, Рос се усмихна на остроумието й. След заглъхването на музиката, Джон я покани за последния танц. Поглеждайки привлекателното му лице, Изабел неочаквано бе връхлетяна от странното чувство, че го познава много преди съдбовния ден в Арден Хол, когато го видя за пръв път. След това отново си спомни за Уилям Гримсби.

— Защо ви мрази граф Рипън? — попита тя, събирайки цялата си смелост.

Мрачният поглед на Джон й даде да разбере, че отношенията му с Гримсби не я засягат.

— Утре ще ви посетя в Монтгомъри Хаус — отвърна той, без да отговори на въпроса й. — Не забравяйте, че идната седмица е балът на семейство Дебре.

Изабел реши да изостави темата. След края на бала тя се върна в Монтгомъри Хаус заедно с мащехата и сестрите си.

Скоро къщата утихна. Възбуденото бърбене на сестрите й замлъкна, а Изабел седна пред камината, увита в одеяло. Сякаш измина цяла вечност, докато се появи старата й приятелка.

— Защо не спиш, дете мое? — дочу Изабел добре познатия глас.

Тя се обърна и видя Жизел да седи в креслото до нея.

— Чаках те.

— Ето ме.

— Къде беше тъмният принц? — попита Изабел. — Не го видях никъде.

— Странно — отвърна възрастната жена. — Видях те да танцуваш с него.

Изабел зяпна от учудване.

— Танцувала съм с него? Но тази вечер нямаше принцове.

— Колко пъти да ти повтарям? Принцовете не носят непременно корони.

— Кого тогава имаш предвид?

Жизел ѝ се усмихна загадъчно.

— Ако искаш да научиш отговора, дете мое, трябва да се довериш на сърцето, а не на очите си.

— По дяволите! — изръмжа Джон, който вече започваше да се ядосва.

Каретата му току-що бе свила вляво от Пикадили по посока на Бъркли Скуеър, а след това бе спряла толкова неочаквано, че той едва не бе паднал от седалката. Забелязал струпаните пред тях карети, Джон извика:

— Какво, по дяволите, става там?

— Задръстване — извика Галагър.

Джон отвори вратата на каретата и изскочи навън.

— Обръщай към Парк Лейн — нареди на кочияша си той. — Ще продължа пеш.

— Да, ваша светлост.

Джон тръгна по улицата и скоро забеляза трима мъже да излизат от Монтгомъри Хаус. Лорд Финч, лорд Самърс и майор Гримейс спряха за малко пред къщата и размениха няколко думи, след което се разделиха и всеки се запъти към каретата си.

Посещението им в Монтгомъри Хаус бе доказателство, че Джон бе изпълнил успешно задачата си да въведе Изабел и сестрите ѝ в обществото. Но защо фактът, че Изабел вече е обект на внимание от страна на мъжете от висшето общество, не му носеше удовлетворение? Мисълта, че тя можеше да се омъжи за някой от тях тримата, го изпълни с отвращение. Е, той бе неин настойник и всеки, който искаше да получи ръката ѝ, се нуждаеше от неговото позволение, а той никога не би дал съгласието си за един брак между Изабел и някоя от тези лустросани маймуни.

След секунди вече бе пред входа на Монтгомъри Хаус и тъкмо се канеше да изкачи стълбите към входната врата, когато чу нечий глас:

— Цветя за вашата дама, господине?

Джон се обърна и видя момичето. Той дълго се взира в окъсаните му дрехи, а след това погледът му спря върху пълната с теменужки и незабравки кошница.

Джон се отвращаваше от уличните търговци. Един такъв амбулантен търговец бе продал на Ленор билките, които... Прогонвайки ужасния спомен, Джон отвърна сухо:

— Не, благодаря.

След това обърна гръб на момичето и изкачи стълбите към входната врата.

— Добър ден, ваша светлост — поздрави го Пебълз и отстъпи крачка встрани, за да може той да влезе.

— Добър ден. — Джон се озова във вестибюла.

От първия етаж до слуха му долетя смях. Изглежда, Изабел и сестрите ѝ се радваха на голяма популярност, нямаше да е трудно да омъжи трите сестри. В края на краищата нямаше намерение още дълго да играе ролята на неин настойник.

— Дамите са в салона — осведоми го Пебълз. Погледът на Джон спря на една масичка, върху която имаше сребърен поднос с визитни картички.

— Какви са тези картички. Нали дамите приемат посетителите си? — попита той.

— Госпожица Изабел има мигрена — осведоми го Пебълз, — а повечето от посетителите идват при нея.

Джон посегна към купчината с визитки и внимателно огледа всяка една от тях.

— Моите уважения, ваша светлост, но визитките са предназначени за господарката ми — обади се Пебълз.

Джон впери настойчив поглед в иконома.

— Известно ли ви е, че пред вас стои настойникът на Изабел?

Лицето на възрастния мъж се разведри.

— Изключително съжалявам, ваша светлост. Бях забравил, че...

— Този път ще си затворя очите за непростимото ви държание, защото оценявам лоялността ви към госпожица Изабел.

— Благодаря, ваша светлост. Да съобщя ли за вас?

Вместо отговор Джон прегледа последните три визитки. В него отново се надигнаха сляп гняв и ревност — чувства, с които смяташе, че отдавна се е простил. Никола дьо Жавел, Уилям Гримсби и дори собственият му брат, Рос, бяха идвали в Монтгомъри Хаус, за да поднесат почитанията си на Изабел.

В отговор на смутеното покашляне на Пебълз Джон вдигна поглед и обясни:

— Тръгвам си.

— Няма ли да оставите визитката си? — попита Пебълз с глас, в който се долавяше саркастична нотка.

След като бе решил, че икономът на семейство Монтгомъри е непоправим, Джон го погледна и поклати глава:

— Бих искал веднага да отнесете визитката ми на Изабел — рече той и тикна визитката си в ръката на възрастния мъж.

След това пхна в джоба си останалите визитки пред слисания иконом. Двамата се спогледаха мълчаливо.

Най-сетне на устните на Пебълз се появи едва забележима усмивка.

— Видях шайката от хубостници, ваша светлост — рече той, — и мога само да одобря постъпката ви.

— Това ми носи необикновено облекчение — провлачено отвърна Джон.

Отново пред къщата, Джон погледна към Пикадили. Само на няколко метра от него стоеше опърпана възрастна жена, която му махаше с ръка. Дали не му даваше знак да я последва? Той се обърна, но не видя никого, освен продавачката на цветя.

Възрастната жена отново му махна.

Джон се запъти към нея, но тя изчезна по стълбите към парка на Монтгомъри Хаус. На най-горното стъпало Джон спря като вкаменен и съзря Изабел, която седеше сама на една пейка.

Навела глава над ръкоделието си, тя приличаше на някой рус ангел. От друга страна, никой не знаеше по-добре от него, какво можеше да се крие зад женската миловидност.

— Къде изчезна възрастната жена? — извика Джон, докато слизаше по стълбите към парка.

Неочакваната му поява уплаши Изабел.

— Какво, моля?

— Забелязах странна възрастна жена, която изчезна по тези стълби — Джон се приближи към пейката и се завъртя в кръг, оглеждайки безлюдния парк. — Не я ли видяхте?

Изабел зяпна от учудване.

— Възрастна жена, казвате. С овехтяла черна наметка?

— Да, същата.

Изабел поклати глава.

— Не съм я виждала.

— Знаете как е била облечена, а твърдите, че не сте я виждала?

— Отговорът ѝ го озадачи.

— Разбира се. Вече съм я виждала. — Изабел му се усмихна сдържано. — Жизел винаги носи едни и същи дрехи.

— Значи се казва Жизел?

Изабел кимна.

— От време на време идва, за да изпроси нещо за хапване. Вероятно е изчезнала в кухнята, без да съм я видяла.

Джон прие обяснението ѝ и видимо се отпусна.

— Как, мислите, ще си намерите съпруг, ако седите тук сама? — попита той и седна до нея.

— Не съм сама. Вие сте при мен — отвърна Изабел и умислено зарея невиждащ поглед към градината. След известно време отново се обърна към него. — Съжалявам, че ме заварвате в толкова меланхолично настроение. Питам се къде ли е Майлс и какво ли прави сега.

— Братята ни са в Ню Йорк и се надявам, че сделките им вървят добре — обясни Джон. — Няма причини за безпокойство. Най-късно до лятото Джейми и Майлс ще си бъдат в Лондон.

Изабел го дари с лъчезарна усмивка. Мисълта за скорошното завръщане на брат ѝ видимо подобри настроението ѝ. Неочаквано Джон бе обзет от желанието някоя очарователна млада жена да очаква него със същия трепет. Преди много време се бе оказал достатъчно глупав, за да повярва, че е открил своята голяма любов. Ленор Гримсби се бе омъжила за него заради титлата и бе превърнала живота му в ад, докато...

— Какво правите тук, когато салонът е пълен с обожатели? — попита Джон, опитвайки да прикрие унинието си.

— Мъча се да се отърва от тях — отвърна Изабел с пресилена усмивка. — Плета шал.

— За кого?

— За момичето, което продава цветя на Бъркли Скуеър — отвърна Изабел. — Забелязах, че няма никаква топла дреха. Любовта към ближния е добродетел.

— Не можете да промените света, Бел.

— Вярно, но бих могла да стопля едно бедно дете.

— Това да не би да е начин да си спечелите още някой бял камък? — пошегува се Джон. — Ще ви трябват доста, за да компенсирате вчерашната лъжа относно външния вид на сестрите си.

— Бог е снизходителен към благородните лъжи.

— Госпожице Монтгомъри, обяснете ми защо вашите лъжи да са благородни — Джон протегна дългите си крака. Погледът му спря върху дланите ѝ, които стискаха недовършения шал. Имаше дълги тънки пръсти, а дланите ѝ бяха така нежни, че той...

— Има ли някакъв проблем?

— Не — отвърна Джон и я погледна. Какво друго можеше да ѝ каже?

„Тъкмо си мислех как бих се почувствал, ако дланите ви ме погалеха нежно? Дали щях да изпитам опиянението на страстта?“ О, небеса. Тя би припаднала, ако узнаеше истинските му мисли.

Изабел го гледаше вторачено, а миловидното ѝ лице бе придобило смутено изражение.

— Очаквам да ми обясните за благородните си лъжи — каза след дълго мълчание Джон.

— Осъдителната е винаги болезнена, а една благородна предотвратява нечий гняв или обида — обясни Изабел. — С други думи, една лоша лъжа причинява болка, а благородната спестява някому болка.

— Госпожице Монтгомъри, радвам се да науча, че и вие, подобно на всички останали, грешите понякога — рече Джон и се наведе към нея.

Изабел се изчерви.

— Разбира се. Но защо го казвате?

— Грешниците и престъпниците винаги намират оправдание за делата си — подразни я той. — Всъщност всяка лъжа е осъдителна.

Макар да му хвърли възмутен поглед, устните ѝ се разтегнаха в усмивка.

— Аз съм на друго мнение, ваша светлост.

Джон стана и неочаквано смени темата.

— Преди да си тръгна, искам да ми обещаете нещо.

— Доколкото е по силите ми — отвърна с наведена на една страна глава.

— Стойте настрана от граф Рипън. Уилям Гримсби не е подходяща партия за вас. Всеки друг, но не и той.

Опърничавото изражение, което се бе появило на лицето ѝ, подсказа на Джон, че току-що бе направил грешка. Изабел не бе изразила желание да си търси съпруг, така че той просто трябваше да си мълчи за Гримсби.

— Предпочитам сама да си съставям мнение за хората — отвърна Изабел с подигравателна усмивка. — По разбираеми причини не давам ухо на слухове.

— Проклятие, Бел. Аз ви давам възможност да вземете участие в светския сезон и...

— Никога не съм изразявала желание да участвам в светския сезон в Лондон — напомни му тя и стана от пейката.

— Не забравяйте за бала на семейство Дебре идната седмица — Джон понечи да си тръгне.

— Няма да отида.

— Напротив, ще бъдете там — извика през рамо той и се втурна нагоре по стъпалата, които извеждаха на улицата.

— Не, няма.

Джон не се обърна повече. Той мразеше жени, които винаги държаха да имат последни думата. На улицата погледна наляво и на няколко метра по-надолу забеляза малката продавачка на цветя. Понечи да тръгне в обратна посока към Пикадили. „Бих могла да стопля едно дете“ — спомни си думите на Изабел. Само като се сетеше, че една дама от висшето общество плете шал за някаква продавачка на цветя! Не можеше да си представи никоя друга дама, която би го сторила, и тази мисъл извика на лицето му усмивка. Джон спря.

— Ей! — извика той и се обърна рязко. — Ела тук, малката!

Смутеното момиче се приближи към него.

— Да, господине?

— Как се казваш, дете?

— Моли, господине.

Джон бръкна в джоба си. Всичко, което имаше у себе си, бяха една пет и една десетфунтова банкнота, с други думи, прекалено много

дори за всичките цветя на момичето. С ясното съзнание, че може да стане за смях, той даде на момичето петфунтовата банкнота и погледна скришом Изабел, на чието лице се бе появила одобрителна усмивка.

— Вземам всичките ти цветя — обясни Джон на слисаното момиче. — Задръж рестото и си купи нещо за ядене.

Моли тикна в ръцете му всичките теменужки и незабравки.

— Бог да ви пази, господине.

— Теб също, дете.

След тези думи той с бързи стъпки се отправи по Пикадили към имението си на Парк Лейн. Почти можеше да чуе звука от падането на един бял камък в блюдото на небесната му везна.

Измина една дълга самотна седмица.

За да избегне обожателите, Изабел всеки ден се извиняваше с мигрена. Повече не видя настойника си, макар в „Таймс“ всекидневно да имаше информация за нощния му живот. Той съпровождаше госпожа Аманда Стенли в операта, а на едно празненство в тесен кръг в дома си госпожа Луси Спенсър бе танцувала с него неприлично много пъти. И което бе още по-лошо, Жизел не се появи повече, така че Изабел бе оставена насаме с мислите си.

Накрая тя взе важно решение за бъдещия си живот. От бала на семейство Дебре щеше да се изправи лице в лице със света. Щеше да флиртува с всичките си обожатели, като разбира се, ги държи настрана, докато Майлс не се върне от Америка. След това възнамеряваше да се върне в Стратфорд. Животът ѝ бе толкова спокоен, преди да се появи херцог Ейвън и да развали всичко.

Точно седмица след последната си среща с херцога Изабел пристигна заедно с херцогинята и сестра ѝ на бала на семейство Дебре. Делфиния, Лобелия и Рю също бяха там.

Никога преди Изабел не бе изглеждала толкова очарователно. Балната ѝ рокля бе изработена от бледовиолетов муселин със златни нишки. Горната ѝ част се придържаше от тънки презрамки, които подчертаваха безупречната белота на шията и раменете ѝ. Златната ѝ коса бе сплетена на плитка и вдигната на кок на тила ѝ. Изабел съзнаваше, че е облечена не по-лошо от останалите жени в залата. Защо тогава не притежаваше тяхната самоувереност? Чувстваше се

толкова несръчна, колкото малкото сираче, което бе свирило на флейта край брега на Ейвън.

Тогава една мисъл проблесна в съзнанието ѝ като светкавица. Дори и да се обличаше и държеше като останалите момичета, в сърцето си тя никога нямаше да прилича на тях.

Изабел докосна златния си медальон с надеждата, духът на покойната ѝ майка да ѝ даде сила да понесе тази и всички останали вечери до завръщането на Майлс. Тогава си спомни за херцог Ейвън. Какво ли щеше да си помисли, забелязвайки нейната промяна? Но защо за нея бе толкова важно да му се хареса? В крайна сметка той бе чисто и просто един нетърпимо високомерен и арогантен мъж. Изабел огледа присъстващите. Джон все още не бе пристигнал. Делфиния вече танцуваше с майор Гримейс, докато Лобелия и Рю разговаряха с господата Спюинг и Ханкок.

— Добър вечер, ваша светлост — дочу тя един чувствен женски глас.

— Госпожо Монтаг — прозвуча друг.

Изабел се обърна и видя Аманда Стенли и Луси Спенсър, които усмихнато поднасяха почитанията си на майката и лелята на Джон. И макар да бърбеха с възрастните жени, погледите и на двете не се откъсваха от Изабел.

— Както виждам, тази вечер веселите вдовици са излезли на лов — самодоволно рече херцогинята.

Младите жени се усмихнаха учтиво. Очевидно с усилие успяваха да запазят спокойствие, но не смееха да се покажат непочтителни към майката на херцога.

— Познавате ли вече госпожица Изабел Монтгомъри? — попита херцогинята.

— Официално все още не — отвърна Аманда Стенли.

— Макар сестрите ѝ вече да ни разказаха това-онова за нея — подигравателно добави Луси Спенсър.

Решена да не позволи да бъде смутена, Изабел дари двете жени с дръзка усмивка.

— Сигурна съм, че скъпите ми сестри не са пестили похвалите по мой адрес — тя се обърна отегчено, установявайки, че не ѝ бе трудно да се държи високомерно.

Тогава зърна Никола дьо Жавел, който си проправяше път през множеството и очевидно се бе насочил към нея. През последните дни бе успяла да го държи настрана, подобно на останалите си обожатели. Сега трескаво обмисляше как да избегне танца с него. Почувства се като животно в капан и простена вътрешно при мисълта за допира от пръстите му, докато я водеше под звуците на валса.

— Добър вечер, ваша светлост... Госпожо Монтаг — Никола поздрави първо двете възрастни жени. — Добър вечер, Изабел. Липсваше ми.

Изабел се насили да се усмихне.

— Имах мигрена, Никола.

— Сега изглеждаш напълно възстановена — той улови ръката ѝ. — Ела, танцувай с мен.

Неочаквано нечии пръсти стиснаха дланта ѝ.

— Съжалявам, Ники. Госпожица Монтгомъри вече ми обеща този танц — Уилям Гримсби я погледна настойчиво. — Нали така, госпожице?

— Разбира се, лорд Гримсби — потвърди Изабел. Испита облекчение и се почувства поласкана от мисълта, че един от най-привлекателните мъже в залата я кани.

— Наричайте ме Уилям — помоли я граф Рипън, докато я водеше към дансинга.

— Само ако вие ме наричате Изабел — отвърна тя. — Благодаря ви, че ме спасихте от този танц с Никола.

— Не харесвате ли Дьо Жавел?

— Не особено.

— Защо?

— Прилича ми на невестулка — призна Изабел с иронична усмивка.

Граф Рипън се подсмихна.

— А на мен ми прилича по-скоро на плъх.

— Но не притежава интелигентността на тези животни — отвърна тя.

Гримсби се засмя.

— Вие, скъпа Изабел, ми напомняте освежаващ есенен вятър след летните жеги.

— Приемам това за комплимент — отвърна тя и го дари с усмивка, пълна с копнеж. И защо не, фриволното държание бе също толкова лесно, колкото и проявите на високомерие.

— Танцувате божествено — поласка я Гримсби с галантна усмивка. — Между другото, как стана така, че Сен-Жермен бе избран за ваш настойник?

— Брат ми помолил негова милост временно да изпълнява ролята на мой настойник — обясни Изабел. — През лятото, веднага щом Майлс се върне от Америка, пътищата ни с херцога се разделят. Всъщност трябва да призная, че изборът на брат ми е бил правилен, тъй като авторитетът на негова милост държи Никола на разстояние.

— Тогава, изглежда, не бихте се съгласила да се омъжите за Дьо Жавел?

— Предпочитам да си умра стара мома — думите ѝ го накараха да се ухили. — Бихте ли ми отговорил на един въпрос?

Граф Рипън кимна.

— Защо двамата с Джон не можете да се понасяте?

— Враждата ни е от чисто делово естество — отвърна той.

— Разбирам.

— Не, не разбирате — усмихнато отвърна Уилям. — Уверявам ви обаче, че различията ни скоро ще бъдат изгладени.

— Благословени са миролюбивите — цитира Библията Изабел, — защото те са истински Божии чедра.

Видимо изненадан от констатацията ѝ, граф Рипън тъкмо се канеше да отвърне нещо, когато обърка такта. Изабел проследи погледа му.

Херцогът на Ейвън стоеше на входа на залата и ги пронизваше с леден тъмен поглед.

Изабел бе неспособна да откъсне очи от заплашителното изражение на лицето му, а в душата ѝ се прокрадна усещането, че е сгрешила, приемайки поканата на графа за този танц.

— Господине, бих искала да се върна при нейна светлост рече най-сетне Изабел.

— Не позволявайте на Сен-Жермен да ви уплаши — отвърна Уилям.

— Моля, господине — в този момент музиката заглъхна и спести неудобството да си проправя път сред танцуващите двойки. Преди

оркестърът да засвири нов валс, Изабел се усмихна на графа. — Още веднъж благодаря, Уилям.

Без да дочака отговора му, Изабел напусна дансинга и се насочи към херцогинята. Добра се до нея почти едновременно с настойника си.

Джон я улови за ръка и я поведе обратно към дансинга.

— Вие сте почти гола — с упрек в гласа прошепна той.

— В сравнение с роклите на останалите дами моята е направо строга — отвърна Изабел. При следващите й думи в гласа й можеше да се долови хаплива нотка: — Погледнете само Аманда Стенли и Луси Спенсър.

Тъмните очи на Джон се присвиха заплашително.

— Защо танцувахте с Гримсби?

— Той ме накара — невъзмутимо отвърна Изабел.

— Ще скочите ли от някой мост, ако ви накара?

— Поведението ви е смехотворно — Изабел понечи да се обърне и да напусне дансинга.

Джон стисна китката й, принуждавайки я да остане.

— Да не сте посмяла.

Изабел се примири със съдбата си. В края на краищата най-важното бе да не предизвика скандал.

— Стойте далеч от Гримсби — предупреди я Джон. — Той не е мъж за вас.

— Намирам Уилям за доста привлекателен — отвърна Изабел и го дари с по-сладка от мед усмивка.

— Уилям, така значи? — повтори Джон. — Чуйте ме добре, госпожице Монтгомъри. Гримсби желае да ме компрометира пред всички и не би се посвенил да ви използва, за да осъществи намеренията си.

— Не ви вярвам — отвърна Изабел. — Граф Рипън е човек на честта — веднага след края на валса Изабел обясни: — Следващият танц вече е обещан.

Трябваше час по-скоро да се огледа за някой партньор. Погледът й спря на един слаб тъмнокос мъж, който стоеше облегнат на една от стените и я наблюдаваше. За пръв път в живота си тя се отправи към барон Редисдейл.

— Готова съм — рече Изабел.

— За какво? — попита Никола дьо Жавел.

— За нашия танц, забравихте ли?

Дьо Жавел прие поканата ѝ. Той улови Изабел за ръка и я поведе към дансинга.

Допира на пръстите му ѝ бе противен, но тя се опита да изглежда довольна. По време на валса направи всичко възможно, за да държи Никола на разстояние, като тайно се питаше дали гневът на херцога не е за предпочитане пред този танц.

— Трябва да говоря с теб на четири очи — настойчивият глас на Никола я изтръгна от обърканите ѝ мисли.

— Какво има? — недоверчиво попита Изабел.

— Имам вести от брат ти — отвърна той. — Моля те, ела с мен навън.

Изабел дълго го гледа, без да проговори. Последното нещо, което би ѝ хрумнало, бе разходка с Никола дьо Жавел. След това обаче ѝ хрумна, че Никола бе запознат със сделките на брат ѝ и вероятно казваше истината. Но защо Джон не бе получил известие от Майлс? А може и да бе получил, но да не бе успял да ѝ съобщи за това заради спора, избухнал между тях.

Изабел потърси с поглед херцога и го видя да танцува с Аманда Стенли. Теменуженосините ѝ очи се върнаха към лицето на Никола, а след това тя кимна.

Докато напускаха залата, Изабел погледна крадешком Никола и го видя как кимна на някого в залата. Проследявайки погледа му, забеляза Делфиния едва доловимо да кимва в отговор. Дали двамата не си разменяха някакви тайни знаци? И ако да, какво означаваха те? Нещо не бе наред.

Изабел се поколеба дали не правеше грешка, но след това желанието да научи нещо за Майлс я накара да продължи.

— Сигурен ли си, че е прилично да излизаме само двамата? — угрижено попита Изабел.

Никола ѝ се усмихна окуражително.

— Уверявам те, че навън има и други двойки.

Когато очите ѝ свикнаха с тъмнината, Изабел изпита облекчение. Макар да виждаше само на няколко метра пред себе си, тя забеляза по водещата към улицата алея да се разхожда още една двойка и реши, че безпокойството ѝ било напразно. Никола я отведе в обратната посока, а

когато стигнаха стената, отделяща имението на семейство Дебре от съседното, той се ухили потайно.

— Е, какво пише Майлс? — попита Изабел. Неочаквано Никола стисна ръцете ѝ над лактите и я дръпна към себе си. За няколко мига ужасът парализира ята ѝ. Хрумна ѝ абсурдната мисъл, че той е много поен, отколкото бе предполагала.

— Изабел, аз те обожавам — прошепна Никола, докато устните му търсеха нейните.

— Пусни ме, идиот! — извика Изабел и започна да се съпротивлява.

— Обичам те — повиши глас той, притискайки я още по-силно. — Бих искал да те направя...

— Дамата каза да я пуснете — прозвуча от мрака един глас. Никола се подчини и Изабел трескаво заотстъпва. Когато се обърна, видя пред нея да стои Уилям Гримсби.

— Бог да ти прости, Никола — рече Изабел и побърза да застане до спасителя си. — Уилям, бих искала да се върна вътре.

По обратния път към къщата се сблъскаха с Джон. Изражението на настойника ѝ ужаси Изабел. Тя се опита да му обясни как стояха нещата.

— Никола ме подмами да изляза навън с него, а Уилям ми се притече на помощ.

Джон прониза с поглед Гримсби. Уилям кимна кратко, обърна се и понечи да влезе в къщата.

— Ако още веднъж се опитате да злепоставите госпожица Монтгомъри — предупреди Джон, — с най-голямо удоволствие ще сложа край на презрения ви живот. Разбрахте ли ме? — Барон Редисдейл кимна и се втурна в къщата. — Глупостта ви ме вбесява — каза Джон, който неочаквано се бе обърнал към нея. — Да излезете с мъж в някакъв тъмен парк! Това можеше да ви злепостави, и тогава нямаше да ви остане друг избор, освен да се омъжите за въпросния мъж.

Изабел мълчаливо му обърна гръб и понечи да влезе в къщата, но Джон я улови над лакътя и внимателно, но по нетърпящ възразение начин я накара да го погледне.

— Не се опитвайте отново да ми избягате, докато говоря с вас — изръмжа той.

— Следвам само съветите ви, ваша светлост — отвърна тя. — Трябва веднага да се върна в къщата, в противен случай ще се компрометирам и няма да ми остане никакъв друг избор, освен да застана пред олтара с вас. А това, уверявам ви, би било участ, жестокост дори от смъртта.

— Сарказмът не ви подхожда — упрекна я Джон.

— Вашата грубост също е неуместна.

Гневът му сякаш започваше да се уталожва.

— Права сте — за нейно най-голямо учудване каза Джон. — Просто трябваше да ви предупредя колко опасни и коварни могат да бъдат мъжете.

— Държахте се много неучтиво с граф Рипън — констатира Изабел. — Дори не му благодарихте за това, че ми се притече на помощ.

— Защо да го правя? — на устните на Джон трепна едва доловима усмивка. — В края на краищата той узурпира задълженията ми като ваш настойник.

— Ваша светлост, вие сте непоправим.

— Изабел, чуйте ме добре. Гримсби ме мрази и ще се опита да ви използва, за да ми навреди.

— Не ви вярвам — възрази тя. — Защо всъщност враждувате с графа?

Джон сведе поглед.

— Гримсби иска да ме разори. — Изабел го погледна и почувства, че крие нещо. — Посветете се на потенциалните кандидати за женитба, които се тълпят около вас, и изберете някой от тях — мисълта, че тя можеше да се омъжи за някой от младите глупаци в балната зала на семейство Дебре го изпълни с погнуса и напълно му развали настроението. — Бих искал час по-скоро отново да изчезнете от живота ми. До гуша ми дойде от това, да отговарям за вас.

— Не съм ви молила да поемате отговорност за мен — гневно отвърна тя, защото не искаше да бъде в тежест никому, най-малко пък на него.

— Да, но брат ви ме помоли — лаконично отвърна Джон. — Чуйте ме, Изабел. Съжалявам, че...

— Имам главоболие — прекъсна го Изабел. — Прибирам се у дома.

— Ще наредя на Галагър да ви откара до Монтгомъри Хаус —
отвърна Джон и ѝ подаде ръка.

Погледът на теменуженосините ѝ очи спря върху протегнатата му длан, след което младата жена мина покрай него с високо вдигната глава и влезе в къщата.

Нямаше намерение да му прощава високомерието, докато той продължаваше да се меси в живота ѝ. Изабел се закле да не стъпи на светско събитие дотогава, докато Жизел не се появи отново, за да я закриля.

Къркорещият стомах ѝ напомни за часовете, които бяха изминали, откогато бе сложила нещо в устата си. Мили Боже, изпитваше вълчи глад.

Изабел стоеше пред огледалото в единия от ъглите на стаята си и докато отново прехвърляше през ума си събитията от предишната вечер, тя несъзнателно приглаждаше с длани бялата си батистена рокля. Накрая се отърси от обзелия я унес и се обърна, за да излезе от стаята.

— Слава Богу — изненадано възкликна тя, видяла Жизел да седи в любимото си кресло пред камината. — Къде беше цяла седмица?

— Навсякъде и никъде — отвърна Жизел с небрежен жест. — Да не би да си се безпокоила за мен?

— Липсваше ми.

Изабел прекоси стаята, за да седне на пода пред креслото на възрастната жена.

— Благодаря ти, дете мое.

— Нуждаех се от съвета ти.

— В такъв случай наистина съжалявам, че отсъствах толкова дълго — отвърна Жизел.

— Прощавам ти.

— Прощката е божествен дар — рече Жизел.

— Къде беше толкова дълго? — попита Изабел. — Да не би да трябва да се грижиш и за някой друг.

— Не, дете мое. Всеки човек си има свой ангел хранител — отвърна Жизел. — За какво си искала да се посъветваш с мен?

— Херцог Ейвън те е видял... тогава, в градината... — прошепна Изабел.

— Да, зная.

— Но как е възможно? Никой преди не те е виждал.

Възрастната жена сви рамене.

— Негова милост има голямо сърце.

— Негова милост изобщо няма сърце.

— Заблуждаваш се, дете мое. Джон Сен-Жермен крие чувствата си, защото се бои да не бъде наранен отново.

— Наранен? — изненадано попита Изабел. — От кого е бил?

— От покойната си съпруга.

— Какво се е случило?

— Знаеш, че не давам и пет пари за приказките на хората. Трябва да питаш лично негова милост — Изабел й хвърли изпълнен с укор поглед. — Няма да ме накараш да се размекна и да издам нещо — рече Жизел. — Ако искаш да узнаеш какво се е случило, трябва да го попиташ лично.

— Е, добре — отвърна Изабел и смени темата. — Кога се връща Майлс?

— Брат ти ще се върне, когато двамата с принца се венчаєте.

— Нямам намерение да се омъжвам, преди да съм се влюбила — възрази Изабел. — Бих искала да прекарам още много дни с теб, свирейки на флейта край Ейвън.

— Аз не съм от този свят и не мога да остана вечно — рече Жизел. — След време отново ще седиш на брега на Ейвън, но вече с дъщеря си.

Думите й накараха Изабел да се усмихне. Наистина в момента тя не възнамеряваше да се омъжва, но един ден щеше да има собствено семейство.

— Приеми поканата на граф Рипън за разходка в Хайд Парк — думите на Жизел накараха Изабел да наостри слух.

— Но графът не ме е канил на разходка — отвърна Изабел.

— Ще го направи.

— Уилям Гримсби ли е тъмният принц?

— Да нямаш проблеми със зрението? — отвърна Жизел. — Уилям Гримсби е рус.

Ядосана, Изабел скочи и стрелна с поглед своя ангел хранител.

— Ти си непоправима.

— Иди да закусиш — усмихнато рече възрастната жена.

Изабел се запъти по коридора към кухнята. Докато минаваше покрай стаята на мащехата си, дочу зад вратата един познат глас. Тя спря неволно и се послуша.

— Но нали ти сама ме накара — оплакваше се Никола дьо Жавел.

— Казах ти да я прелъстиш, а не да я насилваш — възмутено отвърна Делфиния.

— Предположих, че ще се омъжи за мен, ако я компрометирам — защитаваше се Никола.

— Заблуждавал си се.

— Ако Гримсби не се бе намесил...

— Престани да хленчиш, Никола — прекъсна го Делфиния. — Звучиш като някое настъпено кутре.

— Какво ще правим сега? — попита Никола.

— Една-две седмици ще стоиш настрана от Монтгомъри Хаус — обясни Делфиния. — Дотогава това произшествие ще бъде забравено и ще можеш отново да започнеш да я ухажваш. И, за Бога, използвай стълбището за прислугата, защото не бих искала да те види тук.

Защо Никола дьо Жавел толкова държеше да се ожени за нея, въпреки че не я обичаше? Тя не притежаваше почти нищо. Наистина Майлс щеше да ѝ даде щедра зестра, но защо Никола си губеше времето с нея, вместо да ухажва някоя богата наследница.

Изабел не се нуждаеше от повече подробности. Озадачена от странния разговор, тя се запъти към главното стълбище. Поне през следващите една-две седмици нямаше да ѝ се наложи да се крие от Никола.

— Съжалявам, господине — достигна до нея гласът на Пебълз. — Госпожица Изабел все още е в стаята си.

— Тогава ще оставя визитката си — чу тя един мъжки глас.

Изабел надникна през перилата и видя Уилям Гримсби да разговаря с иконома.

— Добър ден, господине! — извика тя и се втурна надолу по стълбите.

Двамата мъже се обърнаха към нея. Граф Рипън ѝ се усмихна.

— Разбрахме се да ме наричате Уилям, забравихте ли?

Изабел кимна и отвърна на усмивката му.

— На какво дължа честта?

— Безпокоях се за вас и реших да се уверя, че снощната случка не ви е разстроила прекалено — обясни той.

Изабел се изчерви.

— Аз съм добре, но трябваше да изтърпя лекцията на настояника си относно общуването насаме с мъже.

— Този път не мога да не се съглася със Сен-Жермен — отвърна Уилям. След това добави, мръщейки чело: — Изглежда, херцогът не остана особено доволен от факта, че ви се притекох на помощ.

— Херцог Ейвън наистина е мой временен настояник — каза Изабел, — но той не може да ми нарежда какво да правя.

— При тези обстоятелства бихте ли имала нещо против утре сутрин да дойдете на разходка с мен в Хайд Парк? — попита Уилям.

Въпреки съвета на Жизел младата жена се поколеба за миг. Настояникът ѝ нямаше да одобри избора ѝ на компаньон, макар графът да бе спасил доброто ѝ име.

— Вероятно се съмнявате, че Сен-Жермен би одобрил решението ви — подхвърли Уилям.

— С най-голямо удоволствие ще дойда с вас утре сутринта. — Изабел го дари с победоносна усмивка. Изглеждаше доста по-самоуверена, отколкото се чувстваше в действителност.

— Да кажем към девет?

Изабел кимна.

— Девет часът е превъзходно време за разходка.

Поднасяйки дланта ѝ към устните си, Уилям промърмори:

— Времето до утре сутринта ще ми се стори цяла вечност, госпожице.

— Наричайте ме Изабел, забравихте ли?

Уилям се ухили.

— До утре, Изабел.

Младата жена проследи с поглед графа и съжали за решението си. Чувстваше се задължена да приеме поканата му в знак на благодарност за това, че я бе защитил от племенника на мащехата ѝ, а освен това ѝ допаднаше галантното му държание. И което бе най-важно, Жизел я бе посъветвала да приеме поканата му.

Въпреки това мисълта за реакцията на херцога, когато узнаеше за тази разходка, не ѝ даваше покой. Изабел напълно изгуби апетит и реши да се върне в стаята си и да поговори със своя ангел хранител.

Потънала в мисли, тя се запъти към стаята си. Сякаш от огромно разстояние долови някакво почукване на входната врата и стъпките на иконома.

— Изабел!

Младата жена спря. Гласът на херцог Ейвън не звучеше особено радостно.

Изабел се обърна и устоя на погледа на тъмните му очи. Защо беше толкова привлекателен? Тайнствената аура на херцога я привличаше по странен и необясним начин, нещо, което не би могла да изпита с русия граф.

— Елате при мен — нареди ѝ Джон. — Бих искал да поговорим.

— Да не би да възнамерявате да ми се извините за снощи?

Джон прекоси вестибюла и спря пред стълбището.

— Какво искаше от вас Гримсби?

Изабел решително го погледна в очите и отвърна:

— Уилям се осведоми как се чувствам... — тя се поколеба, а след това добави, свеждайки поглед: — Покани ме на разходка в Хайд Парк.

— Забранявам ви да предприемате каквото и да било заедно с него.

— Забранявате ми? — невярващо повтори Изабел.

— Гримсби е опасен човек. Не искам да имате нищо общо с него.

— Онова, което искате вие, не ме интересува ни най-малко — отвърна Изабел, обърна се и се втурна нагоре по стълбите.

На другата сутрин Изабел стана по-рано от обикновено, за да се подготви за разходката в Хайд Парк. Тя облече дълга до глезените синя рокля с висока яка, подходяща наметка с качулка и черни ботуши от дивечова кожа. Макар качулките вече да бяха излезли от мода, Изабел ненавиждаше глупавите дамски шапки, с които човек се чувстваше така, сякаш има на главата си птиче гнездо.

С всяка изминала минута чувството ѝ за вина растеше.

— Не мислиш ли, че би трябвало да откажа поканата? — обърна се Изабел към възрастната жена, която седеше пред камината. — Бих могла да се извиня с нов пристъп на мигрена.

— Лъжата е ужасен грях.

— Да, но всеки следващ път е по-лесно от предишния.

— Дете мое, бих искала да ти напомня, че миротворците са благословени и истински чада Божии — обясни Жизел.

— Говориш с недомлъвки.

Жизел я дари с многозначителна усмивка.

— Наистина ли?

Изабел стисна медальона си и се загледа в празното пространство, питайки се какво ли означаваха думите на възрастната жена. Не след дълго тя се впусна към своя ангел хранител.

— Бих могла да използвам възможността, за да помирят Джон и Уилям.

— Чудесна идея — отвърна възрастната жена.

Устните на Изабел се разтеглиха в усмивка.

— И освен това е единствено моя.

— Време е да тръгваш, дете мое. Вече е девет часът.

Изабел се появи във вестибюла точно в момента, в който Пибълз отваряше входната врата пред граф Рипън.

— Добро утро, Уилям — усмихнато поздрави тя графа. — Както виждате, точна съм.

— Какво приятно изключение от правилото — рече Уилям и поднесе дланта ѝ към устните си.

— Какво искате да кажете?

— Дамите от висшето общество обикновено карат кавалерите си да ги чакат — обясни той.

Изабел се изчерви.

— О, не знаех.

— Радвам се. — Уилям се усмихна. — Уверявам ви, че очарованието на това прекрасно пролетно утро бледнее пред необикновената ви красота.

— Благодаря за комплимента — зарадвана промърмори Изабел. Толкова лесно се свикваше с ласкателствата на мъжете.

— Това е самата истина. — След тези думи графът на Рипън я изведе навън и ѝ помогна да се качи в тегленото от два бели коня ландо. Той също се качи и потеглиха към Пикадили.

Изабел се облегна назад и заглежда околните сгради. Откакто бяха напуснали Стратфорд, разходките много ѝ липсваха.

Изабел погледна безоблачното синьо небе. Природата се пробуждаше за нов живот. По това време на годината в Стратфорд червеношийките навярно вече подскачаха из стърнищата, скорците напяваха любовни песни на любимите си, а минзухарите поднасяха чашки към животворните лъчи на слънцето.

Неочаквано Изабел бе връхлетяна от ужасна носталгия. Тя с въздишка си помисли, че трябва да живее без радостта от тази гледка до края на светския сезон в Лондон.

— Случило ли се е нещо? — попита Уилям.

Изабел си наложи да се усмихне и поклати глава.

— Изпитвам носталгия по Стратфорд.

— Мога да ви разбера — съчувствено рече Уилям. — Аз също понякога копнея за усамотението на фамилното ни имение в Северна Англия.

Думите му, които напълно отговаряха на собствените ѝ чувства, я накараха да наостри слух.

— Трябва да сме сродни души.

След като бяха оставили Пикадили зад себе си, свиха по посока на Парк Лейн, а оттам към Хайд Парк.

— Изабел!

Изабел се обърна и видя Лобелия, която седеше в една карета със Стивън Спюинг, барона на Бароус. Тя помахна на сестра си, но лъчезарната усмивка застина на лицето ѝ, когато видя Джон Сен-Жермен да язди до Аманда Стенли.

— Снощи беше в компанията на Луси Спенсър — подхвърли Уилям.

— Не ме интересува с кого излиза настойникът ми — излъга Изабел. — Ако трябва да бъда честна, с нетърпение очаквам завръщането на брат си, за да се отърва най-сетне от херцог Ейвън.

— Не мога да ви упрекна за това — отвърна Уилям.

„Благословени миротворците, защото те са истински чада Божии“ — помисли си Изабел, а изрече на глас:

— Всъщност той не е толкова лош.

— Дяволът притежава способността да се превъплъщава във всевъзможни образи — Уилям я погледна крадешком.

Теменуженосините очи на Изабел огледаха спътника ѝ.

— Не е ли възможно двамата с Джон да изгладите различията си?

— Станалото не може да се върне — отвърна Уилям, без да я погледне.

— Какво искате да кажете?

Уилям накара конете да спрат, а след това я погледна настойчиво.

— Джон Сен-Жермен уби сестра ми — каза той накрая.

Изабел имаше чувството, че е получила удар в стомаха.

Беше пребледняла като платно, чак се задъха.

— Зле ли ви е? — с угрижено изражение се наведе над нея Уилям.

Рязкото движение с ръка на Изабел го накара да се отдръпне. Тя бавно се съвзе и понечи да защити настойника си.

— Господине, сигурна съм, че грешите — поде. — Понякога негова милост наистина се държи отвратително, но въпреки това той не би...

— Джон Сен-Жермен взе сестра ми Ленор за жена и е виновен за преждевременната ѝ смърт — с неприкрита омраза каза Уилям. — Възнамерявам да му поискам сметка за това.

Изабел бе слисана. Защо Джон бе скрил истинската причина за враждата си с Гримсби?

— Не се чувствам добре — прошепна Изабел, ужасена от смущаващото откритие и зловещия блясък в очите на графа. — Моля ви, откарайте ме обратно вкъщи.

— Не възнамерявах да ви развалям прекрасната сутрин — Уилям, изглежда, бе възвърнал самообладанието си, защото лицето му се разведри.

— Вярвам ви, но въпреки това бих искала да се прибера у дома — този път Изабел наистина почувства непоносимо главоболие.

Уилям кимна и обърна конете. Краткия път до Бъркли Скуеър изминаха в мълчание. Пред Монтгомъри Хаус Уилям понечи да ѝ помогне да слезе, но тя отказа и съвсем не по дамски скочи от колата. След това се втурна по стълбите към входната врата.

— Изабел! — извика Уилям.

Без да се обърне, Изабел отвори входната врата, а след това я затръшна след себе си. Тя затвори очи и се облегна на масивната врата от дъбово дърво, сякаш това щеше да облекчи изопнатите ѝ до скъсване нерви и да ѝ помогне да овладее чувствата си.

— Зле ли ви е, госпожице? — попита Пибълз.

— Вие ми се свят — отвърна Изабел и отвори очи.

— Ще ви помогна да се качите в стаята си.

Изабел поклати глава, но веднага съжали за това. С треперещи колене тя прекоси вестибюла и се запъти по стъпалата към стаята си.

— Опитът да помиря тези двама мъже бе най-голямата грешка, която можех да сторя — извика тя, прекращвайки прага на стаята си.

— За каква грешка говориш, дете мое? — Жизел я погледна през рамо.

— Джон Сен-Жермен е убил сестрата на Уилям.

— Дете мое, понякога ме изумяваш — рече Жизел и сякаш потъна в земята.

— Не ме изоставяй! — извика Изабел и се завъртя в кръг, търсейки възрастната жена с поглед. — Имам нужда от теб!

— Онова, от което имаш нужда, е време, за да помислиш.

В продължение на седмица тя отказваше да приеме, когото и да било.

Рано сутринта на последния мартенски ден Изабел седна в едното от креслата пред камината в стаята си. Разбунените ѝ чувства не ѝ даваха покой. За да се поразсее, тя поднесе флейтата към устните си, но не посмя да засвири. Защо Жизел я бе изоставила в мига, в който имаше най-голяма нужда от нея?

Изабел остави флейтата на пода до креслото си и въздъхна дълбоко. Вече цяла седмица се опитваше да избяга от смущаващите мисли, които се тълпяха в главата ѝ. Може би вместо това бе по-добре да се изправи срещу тях.

Дали Уилям Гримсби бе казал истината? Наистина ли херцог Ейвън бе убил жена си и бе избегнал наказанието благодарение на титлите и социалното си положение?

Изабел просто не можеше да повярва, че Джон е способен на убийство. Решаващата точка бе, че Уилям Гримсби вярваше в това. Въпреки непрестанните си конфликти с херцога, Изабел съзнаваше, че му бе длъжница за това, че я бе избавил от брака с племенника на мащехата ѝ. Трябваше да предупреди Джон, че Гримсби жадува за отмъщение.

— Най-сетне една разумна мисъл.

Изабел рязко извърна глава и видя Жизел да седи в другото кресло.

— Най-сетне — с облекчение въздъхна тя. — Къде беше?

— Навсякъде и никъде — отвърна Жизел, свивайки рамене. — Значи вече си убедена, че негова милост е неспособен да извърши

убийство?

— Заблуждавам ли се?

— Никога не се съмнявай в себе си, дете мое.

— Виж само — Изабел посочи с ръка стаята си.

Възрастната жена се огледа и се усмихна. Стаята бе превърната в истинско море от теменужки и незабравки.

— Може би един ден продавачката на цветя ще ти оплете шал — подсмихна се Жизел.

— За какво говориш?

Жизел се закиска.

— През последната седмица Джон Сен-Жермен изкупи всичките цветя на бедното момиче.

— Откъде знаеш това?

— Отварях си очите и ушите.

— Не те видях нито веднъж.

— Дете мое, мислиш ли, че един ангел хранител ще остави в беда смъртния, за когото е отговорен?

— През цялото време си била тук, в къщата?

— Това, че не можеш да ме видиш, не означава, че съм изчезнала — рече Жизел. — Любовта не може нито да се види, нито да се пипне, но тя съществува.

Изабел кимна замислено.

— Също както омразата — добави тя, мислейки за Уилям Гримсби.

— Омразата отравя човешката душа. Човек намира покой само в любовта — обясни й Жизел. — Появих се, защото видях, че се вразумяваш, и исках да ти дам един съвет.

Изабел я погледна с очакване.

— Утре сутринта трябва да отидеш в имението на Сен-Жерменови и да поговориш с негова милост — рече Жизел.

— Не мога да го направя — възпротиви се Изабел. — Неприлично е жена да посещава мъж. Това ще съсипе името ми.

— Толкова рано сутринта няма да те забележи никой — отвърна Жизел. — Освен това утре е първи април, а на този ден са позволени известни волности. Празникът на глупците започва по залез-слънце и завършва по обяд на другия ден.

— Не зная — Изабел се колебаеше. — Какво ще стане, ако...

— Защо вие, смъртните, винаги сте толкова нерешителни? — ядосано я прекъсна Жизел. — Ако мълча, ме молиш за съвет. Предложи ли ти съвет, твърдиш, че не можеш да го приемеш. Щастieto обича смелите. Дете мое, някога да си получавала от мен лош съвет?

Изабел смутено поклати глава.

— Прости ми. Ще се вслушам в божествената ти мъдрост.

— Благодаря ти, Господи, за малките чудеса, които правиш — промърмори Жизел, вдигайки поглед към небето.

Точно в осем на следващата сутрин Изабел откряна вратата на стаята си и се послуша. Къщата бе притихнала. Тя подаде глава през вратата, за да се убеди, че коридорът е пуст. След това погледна старата си приятелка и прошепна:

— Пожелай ми успех.

— Приятно приключение — отвърна Жизел.

В коридора Изабел затвори безшумно вратата на стаята си и се спусна към стълбището за прислугата в задната част на къщата. Загърната в черна наметка с качулка и обута в черни ботуши, тя изглеждаше като някое селско момиче, отиващо на пазар. Под наметката бе облякла тънка вълнена рокля и затворена ленена блуза. Не бе безопасно за заможен на вид човек да обикаля лондонските улици толкова рано. Поне така я бе уверила Жизел.

Изабел се втурна в кухнята, уплаши подобаващо прислугата и като се усмихна лъчезарно, рече:

— Не можах да спя и реших да изляза, за да глътна малко чист въздух.

След това изхвъркна през задната врата.

— Чист въздух в Лондон? — дочу удивлението на една от кухненските прислужници.

Навън Изабел скри русата си коса под качулката и се втурна по стълбите към улицата. Скоро тя вече бе оставила зад себе си Бъркли Скуеър и забърза по посока на Пикадили и Парк Лейн, където живееше херцогът.

След четвърт час Изабел вече стоеше пред дома на Джон Сен-Жермен. Тя се огледа, но улицата беше безлюдна. Изкачи трескаво

стълбите към входната врата и почука енергично. Надяваше се да ѝ отворят, преди някой минувач да я бе видял.

След миг младата жена се оказа очи в очи с иконома на Сен-Жерменови, който не успя да скрие изненадата си.

— Добс — с облекчение въздъхна тя.

— Госпожице Монтгомъри, какво правите тук?

— Трябва да говоря с негова милост — настоятелно рече тя.

Добс отстъпи, за да я пусне да влезе.

— Побързайте, госпожице, преди някой да ви е видял — той затвори вратата след нея.

Изабел се огледа с невиждащ поглед. Сега мислите ѝ бяха напълно заети с онова, което щеше да каже на херцога.

— Негова милост все още не е слязъл — обясни Добс. — Имате ли нещо против да почакате в салона?

Изабел нерешително прехапа долната си устна. Ако останеше в дома на херцога повече от предвиденото, посещението ѝ нямаше да остане незабелязано.

— Коя е стаята на негова светлост? — попита тя, насочвайки се към мраморното стълбище.

— Госпожице Монтгомъри! — възмутено възкликна Добс.

Изабел вече бе сложила крак върху първото стъпало.

— До няколко минути трябва да съм си тръгнала, иначе ще забележат изчезването ми.

— Стаята на негова милост е на втория етаж, първата врата вдясно.

Изабел се втурна нагоре по стълбището и спря едва пред въпросната врата. Поколеба се за миг, но след това събра цялата си смелост и почука на вратата.

— Влез — дочу тя гласа на херцога.

Изабел отвори вратата и влезе в помещението, но разкрилата се пред очите ѝ гледка я накара да замръзне на място. Настойникът ѝ, който току-що бе приключил утринния си тоалет, бе облечен само с черен копринен халат.

— Мислех, че вече сте ми приготвил дрехите, Добс — рече Джон, докато отстраняваше от лицето си остатъците от пяната за бръснене.

Изабел стоеше изгубила ума и дума. Джон се обърна бавно, а на лицето му се изписаха смущение и гняв. Той хвърли кърпата на пода.

— Какво правите тук? — с няколко големи крачки той се озова до нея. — Трябва веднага да си тръгнете.

— Бих искала да обсъдим нещо важно — на красивото ѝ лице бе изписана непоклатима решителност. — Няма да мръдна оттук, преди да сте ме изслушал.

— Ако се разчуе за посещението ви тук, завинаги ще се простите с доброто си име.

— Плюя на това.

— Тогава ме изчакайте в салона — рече Джон, а докато ѝ отваряше вратата, на устните му трепна едва доловима усмивка.

Изабел поклати глава.

— Мащехата ми не знае, че съм тук. Губите ми времето.

Джон кимна, за да ѝ даде да разбере, че е на нейно разположение. Посочи елегантната кушетка пред камината.

— Елате, да седнем и да поговорим за онова, което по ваше мнение е толкова важно.

Изабел премести поглед от лицето му към стилната мебел пред камината, нервно облиза устни. Миг след това тя решително изправи рамене, мина покрай него и седна в единия край на кушетката.

Свела поглед към треперещите си длани, стиснати в скута ѝ, Изабел забеляза, че херцогът бе седнал много близо до нея, че усещаше топлината на бедрото му. Неочаквано ѝ се зави свят. Никога преди не бе седяла толкова близо до някой мъж. Защо, по дяволите, трябваше да бъде толкова привлекателен?

Когато го погледна, се уплаши, че ще се изгуби в бездната на тъмните му очи. Неочаквано сякаш изгуби дар слово.

— Благодаря за цветята — успя най-сетне да промълви тя.

— Няма за какво — отвърна Джон с подигравателна усмивка. — Е, какво е толкова важно, че да си струва заради това да заложете доброто си име?

— Уилям Гримсби разпространява слухове по ваш адрес — рече Изабел, мръщейки чело. Тя се поколеба за миг, след което допълни: — Твърди, че сте убил съпругата си.

— Е, и? Вярвате ли на думите му? — попита Джон, вземайки дланта ѝ в своите.

— Не ставайте глупав. Вие не бихте навредил и на мравка — Джон се ухили. — Но твърденията на Гримсби могат да ви създадат неприятности — предупреди го тя.

— Не се безпокойте за Уилям — отвърна Джон. — Бившият ми шурей е безобидно дрънкало и не представлява заплаха за мен.

— Графът жадува за отмъщение за смъртта на сестра си — възрази тя. — Видях изпълнения му с омраза поглед.

— Заложила сте на карта доброто си име, за да ме предупредите?

— Може би — промърмори Изабел, и отново сведе поглед.

Съвсем неочаквано Джон поднесе ръката ѝ към устните си и внимателно я накара да го погледне.

— Ленор Гримсби умря след помятане.

— О, Джон, толкова съжалявам — Изабел докосна с длан бузата му.

Джон извърна глава и целуна дланта, която го бе погалила.

— Човек би могъл да се изгуби в очите ви — дрезгаво рече той. — Винаги съм се опитвал да стоя на разстояние от вас.

Изабел наблюдаваше като омагьосана лицето му, което все повече се приближаваше към нейното. Видът на устните му накара пулса ѝ да се учести.

Тя затвори очи. Устните им се сляха. Неговите бяха топли и нежни, а мъжественото му ухание опиваше сетивата ѝ.

Изабел се чувстваше така, сякаш не притежаваше собствена воля. Когато силните му ръце я прегърнаха и привлякоха към мускулистото му тяло, тя го прегърна.

Предавайки се на това непознато възбуждащо усещане, Изабел отвърна на целувката му. Разтвори устни пред настойчивия му език, който проникна в устата ѝ и вкуси от невероятната ѝ сладост.

Изабел потръпна в прегръдката му. Разтапяйки се от целувката му, тя последва неговия пример и скоро езикът ѝ се заигра с неговия. След това, докато Джон обсипваше с нежни целувки слепоочията, клепачите и шията ѝ, тя се отпусна назад върху кушетката.

Когато устните им отново се сляха, Изабел забеляза, че той бе свалил наметката и вдигнал блузата ѝ и сега се наслаждаваше на гледката на гърдите ѝ, но това не я притесняваше. После търсещите устни на Джон последваха погледа му.

Изабел потръпна от страст. Влудена от желание, тя притисна девственото си тяло към неговото...

— Джон Сен-Жермен, веднага пусни невинното момиче!

Все още замаян от страст, Джон обърна поглед в посоката, от която бе дошъл гласът. В същия миг дочу смутената въздишка на лежащата до него жена.

„Мили Боже“ — възкликна мислено и мигновено осъзна ситуацията, в която се намираше. Собствената му майка стоеше в спалнята му, а той държеше в обятията си полуголо момичето, на което бе настойник.

— Веднага щом стана, се облечи — прошепна в ухото на Изабел.

Джон стана от кушетката така, че майка му да не може да види Изабел, която трескаво оправи блузата си. Джон осъзна, че ситуацията бе дори по-критична, отколкото бе решил отначало. Спалнята му бе по-оживена от площад в пазарен ден.

Джон огледа всеки от присъстващите. Майка му не бе на себе си от гняв, леля му — също. На лицето на Делфиния Монтгомъри до вратата бе изписан ужас. Най-лошото обаче бе реакцията на брат му, който стоеше и се хилеше като полуидиот. По дяволите, чувстваше се като ученик, спипан при първата му целувка.

Джон погледна крадешком Изабел, която сега стоеше до него. Бе се загърнала в наметката си, а само допреди миг руменото ѝ от страст лице сега бе бяло като платно.

— Съжалявам, ваша светлост — обади се Добс, който стоеше зад натрапниците. — Направих всичко възможно, за да предотвратя това.

— Оценявам усилията ви — рече Джон. — Върнете се към задълженията си.

Икономът побърза да напусне помещението.

Джон се обърна към дамите и понечи да ги покани в салона, но забеляза Делфиния Монтгомъри да се приближава към него. Тъй като си даваше сметка, че тя навярно не е на себе си от гняв, Джон мълчаливо я изчака да се приближи. Вместо да пристъпи към него

обаче, тя спря пред Изабел и неочаквано вдигна ръка, за да я зашлеви. Джон беше по-бърз.

— Ако още веднъж посегнете на бъдещата ми съпруга, горчиво ще съжалявате — заплаши я той, без да пуска китката ѝ.

— Бъдеща съпруга? — удивено повтори Изабел.

— О, каква чудесна новина — възкликна херцогинята. Естер кимна в знак на съгласие.

— Винаги съм знаела, че си възпитала добре синовете си, Теса.

Джон не сваляше поглед от Делфиния.

— Разбрахте ли предупреждението ми, госпожо Монтгомъри?

Делфиния кимна.

— Всъщност не е необходимо да се жертвате — отвърна тя. — Ники ще се ожени за малката.

— Няма да се омъжа за Дьо Жавел — извика Изабел.

— И дума не може да става за това — каза Джон. — Вече обещах на Бел да я направя своя жена. Нали така, съкровище?

Изабел бе готова на всичко, за да избегне женитбата с Дьо Жавел.

— Да, аз приех предложението на негова милост — отвърна тя, без да се колебае. — Убедена съм, че когато се върне, Майлс ще одобри решението ми.

— Рос, отведи дамите в салона, за да мога да се облека — нареди на брат си Джон. — Слизам веднага.

— Госпожице Монтгомъри, настоявам да ви съпроводя — рече Рос, когато Изабел се запъти към вратата. — Нали няма да вземете да припаднете?

Изабел поклати глава. Джон добре можеше да си представи плахата усмивка, появила се на очарователното ѝ лице.

— Разбира се, че няма да припадне — намеси се леля Естер. — Скъпата Изабел е направена от твърдо дърво. Не мислиш ли, Теса?

— Със сигурност — съгласи се майката на Джон, докато излизаше от стаята. — Точно затова е най-добрата партия за сина ми.

Когато десет минути по-късно Джон слезе в салона, госпожа и госпожица Монтгомъри изглеждаха така, сякаш някой току-що бе починал. Все още бледа като платно, Изабел седеше върху една покрита с червено кадифе кушетка, вкопчена в позлатените ѝ

облегалки. Мащехата ѝ седеше срещу нея и ѝ хвърляше гневни погледи.

Защо жена като нея, която видимо даваше мило и драго да получи достъп до висшето общество, се противопоставяше на брака на заварената си дъщеря с първия херцог на Англия?

— Преди да обсъдим подробностите — привлече вниманието на присъстващите Джон, — бих искал да зная как така всички изведнъж се оказахте в дома ми.

Пръв заговори Рос.

— Прибирах се вкъщи след тежка нощ и ми се прииска да те видя.

— И на мен ми хрумна същото — рече майка му. — Имах чувството, че си в затруднение.

— А на мен сякаш някой ми прошепна на ухото, че Изабел е тук.

— Точно така — потвърди Рос.

— И с мен стана същото — добави херцогинята.

— Имаш ли да ми кажеш нещо за това?

— Не чух никакви гласове — отвърна тя, видимо учудена от въпроса му.

— Кой друг знаеше, че си се запътила насам? — в гласа на Джон се долавяше хаплива нотка.

Изабел понечи да отвърне нещо, но след това размисли. След кратко мълчание тя отвърна, без да откъсва поглед от противоположната стена на салона:

— Единствено Бог знаеше къде отивам.

„Лъже“ — реши Джон и гневно я стрелна с поглед. Беше очевидно, както и това, че току-що го бе накарала да обещае да се ожени за нея. Нямаше друго обяснение за случилото се тази сутрин. Тя не бе по-различна от Ленор. Мили Боже, нищичко ли не бе научил от нещастния си брак?

— Истинско чудо, нали? Засега да оставим настрана този въпрос и да обсъдим подробностите около сватбата — рече Джон. Не искаше да обвинява Изабел в присъствието на майка си, която очевидно харесваше момичето. Той се обърна към херцогинята. — Вие с леля Естер и госпожа Монтгомъри ще се заемете с подготовката на сватбеното тържество. Разбира се, всички разходи са за моя сметка.

— О, с удоволствие — възкликна херцогинята.

— Теса, всъщност никога не съм участвала в подготовката на сватбено празненство — възрази сестра ѝ.

— Убедена съм, че ще се справим с лекота — отвърна херцогинята. — Това е като подготовката на бал.

— Сватбената церемония ще се състои в църквата „Света Троица“ в Стратфорд. След това ще дадем прием за двеста гости в Ейвън Парк — каза Джон. — Двадесет и четвърти юни ми се струва подходяща дата.

— Но това означава, че ще имаме само единадесет седмици за подготовката — възпротиви се майка му.

— Или ще се задоволиш с тези единадесет седмици — рече Джон с нетърпящ възражение тон, — или ще избягаме и ще се оженим само двамата.

Херцогинята и сестра ѝ въздъхнаха при мисълта за възможен скандал. Рос се подсмихна. Джон се обърна към Делфиния.

— Днес, точно в пет часа следобед, ще дойда в Монтгомъри Хаус. Бъдете готова за подписване на брачното споразумение — въпреки нещастното си изражение, Делфиния успя да кимне. — Бих искал да предотвратя възможни слухове по адрес на Изабел — рече Джон. — В замяна на вашата дискретност ще помогна на дъщерите ви да се омъжат за Спюинг и Ханкок. Допускам, че двамата господа са набеязаните жертви.

— Не бих формулирала така намеренията на дъщерите си — ледено отвърна Делфиния.

— Нека не спорим за думите, скъпа тъщо — рече Джон с изкуствена усмивка. — Споразумяхме ли се?

— Да, ваша светлост.

— Тъй като за момента това е всичко, ще ви помоля да ме извините. Рос, остани за малко. Бих искал да поговоря с теб на четири очи.

Херцогинята, леля Естер и Делфиния се изправиха. Единствено Изабел не помръдна от мястото си.

— Никой не ме попита какво искам аз — едва чуто промълви тя.

Джон улови дланта ѝ и ѝ помогна да се изправи. Той надникна в най-очарователните теменуженосини очи, които някога бе виждал.

— Съкровище, не след дълго ще бъдеш херцогиня — обясни ѝ той. — Какво повече искаш?

Широко отворените ѝ очи хвърляха гневни искри, Джон не повярва на очите си. Русата вещица се държеше така, сякаш тя бе измамената. Ако беше мъж, със сигурност би направила кариера в политиката.

— Ще се видим по-късно — обясни Джон. — Дотогава ще се почувстваш по-добре. Междувременно направи списък на хората, които би желала да поканиш на сватбеното тържество.

Херцогинята улови Изабел под ръка и я изведе от салона. Леля Естер и Делфиния ги последваха.

— Мислех, че се отвращаваш от блондинки — рече Рос, след като дамите бяха излезли.

Джон хвърли на брат си неодобрителен поглед.

— Не разбирам как позволих на тази малка вещица да ме хване в капана си. Тя не е можела да знае, че съм си вкъщи.

— Изабел Монтгомъри не е вещица — отвърна Рос. — Тя е точно такава, каквато изглежда. Предишният ти брак ти пречи да разсъждаваш трезво, макар да не разбирам защо. Ленор нямаше вина за трагичния инцидент, отнел живота ѝ, и този на нероденото ви дете.

— Какво друго обяснение имаш за това, че всички вие се появихте в дома ми точно в този съдбовен момент? — попита Джон, сякаш не бе чул последните думи на брат си.

— Нямам обяснение — отвърна Рос. — Признай, братко, че от мига, в който си я видял, искаш да имаш Изабел Монтгомъри.

— Един мъж трябва да бъде господар на желанията си — рече Джон с нотка на сарказъм.

— Както кажеш. Аз лично имам чувството, че никога няма да съжалявах за това, за тази женитба — каза Рос. — Съжалявам само, че няма някоя по-малка сестра, която да прилича на нея.

— Изабел има две доведени сестри — отвърна Джон с дяволита усмивка — Бих могъл да уредя нещо.

— Не си прави труда.

— Едно ме озадачава — обясни на брат си Джон. — Защо Делфиния е против брака ми с Бел?

Рос сви рамене.

— Вероятно повече би се радвала да види омъжена за теб някоя от родните си дъщери.

— Не ми се вярва. — Джон направи гримаса. — Не вярвам, че госпожа Монтгомъри е таяла подобни надежди. Засега мотивите ѝ остават неясни. Между другото, ще станеш ли мой кум?

— За мен ще бъде чест — отвърна Рос. — Питам се какво ли ще каже за това Майлс Монтгомъри, когато се върне.

— Граф Страфорд ми даде да разбере, че ако пожелае, мога да взема сестра му за жена — отвърна Джон.

Рос се закиска.

— Не ми се вярва да е очаквал, че ще го разбереш толкова буквално. Мога ли да направя нещо за теб?

— Осведоми „Таймс“, че херцог Ейвън ще се жени отново и им съобщи името на избраницата — отвърна Джон. — Докато се занимаваш с това, ще помоля адвоката си да изготви брачния договор, а след това ще трябва да се огледам из бижутерийните магазини за някой годежен пръстен.

Рос кимна и се запъти към вратата.

— В пет часа бъди в Монтгомъри Хаус — извика след него Джон. — Имам нужда от свидетел за подписването на брачния договор.

След това се приближи до прозореца. Надяваше се брат му да е прав и Изабел наистина да се окаже такава, каквато изглеждаше. Имаше усещането, че този брак твърде много се различава от предишния. Да, Изабел Монтгомъри бе лицемерна и коварна, но въпреки това той я желаше. С цялото си същество.

— Първоаприлска шега ли бе това?

Изабел стоеше до прозореца и с упрек гледаше възрастната жена, която както обикновено седеше пред камината.

— Дете мое, не зная за какво говориш — отвърна Жизел с невинно изражение.

— Можеш ли да правиш нещо друго, освен да седиш в това кресло и да ми създаваш неприятности? — възкликна Изабел, възмутена от тази очевидна лъжа. Как бе възможно едно от небесните Божии създания да лъже, без дори окото му да мигне?

— Ако не се държиш почтително, ще си тръгна — предупреди я Жизел. — Е, какви неприятности съм ти причинила?

— Намесата ти ме постави в безизходна ситуация — обясни Изабел.

Жизел се усмихна самодоволно.

— Наречи го провидение, дете мое. Какво ще кажеш да посвирим малко?

— Нямам желание — в гласа на Изабел звучеше потиснат гняв. Тя прекоси стаята и се огледа в огледалото. — Както виждаш, облечена съм за годеща си с херцог Ейвън, който трябва да се появи всеки момент.

— Изглеждаш чудесно — похвали я възрастната жена. — Не забравяй, че в живота има и по-лоши неща от това, да се омъжиш за Джон Сен-Жермен.

Наказвайки своя ангел хранител с презрителен поглед, Изабел се погледна в огледалото и остана приятно изненадана. Въпреки това все още нямаше отговор на въпроса, защо херцогът поиска да я направи своя жена. Бе облякла вечерна рокля от черно кадифе. Полите и деколтето ѝ бяха обшити със златно, а широко скроената горна част имаше дълги ръкави. Златната ѝ коса бе прибрана на тила в стегнат кок. Единственото бижу, което носеше, бе златният медальон с миниатюрата на майка ѝ.

— Цветът на роклята и кокът са абсолютно демоде — подхвърли Жизел. — Може би трябваше да избереш някоя рокля в пожизнерадостни цветове. Какво ще си кажат хората от висшето общество, когато научат, че на собствения си годеж си била облечена в черно?

— Ако се интересувах от мнението на висшето общество, нямаше да разговарям с теб.

— Предавам се — на сбръчканото лице на възрастната жена трепна усмивка. — Надявам се, Лобелия и Рю са ти помогнали в обличането.

Изабел се усмихна неволно. Тя прекоси стаята, седна в свободното кресло и взе мазолестата длан на Жизел в своите.

— Прости ми грубостта, но къде се бави обещаният от теб принц?

Обезсърчена от въпроса на младата жена, Жизел поклати глава.

— Дете мое, Джон Сен-Жермен е тъмният принц.

— Не ти вярвам.

— Вече ти казах, че принцовете не носят непременно корони.

— Джон не прилича на мъжа, чието лице зърнах във водите на Ейвън — възрази Изабел.

— Тогава ти го видя с очите на десетгодишно момиче — рече Жизел. — Сега си жена, която сутринта със сигурност бе доста силно привлечена от него.

Изабел се изчерви от смущение. Дали нейният ангел хранител не е бил наблизо, докато те двамата с Джон... Тя се опита да прогони тази обезпокоителна мисъл. В този момент на вратата се почука.

— Да? — извика Изабел.

— Госпожице, всички са в салона и ви очакват — осведоми я икономът.

— Благодаря, Пебълз.

Изабел излезе от стаята си и бавно се запъти към салона, който се намираше на първия етаж. Преди да влезе, дочу през отворената врата едната от доведените ѝ сестри да се оплаква:

— Невероятно, как е успяла да оплете херцога — жалваше се Рю.

Думите ѝ бяха последвани от звучна плесница, Изабел чу и гласа на мащехата си.

— Не можеш ли поне един-единствен път да си затваряш устата?

Изабел стисна медальона си, изправи рамене и влезе в салона, но спря още на прага, смутена от вперените в нея погледи. Когато чу братът на херцога да се смее тихо, тя отново посегна към медальона си.

— На собствения си годеж се е облякла в черно — възкликна Лобелия.

— Изабел Монтгомъри — заплашително повиши глас Делфиния, — веднага се качи горе и...

С властен жест Джон я накара да замълчи, след което стана и се приближи към Изабел. Тъмните му очи потърсиха погледа ѝ, в който не се забелязваше и следа от смущение. Тя забеляза, че ъгълчетата на устните му трепнаха, сякаш с усилие се въздържа да не се усмихне.

Учуди я фактът, че Джон не бе ядосан, а дълго се вглежда в очите ѝ. След това той поднесе дланта ѝ към устните си и я целуна.

— Бел, тази вечер изглеждаш очарователно — спокойно рече той. — Считам себе си за най-щастливия сред мъжете.

За части от секундата Изабел се запита дали не ѝ се подиграва. Каквито и да бяха намеренията му, тя трябваше да поговори насаме с него и да му даде възможност да се откаже от прибързаното си решение.

— Ваша светлост, мога ли...

— След случилото се помежду ни тази сутрин няма нужда от формалности — прекъсна я той, снишавайки глас, така че само тя да го чуе.

Изабел се изчерви.

Джон постави длан на поруменялата ѝ буза и се вгледа в лицето ѝ.

— Пари ли?

Изабел погледна крадешком останалите присъстващи.

— Преди да подпишем договора, трябва да говоря с теб.

Джон кимна.

— Връщаме се веднага — обясни на останалите той, след което отново се обърна към нея. — Ела, да отидем в кабинета на брат ти.

Изабел мълчаливо го поведе към края на коридора, усещайки с всяка фибра на тялото си мъжественото му излъчване.

Когато влязоха в работния кабинет, Джон затвори вратата и придърпа към писалището едното от стоящите пред камината кресла. След това се настани на стола на Майлс и не ѝ остави никакъв друг избор, освен да седне срещу него като просител. Тази проява на надменност не ѝ убягна.

Изабел постави длани в скута си, след което наведе очи към тях, защото не успяваше да събере смелост да вдигне поглед.

— Не трябва да се жениш за мен, Джон.

— На мен ли говориш или на ръцете си? — попита той.

Изабел го погледна и се овладя.

— Просто ти предлагам възможност да се откажеш от тази абсурдна женитба.

— Защо да е абсурдна?

— Та ние не се познаваме.

Джон се ухили.

— Тогава ме питай за онова, което искаш да знаеш.

— Къде ще живеем? — попита тя първото нещо, което ѝ хрумна.

— Където искаш — отвърна той.

Не можеше да очаква подкрепа от негова страна.

— Предпочитам Стратфорд пред Лондон — обясни Изабел.

— Тогава ще прекарваме по-голямата част от годината в Стратфорд.

„Мили Боже“ — помисли си Изабел. Никога не бе виждала херцога толкова отстъпчив.

— Безпокои ли те нещо друго? — попита той.

— Бих искала много деца — отвърна тя.

— Аз също, съкровище.

— Няма нужда да ме наричаш съкровище, когато сме сами — изфуча Изабел, вбесена от начина, по който херцогът употребява това обръщение. — Както знаеш, аз съм силно вярваща. Възнамерявам да кръстя дъщерите си на седемте добродетели.

— И кои са те? — попита Джон, нарочно премълчавайки обръщението съкровище.

Учудена от въпроса му, Изабел го погледна в очите.

— Вяра, надежда, доброта, скромност, умереност, справедливост и храброст.

Джон повдигна въпросително вежди.

— Храбрата Фортитюд Сен-Жермен?

Изабел го дари с най-пленителната си усмивка и кимна. Мислеше, че той все пак щеше да промени мнението си. Думите му я завариха напълно неподготвена.

— Аз съм по-скоро за седемте смъртни греха, особено за мързела — рече Джон, без дори да мигне. — Бих искал да кръстя синовете си на тях.

Изабел го зяпна невярващо.

— Слоут Сен-Жермен, ленивецът? — попита.

— Звучи добре — той се подсмихна и развали ефекта от думите си. — Само се шегувам, Бел. Има ли нещо друго?

Изабел поклати глава.

— Нямам опит в женитбите, затова всъщност не зная какво да попитам.

— Разбирам — отвърна Джон. — Написа ли списък на гостите си?

— Ето. — Изабел се наведе над писалището, за да открие листа, който бе оставила там преди няколко часа.

Джон разгъна грижливо хартията и я погледна учудено.

— Но тук има само три имена. Майлс, Пебълз и Джунипър.

— Това са единствените хора на света, на които гледам като на свои приятели и семейство — обясни тя.

— Ами мащехата и доведените ти сестри?

— Никога не съм гледала на тях като на свое семейство.

— Защо?

Изабел сведе поглед, защото бе сигурна, че ако го погледне, в очите му ще види съжаление.

— Винаги са ме изолирали.

— Въпреки това Делфиния и дъщерите ѝ трябва да бъдат поканени.

— Вероятно си прав — отстъпи тя. — Тогава нека седнат от твоята страна на църквата.

Джон избухна в звучен смях, а Изабел се усмихна измъчено, тъй като съзнаваше колко глупаво бе държанието ѝ.

— Майлс навярно няма да се върне до сватбата — рече Джон, отново поглеждайки листа. — Пебълз е вашият иконом. А коя е Джунипър?

— Госпожица Джунипър бе моя бавачка до деня, в който почина баща ми — обясни Изабел. — Гледам на нея като на своя довереница.

— На колко години беше, когато почина баща ти?

— На десет години.

Джон смръщи чело.

— Защо изгуби мястото си госпожица Джунипър? Вероятно в онзи момент повече от всякога си имала нужда от нея.

— Делфиния каза, че освободила Джунипър, защото пиела студен чай. Студен или горещ, какво значение има? Не, истинската причина бе, че Джунипър ме обичаше и се отвърщаваше от сестрите ми!

Джон, изглежда, се бореше с една усмивка, но накрая се предаде.

— Скъпа, студен чай наричат брендито. Изглежда, госпожица Джунипър е обичала чашката.

— Не би ли могла Джунипър да се грижи за децата ни? — попита Изабел. — Сигурна съм, че тя би се радвала да живее в дома ни.

— Ще помисля върху това — нерешително рече Джон.

— Ако Майлс не се върне дотогава, бих искала Пебълз да ме отведе до олтара — каза Изабел, сигурна, че той ще отхвърли молбата ѝ.

— Не мога да допусна това — отвърна Джон и смръщи чело. — Пебълз е прислужник и присъствието му пред олтара ще ни направи за смях.

— За мен Пебълз е член на семейството ми — възрази тя.

— Ако трябва, ще дойдеш до олтара сама — настояваше Джон. — Ще позволя на Пебълз и госпожица Джунипър да седнат на първия ред в църквата.

— Какъв благороден жест — отвърна Изабел също толкова саркастично. След това добави, за да го ядоса: — Ами моят ангел хранител? Къде ще седи той?

— Ангелите могат да седят, където си искат — отвърна Джон с пленителна усмивка. — Това ли е всичко.

— Да.

Джон стана, но вместо да се запъти към вратата, коленичи пред нея. Взя се в теменуженосинята бездна на очите ѝ и като взе дланта ѝ, попита:

— Изабел Монтгомъри, ще ми окажеш ли честта, да станеш моя съпруга и херцогиня?

Слисана и трогната от нежността му, Изабел кимна.

— Да, Джон, ще се омъжа за теб.

Той бръкна в джоба си и извади малка, покрита с кадифе, кутийка. Отвори я и взе от нея един пръстен.

— Обиколих цял Лондон за него — каза и го постави на пръста ѝ.

Изабел погледна годежния си пръстен. Никога преди не бе виждала нещо подобно. Цветни пъпки от аметисти, заобиколени от листа от блестящи смарагди, и всичко това върху подложка от диаманти.

— Бижутерът го нарече „Теменужки в снега“. Точно на това ми приличаш ти — на една очарователна теменужка наред с снега — промълви Джон с дрезгав глас.

Изабел го погледна, грейнала от щастие. Предсказанието на нейният ангел хранител се бе сбъднало. Джон Сен-Жермен бе тъмният принц, чието лице бе зърнала преди много години във водите на Ейвън.

Не биваше да се жени за Изабел Монтгомъри.

Тази мисъл му минаваше през главата навярно за стотен път, откакто преди пет дена се бяха сгодили. Веднъж вече бе женен за една лекомислена жена, която дълбоко го бе наранила, а Изабел изглеждаше още по-непостоянна. За разлика от Ленор, имитирала чувства поне в началото, Изабел Монтгомъри се държеше хладно и недружелюбно.

Защо желаете жена, която не изпитваше нищо към него? Дали причината бе в острия ѝ ум? Или в необикновената ѝ красота? Или съдбата бе пожелала вечно да бъде правен на глупак от жените?

Джон стоеше в работния си кабинет и гледаше през прозореца към обширния парк. Предпочиташе това помещение в задната част на градската си резиденция, защото предлагаше гледка към земите му и го откъсваше за кратко от градския шум. Когато му омръзнеше да се занимава със счетоводни книги, договори и делова кореспонденция, можеше да протегне крака и да се загледа през прозореца, без пред погледа му да се изпречват карети или забързани минувачи. Днес обаче усамотението не му носеше радост, а го караше да съжалява за последната си грешка, за годеежа си с Изабел Монтгомъри.

След известно време Джон се отърси от тези мисли и се съсредоточи върху пробуждащия се живот в градината му. Чашките на нарцисите се подаваха изпод форзициите, а моравата край господарската къща се бе превърнала в море от теменужки, което отново му напомни за Изабел.

— Простете, ваша светлост.

Гласът на иконома накара Джон да загърби прозореца.

— Да, Добс?

— Барон Бароус пристигна току-що, ваша светлост.

— Поканете го да влезе — нареди Джон и седна на стола си зад махагоново писалище.

Добс кимна и напусна помещението. Няколко мига по-късно се върна заедно с барона и затвори след него вратата, за да могат двамата

мъже да разговарят необезпокоявани.

— Седнете, Спюинг — Джон посочи едното от поставените пред писалището му кресла.

— Благодаря, ваша светлост — Стивън Спюинг седна и огледа крадешком кабинета. — Възхищавам се на изискания ви вкус.

— Намирам кабинета си за доста уютен — Джон посегна към кристалната гарафа и двете кристални чаши, които стояха на сребърен поднос върху писалището му. — Едно уиски?

— С удоволствие, ваша светлост.

Джон наля и подаде едната чаша на барона. След това вдигна своята:

— За ваше здраве.

— И за ваше също — побърза да отвърне по-младият мъж.

Двамата мъже изпразниха чашите си.

— Моите поздравления за предстоящата женитба, ваша светлост — каза Спюинг.

— О, значи вече сте научил новината? — попита Джон, докато тъмните му очи изучаваха младия мъж.

— Всъщност, ваша светлост, цял Лондон само за това говори — поде баронът. След това, сякаш опасявайки се, че херцогът може да се ядоса, че е обект на слухове, добави: — „Таймс“ пръв съобщи новината.

— Да, зная — Джон се ухили и отново напълни чашите. — Всъщност не съм ви поканил, за да говорим за моята сватба, а за вашата.

— Моята? — изненадано повтори Спюинг. — Как да разбирам това, ваша светлост?

— Както знаете, в момента аз съм настойник на сестрите Монтгомъри — обясни Джон, малко изопачавайки истината. — Какви всъщност са намеренията ви спрямо Лобелия?

— Напълно почтени, уверявам ви — Спюинг започна нервно да се върти в креслото си. — Питая силна симпатия към Лобелия.

— Така си и мислех — провлачено отвърна Джон. — Мъжът, който вземе Лобелия за жена, ще получи щедра зестра и дял, макар и малък, от моите сделки. — Джон направи кратка пауза, за да е сигурен, че тази информация е оказала нужното въздействие върху събеседника му. — Винаги съм ви ценял изключително много и ще се радвам вие да

сте онзи, който ще спечели от брака с Лобелия. Зная, че тя не е красавица, но...

— Намирам, че Лобелия е изключително привлекателна — прекъсна го Спюинг. — Нали казват, че красотата е в очите на наблюдателя.

Джон кимна.

— Значи сериозно възнамерявате да поискате ръката ѝ?

— Веднага, щом получа вашето позволение.

— Имате го — отвърна Джон. — Между другото, предпочитам да направите предложението си едва след приема, който ще дам по случай годиша си в имението на майка ми. Изабел не би останала особено доволна, ако радостната новина на Лобелия отвлече вниманието от нея. Знаете какви са жените.

— Разбирам, ваша светлост.

Джон се изправи и с това мълчаливо даде да се разбере, че смята разговора за приключен. Спюинг разбра намека и също стана.

Джон излезе иззад писалището си и стисна ръката на младия мъж. След това го съпроводи до двукрилата махагонова врата към коридора.

— В чест на римската богиня на щастието ще нарека първата ни дъщеря Фортуна — развълнувано рече Спюинг. — Вашето съгласие ме направи най-щастливият от всички мъже.

Джон кимна величествено като някой принц, който току-що бе приел почитанията на свой поданик.

— След обявяването на годиша ви ще обсъдим подробностите.

Когато отвори вратата пред младия мъж, той видя брат си Рос, който се бе запътил право към работния му кабинет.

— Още веднъж много благодаря, ваша светлост — рече Спюинг на сбогуване. — Високо ценя доверието, което ми гласувате.

След тези думи барон Бароус напусна кабинета на херцога. Минавайки край Рос, баронът му кимна бегло.

Рос влезе в кабинета на брат си и седна в току-що освободилото се кресло. След това си наля чаша уиски и се облегна назад.

— Високо ценя доверието, което ми гласувате, ваша светлост — изимитира Рос тона на обнадеждения барон. — Може ли да целуна земята, по която стъпва ваша светлост? Би ли желал ваша светлост да облича праха от ботушите му?

Джон седна зад писалището си, наля си едно уиски и вдигна чаша към брат си.

— Моята първа жертва току-що падна в клопката ми. Веднага след приема по случай годиша ми с Изабел, Спюинг ще поиска ръката на Лобелия.

— Ами другата набеязана жертва? — попита Рос.

— Възнамерявам да хвана Ханкок едва след венчавката си — обясни Джон. — Не трябва да бъде прекалено очевидно, че съм купил мълчанието на Делфиния. Освен това две последвали толкова скоро едно след друго предложения към две от най-невзрачните момичета, който някога съм виждал, ще събудят подозрение, а аз не искам госпожиците да станат за смях. Ако изчакам до есента, предложението на Ханкок ще изглежда по-правдоподобно.

— Колко хитро от твоя страна — рече Рос.

— Приемам това за комплимент.

— Думите са неспособни да изразят възхищението ми.

Джон се ухили.

— Е, какво мога да направя за теб?

— Нищо. Тук съм, за да направя аз нещо за теб.

— Каква странна промяна. Да не си болен?

— Много смешно — ухилено рече Рос. — Шегата настрана, идвам право от „Уайтс“, където бях свидетел на забележителна гледка.

— И каква бе тя?

— Среща на клуба на губещите.

Джон въпросително повдигна тъмните си вежди.

— Уилям Гримсби и Никола дьо Жавел седяха заедно и изглеждаха потънали във важен разговор — обясни Рос. — Бяха доближили глави и разговаряха съвсем тихо. С две думи, изглежда, са се съюзили срещу някой общ противник, а именно срещу теб.

— Благодаря за предупреждението, но съм сигурен, че ще се справя с тях двамата — Джон стана. — Би ли ме извинил? Възнамерявам да посетя очарователната си годеница.

— Искаш ли да дойда с теб? — стана от креслото Рос.

— Не, благодаря.

Четвърт час по-късно Джон вече беше във вестибюла на Монтгомъри Хаус. До слуха му достигна далечна мелодия от флейта. Колкото повече приближаваше салона, толкова по-ясно се чуваше

мелодията, която бе жизнерадостна като цвърченето на птиците през лятото или играта на слънчеви зайчета по кристалната синя повърхност на някое езеро. Да, днес годеницата му, изглежда, бе в чудесно настроение.

Той спря на вратата на салона и се загледа в Изабел. С меката си като коприна златисторуса коса, грациозния профил и розова рокля тя приличаше на някой ангел.

Сякаш усетила изпитателния му поглед, Изабел обърна глава и го видя. Веднага престана да свири и го дари с лъчезарна усмивка.

— Добро утро, Джон.

— Все още не мога да разбера как успяваш да направиш така, че изпълнението ти да звучи като дует — рече Джон, докато прекосяваше салона, за да седне в креслото до нея.

В очите на Изабел заблестяха палави искри.

— Моят ангел хранител изпълнява втория глас. Трябва да призная, че той свири по-добре от мен.

— Стига, запази музикалните си тайни — отвърна Джон с усмивка.

— Не вярваш в ангели? — Изабел му хвърли подигравателен поглед. — Какво ще кажеш тогава за акустиката на салона?

Джон избухна в звучен смях. Тя бе най-хитрата, но и най-очарователната вещица, която бе срещал някога.

— Както виждам, по някакво щастливо стечение на обстоятелствата си сама — каза той.

— Делфиния и дъщерите и са на визити — обясни тя.

— А теб това занимание не те привлича? — попита той, макар вече да знаеше отговора.

— Ни най-малко.

— Изпратих на госпожица Джунипър покана за нашата сватба и достатъчно пари, за да си купи подходяща рокля — рече Джон.

— Аз също можех да го сторя — отвърна Изабел. — Не бихме ли могли да изчакаме, докато Майлс се върне? Все пак съм единствената му сестра.

Джон се поколеба. С всеки изминал ден отношенията между Англия и Съединените щати се обтягаха все повече и повече, така че конфликтът вече изглеждаше неизбежен. Ако в момента на избухването на войната братята им се окажеха в Ню Йорк, това щеше

да отложи отпътуването им за неопределено време. Той обаче не искаше да тревожи годеницата си.

— Не можем да чакаме, докато братята ни се върнат — отвърна Джон с нетърпящ възразение тон. Той се премести по-близо до нея и долови сладкото ѝ ухание на теменужки. — Ухаеш толкова хубаво, че изпитвам желание да те излапам цялата.

Изабел се изчерви и смени темата.

— Много, много отдавна моят ангел хранител предрече, че ще се появиш в живота ми.

— Знаел е за съществуването ми още преди нашата първа среща?

— Да, всъщност моят ангел хранител е жена и се казва Жизел. Тя знае много повече, отколкото ние, смъртните — обясни му тя. — Предрече ми, че ще се омъжа за един тъмен принц.

— Значи се казва Жизел — Джон смръщи чело. — Всъщност аз съм само херцог, но ти благодаря, че ме направи принц.

— Принцовете не носят непременно корони — отвърна Изабел. — Приблизително така се изразява Жизел.

— Изглежда, тя притежава известно количество здрав човешки разум... Преди да съм забравил, искаш ли да се разходим утре из Хайд Парк?

— С най-голямо удоволствие.

Джон се наведе толкова близо до нея, че уханието ѝ на теменужки замая сетивата му. С пленителна усмивка той наведе глава и я целуна нежно.

— Госпожице Монтгомъри, вие сте самото изкушение — прошепна тон току пред устните ѝ.

— Плътското желание е един от седемте смъртни гряха, ваша светлост — обясни му Изабел и развали магията.

Джон стана, усмихвайки се.

— Тогава до утре в девет.

— Ще ви чакам — Изабел го съпроводи до вратата на салона. — Да се надяваме, че времето ще бъде хубаво.

— Дете мое, ще поръчам щедро слънце, безоблачно небе и нежен бриз.

— И може би няколко перести облачета за украса?

— Това може да се окаже по-трудно — отвърна Джон с хлапашка усмивка. — Ще видя какво мога да направя.

„Какво божествено провидение“ — възхитено помисли Изабел, когато на следващата сутрин дръпна завесите, за да погледне през прозореца.

Виолетовият хоризонт бе обагрен от светлите ивици на оранжевите слънчеви лъчи, които обещаваха чудесен ден с безоблачно небе, а напъпилите клони на дърветата дори не помръдваха — сигурен знак за тихо и спокойно време.

— Господ трябва да е чул негова милост — подхвърли тя през рамо. — Успял е да издейства прекрасна утрин за нашата разходка.

— Аз свърших това вместо него — промърмори Жизел, замислено гледайки огъня в камината.

— Защо си толкова мрачна? — Изабел прекоси стаята и седна срещу нея на облегалката на едното от креслата.

— Сен-Жермен ме чу и видя — оплака се възрастната жена, — и въпреки това все още се съмнява в моето съществуване.

— Изключително е трудно да убедиш един скептик, ако не и невъзможно — отвърна Изабел.

— Винаги съм си мислела, че да видиш, означава да повярваш — възрази Жизел.

— Само за мъжете на име Тома.

— Колко смешно.

— Дай време на Джон — рече Изабел. — Двете заедно ще укрепим вярата му в божественото провидение.

— Дете мое, изглежда, си отворила сърцето си за него — Жизел я погледна с бялото на очите си.

Думите ѝ изненадаха Изабел.

— Как ти хрумна?

— Току-що се застъпи за него пред мен, твърдейки, че не бил абсолютно безнадежден случай.

Тъй като разговорът за растящата ѝ симпатия към херцога ѝ бе неприятен, Изабел стана.

— Още е много рано. Мисля, че ще си легна отново.

— Искаш ли да ти свира, докато заспиш? — попита Жизел. — Както едно време, когато бе дете. Помниш ли?

— Беше божествено.

Изабел се пхна под завивките и ги придърпа до брадичката си. Възрастната жена седна на ръба на леглото и засвири приспивна песен, докато младата жена не потъна в дълбок, непробуден сън.

Три часа по-късно Изабел вече бе готова за разходката из Хайд Парк. Носеше синя рокля от коприна и фино изпредена вълна, а към нея модна наметка и ботушки. Както обикновено, се бе отказала от шапката, а косата ѝ бе сплетена на дебела плитка и прибрана в кок на тила.

След един последен поглед в огледалото, Изабел реши, че е готова. Тя погледна към камината, но нейният ангел хранител бе изчезнал.

— Тръгвам, Жизел — плахо извика Изабел. — Където и да си.

Тя се запъти към вратата, но замръзна на място, когато чу един познат глас да казва:

— Приятна разходка, дете мое.

Изабел се обърна, но стаята беше празна. Тя се усмихна на своенравието на своя ангел хранител и напусна стаята в чудесно настроение. Джон вече я очакваше. Той вдигна поглед, а усмивката му задъха пулса ѝ.

„Дали това наистина не е любов? — запита се Изабел. — Или се разболявам?“

— Точността ти ме изненадва приятно — рече Джон, когато тя застана пред него. — Ненавиждам хората, които закъсняват.

— Винаги съм точна — увери го Изабел. — Чух обаче, че точността вече не била на мода сред дамите от висшето общество.

— Остани каквато си, Бел — Джон я поведе към вратата. — Харесвам те такава.

Прекрасният ден бе рядкост за началото на април. Слънцето грееше на безоблачното небе, а приятен бриз нежно галеше лицето ѝ.

Джон ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се качи в каретата, но Изабел спря и засланияйки очите си с ръка, погледна към небето.

— Какво правиш? — попита той.

— Търся облачетата, които поръчах — Изабел се обърна към него и забеляза, че той се хили.

Двамата седнаха плътно един до друг в тегленото от бели жребци ландо. Джон пое юздите и потегли в посока Пикадили. Оттам продължиха по Парк Лейн към входа на Хайд Парк.

В това приказно априлско утро всички знатни жители на Лондон бяха излезли на разходка в Хайд Парк. Повечето от тях поздравяваха учтиво херцог Ейвън и годеницата му и Изабел се учуди колко много хора познава бъдещият ѝ съпруг и както по всичко личеше, го уважаваха.

— Не предполагам, че тези хора ме познават — каза Изабел, след като от една карета с възрастни дами ѝ бяха помахали за поздрав.

— Приятелки на майка ми — обясни Джон. — Бяха на бала на дебютантките, даден в твоя чест.

— Поздравяват ме само заради теб — прибързано рече Изабел.

— Трябва да си вярваш повече — той се обърна към нея. — Да не би да се боиш от тези хора?

Тя сви рамене.

— Повярвай ми, съкровище — рече Джон. — Тези хора имат повече основания да се боят, че ти може да не ги приемеш.

— Само заради теб — Изабел се въздържа от повече коментари и вдиша с пълни гърди благоуханния пролетен въздух. — Как успя да осигуриш толкова прекрасен ден?

— Всемогъщият чу молбите ми.

— Молиш ли се?

— Зависи кой как го разбира — с усмивка отвърна Джон, от което по гърба ѝ полази приятна тръпка. — Мисля, че забележителните личности са добре приети както тук, така ѝ отвъд. Между другото, как е твоят ангел хранител?

— Ако трябва да бъда честна, тя е сърдита, задето отричаш съществуването ѝ.

— Нали знаеш, че съм непоправим скептик.

Изабел се престори, че не бе чула шегата му. Ненадейно погледът ѝ попадна на една двойка, язеща право към тях. Когато разпозна Уилям Гримсби, стомахът ѝ се сви. Спътницата му бе чернокоса красавица, която Изабел не бе виждала преди.

Дали граф Рипън бе узнал за годежа ѝ с херцога? Обратното ѝ изглеждаше невероятно. Цял Лондон знаеше за техния годеж, за който бе писал дори „Таймс“.

— Случило ли се е нещо? — попита Джон.

— Уилям Гримсби язди към нас — Изабел постави длан върху ръката му. — Надявам се вие двамата да се държите възпитано.

Джон обърна глава и погледна натам. Ведрото му допреди миг изражение помръкна. За най-голяма изненада на Изабел вместо в графа той впери поглед в чернокосата красавица.

Уилям Гримсби кимна, докато минаваше покрай тях, но чернокосата жена съвсем неочаквано спря коня си пред каретата.

— Добро утро, ваша светлост — рече жената с котешка усмивка.

— Как сте, Лизет? — вежливо отвърна Джон, но изражението му остана навъсено, което ясно говореше за неудоволствието му от появата на тази жена.

— Направо превъзходно — отвърна Лизет. — Но вие навярно отдавна знаете това, ваша светлост — погледът ѝ спря върху Изабел, която с огромно усилие на волята му устоя. — Това вашата годеница ли е?

Джон кимна.

— Изабел, позволи ми да ти представя Лизет Дюпре.

Изабел би трябвало да се усмихне вежливо на дамата, но подигравателното изражение на Уилям я смути. Нещо ставаше и тя бе единствената, която нямаше представа какво бе то. Висящото във въздуха напрежение почти можеше да се пипне.

— Току-що наруши всички норми за приличие — обърна се към Джон Гримсби.

Изабел реши, че бе сбъркала в преценката си за графа, който бе всичко друго, освен общителен и тактичен. А и не разбра забележката му, а това неимоверно я ядоса.

— Изненадан съм да ви видя в компанията на Гримсби — обърна се Джон към жената.

— Очакват ви още много изненади, ваша светлост — Лизет пришпори коня си и двамата с графа се отдалечиха.

Изабел впери поглед в разкритеното от гняв лице на годеника си. Когато се огледа, тя забеляза, че са наблюдавани. Седящите в спрелите наоколо карети мъже и жени извъръщаха поглед, когато срещнеха нейния.

— Какво означава всичко това? — попита тя.

— Нищо.

Изабел знаеше, че той лъже. Отгатна това по упорито вирнатата му брадичка.

— Стига разходки за днес — рече Джон и обърна каретата. Обратния път до Монтгомъри Хаус изминаха мълчаливо. След като я бе въвел в къщата, той веднага се сбогува и я остави сама с мислите за странната среща в Хайд Парк.

Дни наред Изабел не престана да се пита какво бе развалило настроението на Джон при появата на Уилям Гримсби и Лизет Дюпре. Дали бе ядосан на граф Рипън? На Лизет Дюпре? Или, още по-лошо, причината за това бе фактът, че чернокосата красавица се разхождаше в компанията на Уилям Гримсби? Бил ли е Джон влюбен в Лизет Дюпре? Нима ревнуваше? И защо не бе срещала Лизет Дюпре на никой от приемите, на които бе присъствала?

Изникваха все нови и нови мъчителни въпроси. Какво значеха думите на Гримсби, че Джон бил престъпил всички норми за приличие? За какви изненади говореше Лизет?

Изабел съзнаваше, че колкото и да си блъска главата над тези въпроси, дълбоко в себе си се бои от истината. Дори Жизел запазваше странно мълчание.

Наближаваше денят на свети Георги, за който бе насрочено празненството по случай годежа ѝ с Джон, и Изабел бе погълната от трескави приготовления. В мигове на почивка тя сядаше и разглеждаше годежния си пръстен, който подобно на златния медальон бе източник на сила за нея.

Жизел я бе уверила, че Джон е обещаният тъмен принц и Изабел вярваше, че херцогът е нейната съдба, макар от деня на разходката им в Хайд Парк той да се държеше много дистанцирано. Двамата бяха родени един за друг. Единствено заедно можеха да открият истинско и трайно щастие. Може би междувременно тя наистина се бе влюбила в него, във всеки случай бе простила на Жизел за първоаприлската ѝ шега. Съжаляваше единствено, че брат ѝ не е в Англия. Ех, да можеше Майлс да се върне за сватбата ѝ и да я отведе до олтара! Вместо това щеше да влезе в църквата така, както бе правила това в продължение на осемнадесет години — сама.

Вечерта на празненството по случай годежа ѝ с Джон най-сетне настъпи. Изабел затвори след себе си вратата на стаята си и забърза по коридора на втория етаж към главното стълбище. От вълнение страните ѝ бяха поруменели.

Носеше снежнобяла рокля с дълбоко деколте и бе обула обувки за танци.

Небрежно праметнала наметката на лявата си ръка, Изабел се опитваше да свали белите ръкавици, без при това да изпусне ветрилото си. Коридорът бе необичайно тих. Делфиния и дъщерите ѝ навярно вече бяха тръгнали за имението на херцогинята.

Изабел спря за миг, за да се успокои, преди да слезе по стълбите. Надяваше се Джон да не е много ядосан от закъснението. В края на краищата човек не се сгодява всеки ден.

Изабел бавно заслиза към главния вход. Най-напред зърна Пебълз, който напрегнато наблюдаваше стълбището, а след това и нервно крачещия насам-натам Джон. Когато чу стъпките ѝ, той се обърна и тя забеляза сърдитото изражение да изчезва от лицето му, на което сега се изписа възхищение и гордост.

— Чакането си заслужаваше — промърмори той, поднасяйки облечената ѝ в ръкавица ръка към устните си. — Изглеждаш пленително.

Думите му накараха Изабел да се усмихне. Сега тя на свой ред огледа празничния му костюм, който го правеше да изглежда още по-привлекателен.

— Ти също изглеждаш чудесно — отвърна тя. Когато Джон я поведе към вратата, Изабел каза: — Възмутително, да закъснееш за тържеството по случай собствения си годеж. Сигурна съм, че Делфиния няма да пропусне да ме упрекне.

— Имението на майка ми е наблизо — успокои я Джон.

Хванати за ръка, двамата излязоха в тъмната мъглива нощ. Той ѝ помогна да се качи в каретата и даде знак на Галагър да потегля.

Едва четвърт час по-късно двамата вече стояха на балюстрадата, от която можеха да огледат балната зала, побрала близо двеста души. В противоположния край на залата имаше малък оркестър, състоящ се от корнет, пиано, виолончело и две цигулки.

— Никакви флейти, ваша светлост? — не можа да скрие разочарованието си Изабел.

Джон се ухили.

— Какво непростимо невнимание, от страна на майка ми, да забрави любимия ни инструмент.

— Пристигнахме последни — рече тя, мръщейки чело.

— Внимавай, ще ти излязат бръчки — пошегува се той. — Колко хубаво, че пропуснахме посрещането на гостите.

Още преди да бе успяла да отговори, икономът обяви високо:

— Негова милост, херцог Ейвън, и госпожица Изабел Монтгомъри.

Двеста души — всъщност почти двеста — се обърнаха и погледнаха нагоре към тях, при което Изабел едва не припадна.

— Не мърдай от мястото си — прошепна Джон. — Ето го, брат ми идва.

Широко ухилен, Рос Сен-Жермен бързаше нагоре по стъпалата, за да ги поздрави. Той се здрависа с брат си и целуна ръка на Изабел.

— Мама зачеркна задължителния кадрил за сметка на валсовете — каза. След това се обърна към присъстващите и съобщи така, че да бъде чуто от всички: — Обявявам официално годежа на херцога на Ейвън с госпожица Изабел Монтгомъри.

Последваха вежливи аплодисменти.

— Да вървим — при първите звуци на валса Джон я поведе надолу по стъпалата и вместо да започне да поздравява гостите си, поведе Изабел към дансинга. Скоро към тях се присъединиха и други двойки. — Танцуваш просто божествено — каза Джон и ѝ намигна.

— Двете с моя ангел хранител се упражнявахме изключително старателно — не закъсня с отговора Изабел.

— Съкровище, ти си непоправима — каза Джон. — Надявам се само след венчавката опърничавата ми годеница да поомекне малко и да успее да си извоюва пред децата ни по-голям авторитет, отколкото това се удаде на мен.

— Приемам това за комплимент — отвърна Изабел с лъчезарна усмивка.

— Ще се моля дъщеря ни да е очарователна като майка си, а сина ни — търпелив като баща си — добави Джон.

— Имаш предвид Слоут Сен-Жермен, ленивеца?

Джон се разсмя гръмогласно. Ведрото настроение на херцога и годеницата му им спечели одобрителните усмивки на стоящите наоколо гости.

— Лобелия и Спюинг са неразделни — каза Изабел, забелязала доведената си сестра. — Няма да се изненадам, ако той поиска ръката ѝ.

— Ах, наистина ли? — отвърна Джон. — Не съм забелязал.

Не след дълго Изабел видя Чарлс Ханкок да танцува с красива млада жена. Тя обиколи с поглед залата, докато накрая не откри сестра си Рю да стои до Делфиния.

— Какво има? — попита Джон.

Изабел посочи с едва забележимо кимване доведената си сестра.

— Жал ми е за Рю. Тя се надяваше, че между нея и Ханкок може да се получи нещо.

— Никой не може да предвиди бъдещето — възрази Джон. — Тази вечер ми изглеждаш изключително спокойна. Нито веднъж не съм те видял да посегнеш към медальона си.

— Дълга го на теб — рече Изабел, а теменуженосините ѝ очи проблясваха като два аметиста. Тя сниши глас, сякаш се канеше да му довери някоя тайна. — Докато стояхме горе, си представих всички гости по бельо.

Джон избухна в звучен смях.

— Какво лошо момиче.

Изабел кимна.

— Имах превъзходен учител.

— Благодаря за комплимента, съкровище.

След още три валса Джон и Изабел напуснаха дансинга. Той отиде да донесе бутилка шампанско, а Изабел се приближи към сестра си.

— Защо си толкова тъжна, Рю? — попита Изабел и я дръпна настрана.

— Тази вечер Чарлс нито веднъж не ме е поканил на танц — проплака Рю. В очите ѝ напиреха сълзи. — Спюинг, напротив, не се отделя от Лобелия.

— Никой не може да предвиди бъдещето — повтори Изабел думите на Джон. — Може би днешната вечер ще завърши щастливо за теб.

— Лесно ти е да говориш — отвърна Рю. — Само след два месеца ще се омъжиш за един херцог.

— Знаеш ли, като се замислих — промърмори Изабел, — ми хрумна нещо. Предсказание.

— Какво искаш да кажеш?

— Помниш ли колко суеверна беше старата ни готвачка?

Рю кимна.

— Днес е двадесет и четвърти април, което означава, че утре е празникът в чест на свети Марко. От утре по залез-слънце ще започнеш да постиш, а през нощта ще опечеш един сладкиш от пшенично и ечемичено брашно и яйчена черупка сол. След това ще оставиш кухненската врата отворена. Бъдещият ти съпруг ще влезе и ще обърне сладкиша.

— Мисля, че си струва да опитам — изражението на Рю се разведри.

— Ако не помогне, поне няма да навреди.

— Ами ако никой не дойде? — Тази мисъл накара Рю да пребледнее.

— Не ставай глупава — отвърна Изабел.

— Сигурна съм, че моят приказен принц ще дойде — малко по-весело рече Рю.

След вечерята и последните валсове, малкото останали гости се събраха в залата за игра на карти, от която долитаха оживени разговори. Изабел напразно се бореше с една прозявка.

— Ще те изпратя до вкъщи — Джон ѝ се усмихна нежно.

— Някои от гостите ни все още не са си тръгнали — възрази Изабел.

— Ако си тръгнем, те няма да имат друг избор и ще трябва да сторят същото — обясни той.

След като бе донесъл наметката ѝ, Изабел с радост се остави да бъде изведена от залата. Икономът на херцогинята им отвори вратата и те слязоха по стълбището.

Галагър бе спрял каретата до отсрещния тротоар на улицата. Когато ги забеляза, той понечи да се приближи, но Джон му даде знак да остане на мястото си. Дватамата с Изабел стъпиха на улицата, но спряха за миг, дочувайки един женски глас:

— Изабел!

Джон и Изабел се обърнаха и направиха няколко крачки към Лобелия и Спюинг, които стояха на стълбището пред входната врата.

— Стивън поиска ръката ми — развълнувано извика Лобелия. — Елате, ще...

В този миг нощната тишина бе прорязана от оглушителен изстрел.

Джон се хвърли към Изабел и я закри с тялото си. Отекна втори изстрел, след него един самотен конник прелетя в галоп по улицата и изчезна в нощната мъгла.

— Ранена ли си? — попита Джон, докато ѝ помагаше да се изправи.

Трепереща от страх, Изабел поклати глава.

— А ти?

— Не — лицето му бе разкривено от гняв.

Лобелия стоеше на стълбището и пицеше, сякаш се бяха опитали да убият нея, докато Спюинг видимо се колебаеше дали да се опита да я успокои, или да се увери, че херцогът и годеницата му са добре. След секунди Галагър вече бе при тях. Рос и останалите гости също излязоха, привлечени от вдигналата се врява.

— Какво се е случило? — попита Рос.

— Стреляха по нас — Джон се обърна към кочияша си. — Галагър, незабавно осведоми „Боу Стрийт Ранърс“. Ще прекараш нощта тук — каза той на Изабел, докато я водеше по стълбите към дома на майка си. — Утре сутринта ще се върнеш в Монтгомъри Хаус и ще си събереш нещата. Искам час по-скоро да напуснеш Лондон. — Във вестибюла той обясни на майка си: — Възнамерявам да я изпратя на сигурно място в Ейвън Парк.

— Разбирам — отвърна херцогинята.

— Не се безпокой — намеси се леля Естер. — Ние ще я закриляме.

Изабел не знаеше дали да плаче, или да се смее. Не можеше да си представи как две възрастни дами щяха да я закрилят. Освен това нямаше нужда от закрила. Бе готова да заложи живота си, че куршумът не бе предназначен за нея. Тя отвори уста, за да възрази, но Джон я изпревари:

— Ако се съпротивлява, я заключи в стаята ѝ — обърна се към майка си той. — Изабел стисна устни. — Отведи я горе и я сложи да си легне — добави той.

— В опасност си ти, не аз! — не можа да се сдържи Изабел. — Не мога да те оставя сам в такъв час!

— Благодаря за загрижеността — тихо рече Джон, — но тази нощ негодникът със сигурност няма да направи повторен опит да ме

убие — Той я целуна по устните. — Двамата с Рос ще обсъдим ситуацията в работния ми кабинет.

— Но утре...

— Утре ще заминеш за Ейвън Парк — обясни той. — Няма да мога да се съсредоточа, ако постоянно се безпокоя за сигурността ти.

— Разбирам — промърмори Изабел. — Тази работа не ми харесва, но ще ти се подчиня. Обещай ми да се пазиш.

Той я прегърна през раменете и я съпроводи до главното стълбище. След това се наведе към нея и шеговито пошушна на ухото ѝ.

— Ако ми се случи нещо, няма да ти се наложи да се омъжиш за мен. Само преди две седмици тази мисъл доста би ти допаднала.

— Не желая зло никому — имитирайки тона му, тя прошепна: — Ако ти се случи нещо, ще бъда принудена да се омъжа за Никола дьо Жавел. Моля те, бъди предпазлив.

Осем безкрайно дълго седмици Изабел живя в страх.

В безопасност ли бе Джон? Кой желаше смъртта му? Никола дьо Жавел, които бе решен да се ожени за нея? Изабел отхвърли тази мисъл. Никола бе страхлива невестулка. Дори един плъх имаше повече ум от него.

Уилям Гримсби? Тази възможност ѝ изглеждаше доста вероятна. Той обвиняваше Джон за преждевременната смърт на сестра си. Но Джон не бе виновен за това, че Ленор бе починала при помятане. Подобни нещастия се случваха в този несъвършен свят.

Изабел копнееше да бъде в Лондон с Джон, но знаеше, че той бе прав и че присъствието ѝ само би утежнило задачата му. Винаги трябваше да мисли първо за него, а след това за себе си.

Тя го обичаше.

Очевидно раздялата само усилваше безпокойството ѝ. Никога преди тя не се бе чувствала така привлечена от някой мъж. Разбира се, нямаше голям опит с мъжете. Ако трябваше да бъде честна, досега никой не я бе ухаждал, освен Никола дьо Жавел, но на племенника на майка ѝ трудно можеше да се гледа като на мъж.

Най-голямата загадка за нея си оставаха чувствата на херцога. Защо му бе на един привлекателен богат благородник, който би могъл да има за съпруга всяко момиче в Европа, да се жени за бедно селянче, и то отгоре на всичко си говори само?

Тези осем седмици сякаш нямаше да имат край, но променящите се лица на майката природа ѝ даваха да разбере, че времето тече.

В края на април към нарцисите и форзициите се прибави и море от теменужки. Май превърна гората зад огромните дъбове в истинска цветна феерия, а въздухът бе натежал от уханието на люляковите храсти.

Красотата на скъпия ѝ Стратфорд обаче не можеше да я отвлече от мислите за Джон. Дори техните постоянни спречквания бяха за предпочитане пред самотата. Никога преди не се бе чувствала толкова

щастлива. Как бе могла да понесе всичките онези дълги самотни години без него?

Непознат копнеж изпълни душата на Изабел, когато божественият май отстъпи място на топлите, слънчеви дни на юни. Денят на сватбата ѝ най-сетне настъпи.

Изабел нервно чакаше в сакристията на църквата „Света Троица“. Обърнеше ли се назад, ѝ се струваше, че последните осем седмици бяха отлетели като миг и сега грижите за безопасността на Джон отстъпваха място на съмненията ѝ относно бъдещия им семеен живот. Тя все още бе младата жена, за която никой не вярваше, че ще бъде приета във висшите кръгове на обществото. Веднъж станала съпруга на Джон, щеше да се превърне в бреме за него и той щеше да започне да я презира.

Докато накрая не я изоставеше и тя отново не останеше сама.

— Не мога да повярвам. Малкото ми момиченце е станало жена — чу тя зад себе си един благ женски глас. — Вие сте най-прекрасната булка, която са виждали старите ми очи:

Изабел прогони мъчителните мисли и се обърна към госпожица Джунипър, която седмица по-рано бе пристигнала в Ейвън Парк. Усмивайки се на бившата си бавачка, Изабел се почувства така, сякаш никога не се бяха разделяли. Джунипър винаги я бе обожавала и закриляла. Вече с прошарени коси и напълняла, тя все още притежаваше дарбата да я окуражава и да я кара да се чувства необикновена и привлекателна.

— Много ми липсвахте — Изабел хвана ръката на госпожица Джунипър. — Надявам се да се съгласите да останете в Ейвън Парк и да ми помогнете в отглеждането на децата ми.

— Благодаря ви, че отново ми давате възможност да се почувствам полезна — отвърна Джунипър. Трогната, тя изтри с носната си кърпичка сълзите от бузите си. — Не мислите ли, че вече съм стара? Негова милост...

— Не се безпокойте — прекъсна я Изабел. — Вече говорих с него. Освен това за мен вие сте член от семейството. Коя млада майка не желае децата ѝ да имат любяща баба?

— Винаги сте имала голямо сърце — Джунипър ѝ се усмихна с благодарност.

— Ако нямате нищо против, бих искала да остана за малко сама, преди да се отправя към олтара — рече Изабел.

Джунипър кимна.

— Ще потърся Пебълз и ще заемем местата си — след тези думи тя изчезна във вътрешността на църквата.

Погълната от мислите си, Изабел не усещаше, че хапе почти до кръв долната си устна. Днес щеше да се състои сватбата ѝ, един празник, за който всяко момиче бленува с години. Бъдещият ѝ съпруг бе първият граф на Англия, а след церемонията тя щеше да стане херцогиня. Само след няколко минути щеше да прекоси централния кораб на църквата под погледите на двеста подбрани гости. Надяваше се само злословията на сестрите ѝ вече да не бяха стигнали до ушите им.

— Дете мое, в подобен ден не бива да се отдаваш на черни мисли.

— Не съм те виждала цяла седмица — промърмори Изабел и се обърна към Жизел, която както винаги бе облечена с все същите овехтели дрехи. — Вече се безпокоях, че няма да дойдеш.

— Реших да стоя настрана, докато ти бе заета с подготовката за днешния ден — обясни възрастната жена.

— През последните дни непрекъснато мислех за родителите си.

— Повярвай ми, дете мое. В този миг родителите ти са до теб.

Изражението на Изабел се разведри.

— Мислиш ли?

Жизел кимна.

— Обичта не умира с хората — рече тя. — Духовете на баща ти и майка ти са при теб.

Изабел затвори очи и докосна златния медальон, за да усети аурата на майка си.

— Благодаря ти, че ми остана предана през всичките тези години — обърна се тя към своя ангел хранител.

— Дете мое, бях до теб, още преди да се появиш на бял свят и ще продължа да бъда с теб, докато се разделиш с него — отвърна Жизел.

— Проблемът при вас, смъртните, е, че паметта ви е прекалено слаба.

— Значи никога не съм сама, дори и да ми се струва, че е така? — попита Изабел.

Жизел кимна.

— Вярваш ли вече, че Джон Сен-Жермен е тъмният принц?

— Поне се надявам да е така. — Изабел се усмихна меланхолично. — Ако не е, значи се омъжвам за неподходящ човек.

Жизел се усмихна и стисна ръката ѝ.

— Бог да те благослови, дете мое. Най-голямото приключение в живота ти започва — възрастната жена ѝ намигна и изчезна.

Изабел напусна сакристията и застана в края на пътеката между скамейките. Сватбената ѝ рокля бе изработена от коприна с цвят на слонова кост и бе украсена със стотици дребни перлички. Корсажът имаше дълбоко деколте и къси набрани ръкави. Косата ѝ падаше свободно до кръста и блестеше като златна под булото от фина дантела, останало от майка ѝ, Изабел държеше класическия булчински букет от благоуханни портокалови цветове. Те бяха символ на нейната девственост и трябваше да ѝ донесат плодородие, тъй като портокаловото дърво даваше плодове по същото време, по което и цъфтеше.

Изабел огледа набързо вътрешността на църквата, осветена от стотици свещи, които хвърляха играещи сенки по варосаните стени, витражите и статуите на светците. В дъното на централния кораб се намираше олтарът, където двамата с Джон щяха да коленичат пред пристигналия специално за сватбата им епископ на Ковънтри. Гирлянди от незабравки, виолетови теменужки и бели лилии красяха олтара.

Органът засвири. Гостите станаха.

Игнорирайки морето от непознати лица, Изабел погледна към привлекателния мъж, който я очакваше пред олтара. Облечен в тържествен черен костюм, Джон Сен-Жермен бе принцът, чието лице бе зърнала във водите на Ейвън преди много лета. И го дари с лъчезарна усмивка. Тъмните му, неизменно вперени в нея, очи ѝ обещаваха любов и разбиране и ѝ даваха сили да измине пътя до олтара.

„Почти успех“ — помисли си Изабел по средата. Погледът на Джон не се откъсваше от нея и тя с мъка се сдържа да не хукне към бъдещия си съпруг.

Тогава дочу откъм хора нежните звуци на флейта. Мелодията бе толкова прочувствена и завладяваща, че накара сърцето ѝ да трепне.

Изабел погледна през рамо и се усмихна на своя ангел хранител. Когато отново се обърна към Джон, разбра, че той също бе чул божествените звуци. Бъдещият ѝ съпруг погледна смутено към хора, после ѝ подаде ръка.

Двамата с Изабел последваха епископа към олтара.

— Не съм поръчвал флейтисти — прошепна той. — А ти?

— Жизел свири за нас.

— Винаги съм мислел, че ангелите свирят на арфа — рече Джон, поглеждайки я крадешком.

— Ангелите могат да свирят, на каквото си поискат — рече Изабел и го погледна по същия начин.

За щастие сватбената церемония трая не повече от тридесет минути. Сърцето на Изабел спря, когато Джон притисна устни към нейните. Първата им целувка като съпрузи.

Тя му се отплати с лъчезарна усмивка. Може би бракът им все пак щеше да бъде щастлив. С благословията на нейния ангел хранител животът ѝ би трябвало да протече под щастлива звезда.

Джон поведе съпругата си към изхода. Минавайки покрай Делфиния и дъщерите ѝ, Изабел импулсивно хвърли булчинския си букет към Лобелия.

— Ти си следващата — рече той.

— Ами аз? — проплака Рю. — Ох! Мамо, престани да ме щипеш.

Ярката слънчева светлина навън ги заслепи за миг. Дори чудесното лятно време изглеждаше като многообещаващ знак за бъдещето на техния брак. Най-голямата и пищна карета на херцога вече ги очакваше.

Когато двамата седнаха плътно един до друг, Изабел ненадейно бе обзета от страх. Сега необикновено привлекателният мъж до нея бе неин съпруг и само след няколко часа двамата щяха да делят едно легло. Тя го погледна изпод гъстите си мигли и забеляза, че той я наблюдава. Сякаш отгатнал мислите ѝ, Джон улови лявата ѝ ръка и я поднесе към устните си.

— Надписът, гравирани на сватбения ти пръстен, е моето пожелание към теб и нашия брак. Joy sans fun. На старофренски е. Означава безкрайно щастие.

— Това е и моето желание — отвърна Изабел. — Съжалявам само, че Майлс...

— Днес черните мисли са забранени — обясни Джон и се наведе, за да я целуне.

Устните му бяха топли и предизвикателни, а мъжественото му ухание опиваше сетивата ѝ като тайнствена магия. Интимната му целувка говореше за отдавна забравена страст.

— Надявам се да не съм слънчасал — прошепна Джон.

— Ваша светлост, залагам и последното си пени, че не познавате нито един миг на спонтанна радост — подразни го Изабел.

— Ще изгубите, ваша светлост — не закъсня с отговора Джон.

Неочаквано Изабел придоби сериозен вид.

— Откри ли нещо за произшествието пред дома на майка ти?

— Не бих искал да говорим за това точно днес — отвърна Джон.

— Нека днешното ни щастие да не бъде помрачено от нищо. Как се чувстваш като херцогиня?

Изабел се усмихна дяволито.

— Чувствам се точно така, както се чувствах и вчера, когато все още си бях обикновено селянче.

Джон се подсмихна.

— Истинските ценности нямат нищо общо с титлите.

— Така е. По този въпрос сме на едно мнение.

След час Джон и Изабел вече посрещаха заедно с майка му и Рос първите гости в огромната тържествена зала на Ейвън Парк. Под прав ъгъл до масата на младоженците бяха поставени още две маси, всяка от които можеше да побере около стотина души. Трябваше да измине обаче повече от час, преди и последните гости да поднесат благопожеланията си на младата двойка. Последен това стори майор Гримейс.

— Сърдечни благопожелания, ваша светлост — галантно целуна ръка на Изабел.

— Благодаря ви, майоре — отвърна тя.

Мили Боже, лицето я болеше от безконечните усмивки.

— Сърдечни благопожелания, ваша светлост — обърна се към Джон майор Гримейс и му стисна ръка. — Крайно време беше да се оженим отново.

— Навярно няма да е зле да ме последвате — подхвърли Джон.

— Ако трябва да бъда честен, започвам да мисля, че една млада съпруга би ме убила — отвърна майор Гримейс. — Отвратително положение, още съм прекалено млад за зряла жена, но прекалено стар за някоя младичка.

— Не вярвам, че на някоя млада жена би й хрумнало да убие толкова мил мъж като вас — ласкаво рече Изабел, което накара и двамата мъже да се засмеят.

— Както виждам, сте попаднал точно на жената, която ви трябва. Джон кимна.

— И аз така мисля.

— Между другото, Сен-Жермен, какво мислите за войната? — попита майорът, видимо готов още дълго да разговаря с тях. — Колко време ще е необходимо на кралската флота, докато въдвори ред в тази колония?

Изабел усети как съпругът ѝ застана нащрек. Тя го погледна крадешком.

— Ще се въздържа от коментар — отвърна Джон доста по-рязко от приетото.

— Този път ще им дадем да се разберат — гласът на майора прозвуча възбудено. — Всъщност цялата тази ситуация е изключително неприятна за брат ви. Навярно той ще бъде задържан, докато войната свърши.

— Никой не може да каже какво му готви бъдещето — уклончиво отвърна Джон.

Майорът се отдалечи и зае отреденото му място край едната от двете дълги маси.

Изабел разбра, че двамата мъже бяха разговаряли за война между Англия и Америка. В това време Майлс и Джейми все още бяха в Ню Йорк.

Неочаквано я обзе заслепяващ гняв. Съпругът ѝ през цялото време е бил наясно с опасността от война, но бе скрил това от нея. Как бе възможно да е толкова безразличен. Той знаеше колко много тя се безпокоеше за Майлс. Нейното „безкрайно щастие“ бе траяло по-малко от два часа.

— Гостите ни очакват — каза Джон, като нежно я хвана над лакътя, за да я отведе до масата на младоженците. — Искаш ли да сядаме?

Изабел го стрелна с очи. Човек трябваше да е сляп, за да не забележи гнева ѝ.

— Бог да ти прости тази лъжа — изфуча тя.

Джон въпросително повдигна вежди.

— За какво говориш?

— За войната.

— По този въпрос никога не съм лъгал — спокойно отвърна той.
— Просто...

— Просто премълча — прекъсна го Изабел.

— Чуй ме, Изабел — помоли я Джон, снишавайки глас. — Двеста души ни очакват, за да вземат участие в празничния ни обяд.

— Лъжите ти ми развалиха апетита — тя инатливо вирна брадичка.

— Ела, нека не спорим пред всичките тези хора — възрази Джон. След това добави: — Моля те, Бел.

Изабел погледна към гостите, а след това отново към него. Накрая кимна и рече:

— Щом всички си тръгнат, ще си поговорим за това.

— Благодаря ти — каза Джон за нейно учудване.

Под звуците на цигулки я поведе към масата на младоженците, край която вече бяха заели места семействата им. След многобройните тостове той сложи в устата ѝ парченце дюля, която бе символ на женското плодородие. Под шумните аплодисменти на гостите Изабел се изчерви и с усилие преглътна жълтия плод.

След този обред прислужниците на Сен-Жерменови започнаха да сервират обяд, какъвто Изабел никога не бе виждала. Подир супата от костенурка беше сервирана съомга и аншоа, патица в сос от хрян, говеждо филе, артишок, аспержи в масло и пълнени с гъби домати. За десерт беше поднесен ягодов крем, крем от цариградско грозде, пасти и пудинг с орехи и шоколадова глазура. Накрая бе внесена и традиционната сватбена торта.

Леко замаяна от няколко глътки шампанско, Изабел хапна съвсем малко от супата и зеленчуците. По време на обяда погледът ѝ попадна на тънките пръсти на съпруга ѝ, които стискаха столчето на една кристална чаша, и Изабел си представи как тези пръсти галят голото ѝ тяло. Това накара страните ѝ да пламнат. Когато го видя да ѝ се усмихва, ѝ се стори, че той бе отгатнал мислите ѝ.

Изабел продължи да го наблюдава крадешком и забеляза как, докато оглеждаше гостите, погледът му ненадейно помръкна. На лицето му нервно заиграха няколко мускулчета.

На една от масите седеше Лизет Дюпре, чернокосата красавица, с която се бе запознала в Хайд Парк. Четири-петгодишно момиченце, нейно умалено копие, здраво стискаше ръката ѝ. В другата си ръчичка държеше малък вързоп и една кукла.

Когато Лизет се изправи и с гордо вдигната глава се запъти право към младоженците, сред гостите се разнесе заговорнически шепот.

Джон понечи да стане, но Изабел постави длан върху ръката му и го накара да запази спокойствие.

— Ваша светлост, имам сватбен подарък за вас — каза високо Лизет и направи реверанс. Тя пусна ръката на момиченцето и обяви: — Водя ви вашата дъщеря.

След тези думи тя се обърна и напусна залата, оставяйки детето само.

Последвалите събития дълго време щяха да дават храна на злите езици.

— Лизет, не ме оставяй! — ужасено изпищя момиченцето.

— Проклятие! — изруга Джон и скочи от стола си.

— Мили Боже — възкликна Изабел, докато, разтърсена от вида на изоставеното дете, ставаше от мястото си.

Джон изхвъркна от залата, решен да върне Лизет Дюпре. Брат му Рос го последва по петите.

В това време Изабел се впусна към детето. Гостите притихнаха възмутени и само сестрата на възрастната херцогиня възкликна:

— Мили Боже, какво ще правим сега?

— Естер, моля те, недей да припадаш — строго рече херцогинята.

— Малко студен чай ще я оживи — извика от мястото си Джунипър.

Изабел клекна пред момиченцето и му се усмихна топло. Детето изхлипа и се усмихна тъжно.

— Казвам се Изабел — обясни младата жена. — А ти?

— Лили — детето пусна вързопчето на земята и прегърна куклата си. — А това е Шарлот.

— Лили, всички ние сме твои приятели — каза Изабел, без да сваля от момиченцето пленителните си теменужени очи. — Не бива да се боиш.

— Ти принцеса ли си? — попита Лили. Изабел се засмя.

— Не, само херцогиня.

— Къде тогава е твоят херцог?

— Твоят татко е мой херцог — отвърна Изабел.

— Аз нямам татко — възрази момиченцето.

— По всичко изглежда, че имаш.

— Винаги съм искала да имам татко — плахо рече Лили. — Мисля, че Бог понякога чува молбите ни.

— Със сигурност — потвърди Изабел.

— Кой от мъжете е моят татко? — попита Лили, оглеждайки гостите.

— Херцогът излезе за момент — обясни Изабел. — Когато се върне, ще ти го представя.

— Имаш предвид мъжа, който избухна?

Изабел кимна.

— Твоят татко е петият херцог на съдбата, десети маркиз на подлостта и дванадесети граф на... Страшния съд.

Лили се засмя.

— Харесваш ми.

— Чувствата ни са взаимни — отвърна Изабел. — Сега по-добре ли си?

Лили кимна и огледа възмутените гости. Когато отново се обърна към Изабел, лицето ѝ отново бе придобило угрижено изражение.

— Къде е Лизет? — попита детето. — Имам нужда от нея.

Гледката на отчаяното дете сви сърцето на Изабел. Момиченцето ѝ напомняше за собственото ѝ безутешно детство.

— Лизет трябваше да свърши нещо много важно — излъга Изабел. — Затова те доведе при мен. Мислиш ли, че можем да се сприятелим? Зная няколко много хубави игри.

Лицето на Лили се разведри.

— Чакай да помисля — Изабел замислено наклони глава на една страна и постави пръст на устните си. — През лятото лягам в тревата и наблюдавам представлението на облаците. Когато ми омръзне, тичам по обсипания с цветя хълм. Правила ли си това някога?

Лили поклати глава.

— През есента хвърлям окапалите листа във въздуха и викам „Ура“ — продължаваше Изабел в отчаян опит да разведри детето. — През зимата рисувам ангели в снега. Но любимият ми сезон е пролетта, защото тогава се разхождам из гората и танцувам с цветята.

Лили бе ококорила възхитени очи. Никое дете не можеше да устои на подобни чудеса.

— Когато вали, обичам да пия чай и да свиря на флейта пред камината — добави накрая Изабел. — Знаеш ли, мога да свиря на флейта също толкова добре, колкото покойната ми майка.

— Не, не знаех.

— Понякога излизам навън и наблюдавам звездите по нощното небе — продължи Изабел. — Мислиш ли, че някое от тези занимания може да ти достави удоволствие?

Лили закима усърдно.

— Значи ще останеш при мен? — попита Изабел.

— Ще трябва да попитам Мъртъл какво обича да прави тя — отвърна Лили.

— Коя е Мъртъл?

— Една моя много особена приятелка — обясни Лили. — Никой, освен мен не може да я види или чуе.

— Аз също имам една много особена приятелка — сниши глас Изабел. — Казва се Жизел.

— Тя е вече много стара — прошепна момиченцето. Забележката ѝ смути херцогинята.

— Откъде знаеш?

— Стои хей там — Лили посочи с пръстче вдясно от нея.

Изабел се обърна и веднага разпозна опърпаните одежди на приятелката си. Как бе възможно? Никой, освен нея не можеше да види нейния ангел хранител. Трябваше да попита за това Жизел. В момента обаче присъствието на Лили бе достатъчно представление за гостите, които след първоначалното слисване бяха започнали да шушукат. Нямаше нужда да им дава допълнително материал за техните салонни клюки.

— Чудесен скандал. Дори самият крал да се появеше сега, би привлякъл внимание колкото някое момче от църковния хор — намеси се Жизел. — Заведи детето горе. Избави го от тези хора.

— Гладна ли си? — обърна се към момиченцето Изабел.

Лили сви нерешително рамене, сякаш все още не знаеше дали бе редно да остане.

Изабел стана и подаде ръка на детето.

— Идваш ли? — Лили нерешително хапеше долната си устна. — Сигурна съм, че би искала да поносиш малко булото ми — рече Изабел, докато сваляше диадемата си и внимателно я слагаше върху гарвановочерните къдрици на детето. — Сега ти приличаш на принцеса.

Лили усмихнато пое ръката на Изабел.

— Може ли Мъртъл да дойде с нас?

— Разбира се — отвърна Изабел. — Не бих си и помислила да оставим Мъртъл при тези... Добс!

Икономът на херцога се появи веднага.

— Донесете в стаята ми малко печено, артишок и пудинг с орехи — нареди на мъжа Изабел. — Да не забравите и парче от сватбената торта.

— Да, ваша светлост — Добс се поклони и се запъти към кухнята, за да изпълни нарежданията на херцогинята.

След това Изабел кимна на Джунипър, която мигновено се озова до нея. Грейналото лице на възрастната жена показваше колко бе щастлива, че отново може да е полезна.

Изабел я заговори тихо:

— Отнеси горе вързопчето на моята малка гостенка и ѝ пригответи една стая.

— Да, ваша светлост — отвърна Джунипър и понечи да направи реверанс.

За да ѝ попречи да го стори, Изабел каза:

— И зарежи това ваша светлост.

Дългогодишната бавачка на семейство Монтгомъри напусна залата. Изабел, която все още държеше момиченцето за ръка, понечи да я последва, но дочу неодобрителното мърморене на присъстващите. Даваше си сметка, че поведението ѝ ще предизвика ужасен скандал, но не искаше да рискува детето да бъде изхвърлено. В крайна сметка не ѝ оставаше друг избор.

С чувството, че им дължи някакво обяснение, Изабел се обърна към гостите.

— Благодаря на всички, че уважихте сватбеното ни празненство — каза тя с твърд глас, който достигна и до най-отдалеченото ъгълче на залата. — Вярвам, ще разберете, че в момента смятам това дете за по-важно от тържеството.

Изабел и Лили напуснаха балната зала. Във вестибюла се натъкнаха на Джон и Рос, които току-що се бяха завърнали. Изглежда, усилията им да върнат Лизет не се бяха увенчали с успех. Това бе добре дошло за Изабел, защото тя нямаше желание да повери момичето на една жена, която просто го бе изоставила.

— Съжалявам, че Лизет развали сватбеното ни празненство — извини се Джон, без да откъсва очи от лицето на момичето.

— Ще обсъдим това по-късно — рече Изабел. — Отпрати гостите.

— Не виждам причина да го правя — отвърна Джон и посегна към ръчичката на момичето. — Галагър ще откара детето в Лондон и ще го върне в дома на майка му.

Изабел застана пред Лили, за да попречи на съпруга си да я отведе. Тя устоя на погледа му, докато му съобщаваше решението си.

— Лили ще остане тук.

На лицето на херцога се изписа ужас.

— Не можеш да я...

— Херцогинята на Ейвън може да направи всичко, което пожелае — прекъсна съпруга си Изабел, пронизвайки го с теменуженосините си очи.

Рос Сен-Жермен избухна в смях. С високомерието на принцеса Изабел надари девера си с изпепеляващ поглед.

— Изабел... — в тона на Джон имаше предупредителна нотка.

— Ще обсъдим това по-късно — повтори тя.

Обърна се и следвана по петите от Лили, се отправи нагоре по стълбите.

— Понякога баща ти се държи като същински грубиян — каза тя, за да бъде чути от двамата мъже.

— О, не знаех — отвърна Лили. — Радвам се, че ми го каза.

„Проклетата вещица“ — помисли си Джон и бръкна в джобовете на панталона си. Тъмните му очи проследиха Изабел, докато тя и детето не се скриха от погледа му. Джон погледна крадешком брат си.

— Сега ми остава единствено да отпратя гостите — процеди през зъби.

— Не се ядосвай — отвърна Рос. — Ще свърша това вместо теб.

— Това си е моята сватба и моят скандал — възрази Джон, клатейки глава.

Двамата братя се отправиха по коридора към залата. Джон никога не бе изпитвал толкова силна признателност към брат си, както в този момент.

Преди да влязат в залата, усети на рамото си ръката на Рос.

— Да? — обърна се към брат си той.

— Твое ли е детето? — попита Рос, без да откъсва поглед от лицето му.

— Не зная.

Двамата влязоха в залата, но спряха близо до вратата. Сред гостите се разнесе шепот.

— Скъпи роднини и приятели, благодаря ви, че уважихте сватбеното ми празненство — с твърд глас обяви Джон. — Предвид създалата се ситуация, празненството ще бъде отложено за неопределено време.

Зърнал смутените изражения на мнозина, Джон осъзна, че те бяха не по-малко объркани от него. За да разведри обстановката, той добави усмихнато:

— Всички вие сте поканени на първата годишнина от сватбата ни... ако съпругата ми не реши да се разведе с мен заради случилото се днес.

По масите се разнесе плах смях. Лицата на жените бяха все така ядосани, но Джон не можеше да промени нищо. Повечето от господата

се усмихваха съчувствено, щастливи, че на херцог Ейвън, а не на тях, бе съдено да отгледа детето на любовницата си.

— Моля, довършете обяда си — добави Джон. — След това Рос ще ви изпрати.

— Хубава реч, братко — прошепна Рос.

Джон му кимна, обърна се към вратата и направи знак на иконома си да го последва.

— Ваша светлост?

— Известете нейна светлост, че когато гостите си тръгнат, искам да доведе детето в работния ми кабинет — нареди на прислужника си Джон.

— Да, ваша светлост — отвърна Добс и забърза към главното стълбище.

Джон стигна до кабинета си по стълбището за прислугата. Той си наля чаша уиски, която изпразни на един дъх, след това я напълни отново. Седна в едно от кожените кресла и вдигна крака на писалището.

След малко затвори очи и се замисли за злощастните събития отпреди малко. Всъщност беше по-скоро ядосан, отколкото объркан. Тази малка сцена бе сватбеният подарък на Уилям Гримсби. Това бе толкова сигурно, колкото фактът, че седи в кабинета си и се налива с най-доброто шотландско уиски.

За него нямаше особено значение, че сватбеното му тържество бе провалено, но Изабел заслужаваше нещо повече. Съпругата му бе най-очарователната и грижовна жена, която бе срещал някога.

Колко ли унизително трябва да е било за нея да се изправи очи в очи с бившата му любовница точно в деня на сватбата си. Какво ли ужасно мнение си бе съставила за него междувременно?

Не биваше да се забравя и немаловажния факт, че бе премълчал за задаващата се война между Англия и Америка. Единственият му мотив бе, че не искаше да помрачава радостта ѝ от празненството. След няколко дена навярно щеше да ѝ го каже.

Щеше ли някога Изабел да му прости? Неочаквано се бе оказало, че държи на нейното мнение повече, отколкото на това на всеки друг. Той я обичаше.

Обичаше я въпреки на моменти непоносимата ѝ опърничавост. Или може би точно заради нея. Неговото селянче от Стратфорд бе

единствената жена, която не се бе опитала да се омъжи за него заради титлите или парите му. По дяволите, тя направо се бе противила да се омъжи за него! Със сигурност бе най-добре да крие чувствата си, иначе тя щеше да ги използва срещу него. А ако съпругата му вземеше надмощие, с него бе свършено.

Джон си спомни за момиченцето. Дали наистина бе негова дъщеря? Просто не му се вярваше. Лизет никога не бе споменавала, че иска дете от него. Но какво по-добро средство за изнудване на един мъж от това, да му родиш дете? Гримсби и Лизет бяха превърнали невинното създание в част от своите коварни планове.

Но дори и момиченцето наистина да бе негова дъщеря, то не можеше да остане в Ейвън Парк. Никой благородник не събираше под един покрив семейството си и извънбрачните си деца. Плод на мимолетна любовна афера, детето никога нямаше да бъде прието от обществото.

Измина един час. След него втори.

Най-сетне се почука и преди още Джон да бе успял да каже нещо, вратата се отвори и на прага се появи майка му.

Когато я видя да влиза, Джон се изправи механично. Майка му не изглеждаше особено въодушевена, и той не можеше да ѝ се сърди за това. Никога досега някой от членовете на семейството не бе петнил името Сен-Жермен, а един скандал беше последното, от което имаше нужда тя на тази възраст.

Херцогинята седна в креслото пред писалището.

Джон също седна.

Тя дълго го гледа, без да продума, докато накрая не попита:

— От теб ли е детето?

— Не зная — искрено отвърна Джон. — Лизет беше моя любовница и въпреки това съм почти сигурен, че всичко това е част от плана на Гримсби, който жадува за отмъщение за смъртта на Ленор.

— Уилям Гримсби е негодник — потвърди херцогинята. — Ленор почина при помятане, което за съжаление се случва доста често. Никога не съм харесвала особено семейство Гримсби. На тях просто им липсва интелигентност.

— И днешното фиаско е блестящ пример за това — изръмжа Джон.

— Делфиния Монтгомъри прие гостите, които трябваше да пренощуват тук, в Арден Хол. — Останалите също си тръгнаха.

Джон кимна.

— Не съм предполагал, че Делфиния притежава присъствие на духа, необходимо за подобна постъпка.

— И си бил прав... Аз уредих всичко — отвърна херцогинята, което накара Джон да се усмихне. — Утре двете с Естер ще заминем за Лондон, за да пресечем клюките в зародиш.

— Този път усилията ти са осъдени на неуспех — отвърна Джон. — Не съществува нищо, което висшето общество да обича повече от скандалите.

— Хм! Ще видим.

— Рос ще ви съпроводи до Лондон — каза Джон. — Бих искал да уведоми родителите на детето, докато аз се опитвам да огранича щетите, причинени на брака ми от това произшествие.

Херцогинята стана и един безкрайно дълъг миг го гледа мълчаливо. Най-накрая рече, тъжно клатейки глава:

— Кога най-сетне вие, мъжете, ще се научите да не си сваляте панталоните под път и над път?

Джон избухна в смях.

— Хайде стига — майка му въздъхна. — Може би такъв е неизбежният ход на нещата. Това не е афоризъм. — След тези думи тя напусна кабинета му.

Няколко минути по-късно се почука отново.

— Влез — извика Джон.

Когато вратата се отвори, видя на прага Изабел и момиченцето.

„Свалила е сватбената си рокля“ — помисли си Джон, докато ставаше от креслото си. Надяваше се това да не е лошо предзнаменование.

— Влезте и затворете — каза той. — Бих искал да поговоря с вас. Изабел направи една крачка, но момиченцето не помръдна.

— Ела — Изабел се опита да го окуражи с една усмивка.

— Мъртъл не иска да влезе — отвърна детето, клатейки глава.

— Коя е Мъртъл? — попита Джон.

Изабел му се усмихна.

— Мъртъл е невидимата приятелка на Лили.

„Мили Боже“ — помисли си Джон. Под покрива си имаше вече две жени, които общуваха с невидими същества. Е, скоро малката щеше да напусне Ейвън Хаус и тогава животът му отново щеше да потече постарому.

— Защо Мъртъл не иска да влезе? — обърна се към детето Изабел.

— Бои се.

Джон видя съпругата му да сочи работния кабинет и да казва:

— Уверявам те, че вътре няма нищо, от което да трябва да се боиш.

— Херцогът на съдбата я плаши. — Лили посочи с пръст към него.

Изабел се засмя.

— Негова милост е мек като памук.

— Но нали каза, че...

— Негова милост никога не би се държал нелюбезно с едно малко момиченце — прекъсна я Изабел. — Нали така, ваша светлост?

— Да — мрачно кимна Джон.

— Негова милост не изглежда особено щастлив — рече Лили, която не откъсваше поглед от него.

— Негова светлост е възхитен от възможността да се запознае с теб — отвърна Изабел. — На мен ми вярваш, нали?

Лили кимна.

Джон учудено наблюдаваше умението, с което Изабел общуваше с детето. От нея щеше да излезе чудесна майка на децата им.

Когато забеляза, че детето го гледа, той се насили да се усмихне. След това каза с мек глас:

— Лили, нали?

Тя кимна.

— Няма ли да влезеш и да седнеш? — покани я Джон. — Много бих искал да те опозная по-отблизо.

Лили се остави да бъде въведена в стаята. Двете с Изабел седнаха в креслата пред писалището.

— Джон, бих искал да ти представя своята дъщеря Лили — рече Изабел. — Лили, това е твойт татко.

— Мога ли да го наричам татко? — възхитените зелени очички на Лили го оглеждаха любопитно.

— Не — лаконично отвърна Джон.

„Проклятие“ — помисли си той миг след това. Момичето се разплака. Как щеше да го разпита, ако то плачеше?

Изабел му отправи изпепеляващ поглед. Тя нежно потупа дланта на детето и обясни.

— Негова милост предпочита най-напред да те опознае по-добре, преди да започнеш да го наричаш татко. Нали така, ваша светлост?

— Да, точно така — Джон впери тъмните си очи в момиченцето. — Значи, Лили, мога ли да попитам...

— Госпожица Дюпре, ако смея да ви помоля — прекъсна го Лили.

Въпреки неловката ситуация, Джон с мъка успя да сдържи усмивката си. Момичето имаше остър език. Също като Изабел, която сега му се усмихваше.

— Моля за извинение, госпожице Дюпре. — Джон наведе глава. — Кой те доведе в Ейвън Парк?

— Лизет.

— Лизет роднина ли ти е?

— Тя ми е майка.

— Защо тогава не я наричаш мамо? — попита Джон.

— Тя предпочита да я наричам по име — обясни Лили. — Казва, че мамо я състарявало.

„Типично за Лизет. Да забрани на собственото си дете да я нарича мамо!“ — помисли си Джон.

— Кой ви докара с Лизет тук? — продължи да разпитва детето той.

— Графът.

— Кой граф?

Лили сви рамене.

— Не зная.

— Можеш ли да ми опишеш графа? — попита Джон. Лили кимна.

— Той е мъж, също като теб.

Когато Изабел се засмя, Джон я погледна сърдито. След това отново се обърна към детето.

— Какъв цвят има косата на графа?

— Жълт.

„Вече имам за какво да се заловя“ — помисли си Джон. Гримсби бе замислил това като отмъщение. Джон умишлено се вгледа в детето, така че то скоро започна нервно да се върти на мястото си.

— Кой е баща ти? — попита той, без да го изпуска от очи.

— Ти, но не трябва да те наричам татко — отвърна Лили. След това тя се обърна към Изабел. — Моля те, искам да си вървя.

Изабел й се усмихна лъчезарно, преди да отвърне:

— Лили, моля те, излез от стаята. Трябва да поговоря насаме с херцога.

— Мъртъл не иска да остава сама — проплака момиченцето. — Тя се бои.

— Добре тогава, съкровище — отстъпи Изабел. — Седни в креслото пред камината и не подслушвай.

— Какво да направя?

— Просто си запуши ушите — показва й Изабел.

Лили се втурна през кабинета, настани се в креслото и си запуши ушите.

— Чуваш ли ме? — попита Изабел.

— Не — отвърна Лили.

Младата жена трябваше да прехапе устни, за да не се засмее. Възнамеряваше да даде воля на справедливия си гняв по адрес на Джон, за да му попречи завинаги да издигне преграда между себе си и дъщеря си.

— Как смееш да се държиш толкова коравосърдечно с едно дете — изфуча тихо тя, стрелкайки съпруга си с поглед.

— Опитвам се да науча истината — понечи да се защити Джон.

— Пет пари не давам за твоята истина — повиши глас Изабел. — Това дете беше изоставено от собствената си майка. Няма да позволя да го изхвърлиш и да говориш пред него така, сякаш то изобщо не съществува.

— За Бога...

— Ако си направиш труда да го опознаеш по-отблизо, може и да научиш истината, на която толкова много държиш — прекъсна го Изабел. — Няма да позволя Лили да попадне отново в дома на онази отвратителна жена!

— Не се опитвай да ме заплашваш — отвърна Джон. — Дори и да е моя дъщеря, етикетът не би позволил да живее под един покрив с

нас.

— Трябвало е да помислиш за това, когато си се напъхал в леглото на майка й — Изабел го погледна отвратно. — Грещиш, ако мислиш, че етикетът означава нещо за мен.

След тези думи съпругата му скочи от креслото си, прекоси стаята и потупа Лили по рамото. Ръка за ръка двете напуснаха кабинета.

Джон впери поглед във вратата, която току-що се бе затръшна след тях. Въпреки гнева си, той не можа да преглътне една усмивка. Никога преди Изабел не му се бе струвала толкова привлекателна, колкото в мига, когато се бе застъпила за момиченцето.

Усмивката скоро замръзна на лицето му. Как смееше да нахлува в кабинета му и да раздава заповеди? При първа възможност щеше да й даде да разбере, кой има думата в Ейвън Парк.

„Как смее да ми заповядва“ — кипеше от гняв Изабел, докато двете с Лили стояха пред прозореца в стаята й. Наистина Джон Сен-Жермен бе херцог Ейвън и само преди няколко часа се бе заклела да го обича, уважава и да му се подчинява. Тя обаче нямаше намерение да изпълнява заповеди, които бяха плод на погрешна преценка или коравосърдечност. Имаше собствен разум и възнамеряваше да го използва. В момента разсъждаваше по-трезво от него.

— Той не ме обича — тъжно рече Лили.

— Негова милост те обича — обясни Изабел, внимателно повдигайки брадичката на детето. — Само че още не го знае.

Лили се усмихна, а мисълта за любящ баща накара очите й да заблестят като смарагди.

— Кога ще научи?

— Един Господ знае — отвърна Изабел и осъзна, че звучи почти като Жизел.

— Защо негова милост е толкова сърдит? — попита Лили.

Изабел трескаво се опитваше да намери отговор, който да прозвучи убедително. Накрая тя сниши глас и едва доловимо прошепна:

— Негова милост страда от стомашно неразположение. Нищо сериозно, но все пак се отразява на настроението му.

— О! — Лили замълча за миг и се замисли. След това ненадейно извика: — Виж слънцето!

Изабел погледна през прозореца към хоризонта. Залязващото слънце приличаше на аленочервена огнена топка. След това младата жена зарея поглед из парка и ѝ хрумна колко чудесни мигове можеха да преживеят там двете с Лили.

— Ако отидеш в будоара ми — обясни Изабел, — можеш да видиш изгрева.

— Тогава да вървим — рече Лили.

Изабел се засмя.

— Слънцето ще изгрее чак утре сутринта.

— Какво е това? — попита Лили и посочи с пръстче през прозореца.

Далеч навън, по хълмовете, блещукаха множество огньове.

— Днес е средата на лятото — обясни Изабел — и селяните палят огньове от дъбово дърво, около които след това танцуват и се веселят.

— Хайде да идем и да танцуваме с тях — Смарагденозелените очи на момиченцето заблестяха от вълнение.

— Сега не можем. Може би догодина негова милост ще се чувства по-добре — забелязала изписаното на личицето на Лили разочарование, Изабел добави: — Но утре ще си поиграем в градината или ще се разходим из дъбовата гора надолу по реката. Ще взема флейтата си. Искаш ли?

Вместо отговор, Лили плесна възхитено с ръце. Тихо почукване привлече вниманието им към вратата. Изабел извика:

— Моля!

В стаята влезе Добс.

Икономът се усмихна на момиченцето, след което се обърна към Изабел.

— Негова милост пита дали ще слезете за вечеря.

— Моля, съобщете на негова милост, че имам мигрена — отвърна Изабел.

— Разбира се, ваша светлост — икономът понечи да излезе.

— Господин Добс, осведомете негова милост, че госпожица Дюпре искрено се надява стомашното му неразположение да премине час по-скоро — каза Лили.

— Стомашно неразположение? — повтори Добс и се обърна изненадан. Думите на детето бяха извадили от равновесие иначе толкова сдържания иконом. Сега той безуспешно се бореше с желанието да се засмее.

— Един чувствителен стомах не е повод за смях — смъмри го Лили с предупредително вдигнат показалец.

Няколко мига по-късно, след като се бе овладял, Добс рече сухо:

— Моля да бъда извинен и, разбира се, ще предам съчувствените ви думи на негова милост.

Икономът отново се запъти към вратата. Раменете му беззвучно се тресяха от смях.

Не след дълго друго почукване отново ги накара да наострят слух. Преди още Изабел да бе успяла да каже нещо, на прага се появи Джунипър.

— Пригответх стаята в дъното на коридора — съобщи тя.

— Сега върви с госпожица Джунипър — обърна се към момичето Изабел. — Тя ще ти разкаже приказка за лека нощ и ще те сложи да спиш.

— Мъртъл иска да остане с теб! — Лили се хвърли в обятията на Изабел и отчаяно се вкопчи в нея. — Мъртъл се бои.

Изабел погледна момиченцето и забеляза уплахата в зелените му очи. Тя добре разбираше това дете, изоставено от собствената си майка пред двеста непознати. Отгоре на всичко сега то трябваше да прекара нощта в чужда къща.

— Трябва да спиш в отделна стая — с благ глас рече Изабел. — Няма нищо страшно. Госпожица Джунипър ще остане при теб. Знаеш ли, че госпожица Джунипър се грижеше за мен, когато бях малко момиченце?

— Наистина ли?

Изабел кимна с усмивка.

— Тогава и аз ще остана при Джунипър — съгласи се Лили. — Ще дойдеш ли и ти?

— Да, ще ти изсвирия една приспивна песничка. — Изабел посегна към флейтата си.

Трите изминаха дългия коридор и влязоха в последната стая от лявата страна. Изабел и Джунипър помогнаха на детето да се съблече и

го сложиха в леглото. След това Джунипър се настани в креслото пред камината.

Изабел седна на ръба на леглото и нежно натисна момичето във възглавниците.

— Затвори очи, малка моя. Слушай внимателно и запомни мелодията.

След това вдигна флейтата към устните си и засвири мелодията, с която години наред я бе приспивала Жизел. Нежните тонове изпълниха стаята и успокоиха детето, което затвори очички. Мелодията, меланхолична и прочувствена, напомняше за пролетен залез и за непрестанната смяна на приливите и отливите.

Не след дълго Изабел забеляза, че дишането на Лили бе станало равномерно и спокойно. Детето бе заспало с усмивка на уста. Толкова малко, а вече изоставено от майка си. Толкова малко, а вече отхвърлено от баща си. Толкова малко, а вече напълно самотно.

Колко щастлива бе Изабел от появата на Жизел в живота ѝ, макар тогава, в деня на бащината си смърт, да не съзнаваше това.

Тя стана от леглото. Каза на госпожица Джунипър едно беззвучно благодаря и затвори вратата на стаята след себе си.

Младата жена се върна в стаята си и облече нощницата, изработена специално за първата ѝ брачна нощ. Коприненият пеньоар бе широк, без ръкави и почти прозрачен.

— Смисълът на тази нощница е да подклажда мъжката страст.

Изабел се обърна изненадано и видя Жизел да седи на любимото си място пред камината.

— Какво знаеш ти за мъжката страст? — попита младата жена.

Жизел ѝ се усмихна многозначително, но не отвърна нищо.

— Джон ли е бащата на Лили?

Жизел сви рамене.

— Има ли някакво значение?

Изабел поклати глава.

— И Мъртъл ли е ангел хранител като теб?

Жизел се подсмихна.

— Мъртъл е невидимата приятелка на момичето.

— Хората мислят, че ти също си невидима, защото не могат да те видят и чуят — възрази Изабел.

— Е, светът е пълен със скептици. Твоят принц идва.

Едно почукване, дошло от вратата, която свързваше спалнята ѝ с тази на херцога, накара Изабел да наостри слух. Тя потърси с поглед Жизел, но възрастната жена бе изчезнала.

Изабел стана и се приближи към вратата. Появата на Лили поне ѝ бе спестила обезпокоителните мисли за първата брачна нощ.

Когато отвори вратата, Изабел се оказа очи в очи с невероятно привлекателния ѝ съпруг. Джон носеше халат от черна коприна, привързан на кръста с копринен колан. Погледът ѝ попадна върху отворените ревери на халата му, които разкриваха мускулестите му гърди.

Мъжественото излъчване на съпруга ѝ я смути. Забелязала интереса, с който тъмните му очи изучават тялото ѝ, Изабел се изчерви и засрамено сведе поглед.

— Да не би първата ни брачна нощ да се отлага? — попита Джон. Изабел поклати глава. — Мина ли ти мигрената?

— Напълно — отвърна тя.

Джон огледа стаята, след това отново се обърна към нея.

— Къде е тя?

— Лили и Джунипър спят в стаята в края на коридора — обясни Изабел.

Джон кимна. Изглежда, съпругата му се бе оказала достатъчно разумна да отложи решаването на деликатния проблем за сутринта.

— Имам изстудено шампанско — рече той и ѝ предложи ръката си, за да я отведе в своята спалня. — Ще изпиеш ли една чаша с мен?

За миг в душата му се прокрадна подозрението, че Изабел ще откаже, но след това тя сложи длан в неговата. „Изглежда така, сякаш отива на ешафода“ — помисли си той, докато прекосяваха спалнята му, за да седнат пред камината. Беше пребледняла като платно и луничките ѝ се открояваха дори по-ясно от обикновено, а върху очарователното ѝ лице беше легнала сянка на уплаха.

„Проклятие“ — изруга мислено Джон. Опитът му с уплашени девиси се простираше до първата му брачна нощ с Ленор Гримсби, а тя не бе протекла никак приятно. Трябваше да бъде нежен и търпелив, защото от тази нощ до голяма степен зависеше бъдещият им семеен живот.

Джон премести поглед от бледото ѝ лице към побелелите кокалчета на сплетените ѝ пръсти, след това към тялото ѝ, което се

виждаше под прозрачната нощница. Мили Боже, тя бе невероятно красива.

Той отвърна поглед, отпусни шампанското и наля в пригответените кристални чаши.

— Какво ще кажеш да седнем на кушетката, да пийнем шампанско и да си побъбрим — предложи той.

— Искаш просто да си бъбрим? — учудено попита Изабел.

Джон не можеше да каже дали в гласа ѝ бе прозвучало разочарование или облекчение. Недоверчивото ѝ изражение обаче едва не го накара да прихне.

— Седни в мен — рече Джон.

— Не е необходимо — възрази тя. — Има достатъчно място и за двама ни.

— Бих искал да си по-близо до мен — отвърна той. — Моля.

Молбата му правеше чудеса. Тя кимна и седна в скута му. Джон я прегърна с лявата си ръка и нежно я притисна към гърдите си.

— Пийни малко — той поднесе чашата към устните ѝ.

Изабел отпи от чашата и хлъцна.

— Шампанското ме гъделичка в носа — усмихнато каза тя.

Джон отвърна на усмивката ѝ. След като бе отпил, той остави чашата си на пода и накара Изабел да склони глава на рамото му.

— Приятно ли ти е така? — попита той, галейки рамото ѝ.

— Да — отвърна Изабел и го погледна изпод русите си мигли.

— Скъпа, не бива да се боиш. Сливането на мъжа и жената е нещо напълно естествено и укрепва тяхната... — Джон замълча и преглътна думата любов. — То скрепява обета, който са си дали. Без това той би бил празен и безсмислен. Разбираш ли?

— Струва ми се.

— Ще споделиш ли леглото ми? — попита той.

Изабел го погледна с огромните си теменуженосини очи. Тя мълча толкова дълго, че Джон вече се бе подготвил за отказ. Какво щеше да прави тогава?

Изабел се освободи от прегръдката му и стана.

— Да, ще споделя леглото ти — прошепна едва чуто.

Джон също стана и протегна ръка, сякаш искаше да я отведе до дансинга. Погледът на Изабел се плъзна от тъмните му очи към

протегнатата към нея длан. Когато погледите им се срещнаха отново, в очите ѝ се четеше уплаха.

— Ще спра веднага, щом пожелаеш — обеща той. — Вярваш ли ми?

Изабел облиза устни с неволен жест. След това постави длан в неговата и двамата се отправиха към леглото.

Дланите на Джон се плъзнаха към раменете ѝ и свалиха презрамките на тънката нощница, която се свлече на пода.

Погледът му се спусна от поруменялото ѝ лице към съвършените гърди, тънката талия и заобления ханш чак до малките стъпала. Когато погледите им се срещнаха, той развърза колана на копринения си халат, който се озова върху нощницата ѝ на пода.

Изабел не откъсваше поглед от адамовата му ябълка, което извика на устните му едва доловима усмивка.

— Погледни ме, Бел — промърмори той. — Моля.

Тази дума, изглежда, правеше чудеса.

Погледът ѝ се плъзна от широките рамене към силно окосмените му гърди. След това още по-надолу и по-надолу.

Джон пристъпи напред. Дланта му погали бузата ѝ, след това по изцялата ѝ шия пръстите му се плъзнаха към раменете ѝ.

Без да ѝ остави време за колебание, Джон я привлече неочаквано към себе си и притисна устни към нейните в страстна целувка, от която дъхът ѝ секна. След това я взе на ръце, отнесе я в леглото и легна до нея.

Устните им отново се сляха в нежна целувка, която сякаш нямаше да има край. След това той обсипа с целувки слепоочията, клепачите и върха на носа ѝ.

— Обичам луничките ти — промърмори той.

— Какви лунички? — прошепна тя, смутена от пробуждащата се в тялото ѝ страст.

Джон се засмя и плъзна поглед от очарователното ѝ лице към съвършените овали на гърдите ѝ. — Възхитително — прошепна, докато дланта му се спускаше към хълбоците ѝ.

Устните му започнаха да гаят гърдите ѝ, спирайки на розовите зърна, за да ги засмучат и да разпалят във вените ѝ непознат огън, който замъгляваше разсъдъка ѝ.

— Разтвори бедра — рече Джон с дрезгав от желание глас.

Изабел се подчини неволно и след като я целуна отново, Джон предпазливо проникна с пръст в нея. Тя отвори уста, за да извика, но той бе по-бърз и притисна устни към нейните в бурна целувка.

— Отпусни се, съкровище — успокой я той, докато още един от пръстите му проникваше в нея. — Искам да си готова за мен.

Докато пръстите му изкусително я галеха, Джон наведе глава, за да целуне отново зърната на гърдите ѝ. Тогава Изабел започна да движи ханша си и пръстите му проникнаха дълбоко в жадното ѝ за ласки тяло.

Стенейки от желание, тя движеше ханша си все по-бързо, и по-бързо.

— Отвори очи, скъпа — Джон коленичи между бедрата ѝ. Изабел го погледна с премрежените си от страст теменуженосини очи.

— Болката ще трае само миг — обеща той.

Веднага след това със силен тласък проникна дълбоко в тръпнещото ѝ тяло. Изабел се вкопчи в него и с вик на изненада се раздели с девствеността си.

Джон остана за миг неподвижен, за да ѝ даде възможност да свикне с непознатото усещане. Накрая започна да се движи, окуражавайки я да стори същото.

Увлечена от вихъра на страстта, Изабел се притисна към слабините му и започна да отвърща на силните му тласъци. Не след дълго усети вълните на екстаза да я отнасят към рая.

Джон се стовари, стенейки, върху ѝ и се изля дълбоко в потръпващата ѝ утроба.

Известно време двамата останаха слети, а учестеното им дишане бе единственият шум в стаята. Накрая Джон се изтърколи от нея и нежно я взе в обятията си. Наблюдавайки учуденото ѝ изражение, му се стори, че в огромните очи с цвят на аметист се отразяваше цялата ѝ душа.

— Съжалявам, че премълчах за войната — каза той. — Не исках нищо да помрачава радостта от този ден. Утре сутрин със сигурност щях да ти го кажа.

— Благодаря ти за деликатността — усмихнато рече Изабел. — А що се отнася до Лили...

— Не бихме ли могли да отложим тази тема за утре? — попита Джон.

— Да, разбира се.

Той нежно я привлече към себе си и я целуна по челото.

— Тогава навярно ще мислим по-трезво.

— И въпреки това тя остава.

Джон се усмихна.

— Заспивай сега, жено.

Изабел затвори очи и съвсем скоро дишането ѝ стана бавно и равномерно. Не след дълго Джон също потъна в дълбок и непробуден сън.

„Мили Боже, тя отново си говори.“

На другата сутрин Джон стоеше до прозореца на работния си кабинет и наблюдаваше Изабел, която седеше сама на една пейка в парка.

Приличаше на някой ангел, готов за лудницата. Облечена в бяла памучна рокля, на главата с венец от дъбови листа и теменужки, тя оживено разговаряше с празната пейка. Но къде бе детето?

Джон премести поглед от съпругата си към парка, докато не откри детето в една отдалечена част на градината. Момиченцето носеше също венец от дъбови листа и теменужки и танцуваше по моравата с такова въодушевление, сякаш на земята нямаше по-голямо удоволствие от това, да тичаш по тревата под лъчите на лятното слънце.

Радостта на детето бе заразителна и на устните на Джон трепна усмивка. Беше ли осъзнавал някога обикновените радости на живота? Може би някога много, много отдавна, преди Ленор Гримсби да унищожи всичко...

Чул вратата на кабинета да се отваря, Джон загърби прозореца и видя Добс да внася поднос със закуската. След него в стаята влезе Рос.

— Каква трогателна гледка — каза Рос, изправен пред прозореца, докато икономът оставяше подноса върху писалището.

Джон го погледна с бялото на очите си, но не каза нищо.

— С кого всъщност говори Изабел? — попита след малко брат му.

— С момиченцето — излъга Джон.

— Но то изобщо не я слуша — отвърна Рос.

— Децата често не слушат, когато възрастните им говорят.

— Е, във всеки случай, двете представляват очарователна гледка — каза Рос и обърна гръб на прозореца.

Джон си отдъхна. Не искаше брат му да разбере, че Изабел си говори сама.

Когато икономът ги остави, двамата седнаха край писалището. Джон наля кафе на брат си, а след това и на себе си.

— Е, как върви бракът? — попита Рос. Джон смръщи чело. — Значи добре?

— Появата на малката едва не ме лиши от първа брачна нощ — обясни Джон. — И това, след като Гримейс бе отворил дума за войната между Англия и Америка.

— Не беше ли казал на Изабел за войната? — попита Рос.

Джон поклати глава.

— След тази грешка реших, че Изабел ще постави детето на първо място.

Рос придоби сериозно изражение.

— Малката е очарователна, но никога не съм виждал толкова тъжно лице.

— Госпожица Дюпре, както държи да бъде наричана, е прекарала нощта заедно с Джунипър — рече Джон.

— Искаш ли да я върна на Лизет?

— Изабел никога няма да се съгласи — отвърна Джон. — Госпожица Дюпре ще остане в Ейвън Парк, докато откриеш кои са родителите ѝ.

— И ако е дете на някой друг?

— Никога не бих приел чуждо дете.

— Ами ако е твоя дъщеря?

Джон сви рамене.

— Дори само присъствието ѝ тук е достатъчен скандал. Не зная какво ще правя, ако наистина се окаже мое дете — той стана, и отново се приближи към прозореца. — Кога тръгваш за Лондон?

— Мама и леля Естер имат нужда от още няколко часа — отвърна Рос. — Щом станат готови, заминаваме.

Джон не сваляше очи от съпругата си, която сега седеше мълчаливо на пейката и наблюдаваше тичащото наоколо дете. След това тя стана и се затича към детето. Лили стоеше пред един от огромните дъбове, които отделяха парка от гората. Момиченцето сочеше към короната на дървото и Изабел бе вдигнала поглед, сякаш се опитваше да открие нещо.

Изабел се усмихна.

— Какво е това, ваша светлост? — попита Лили. Озадачена от това обръщение, Изабел погледна детето.

— Защо ме наричаш така?

— Джунипър каза, че не трябвало да се държа прекалено фамилиарно с теб — обясни Лили. — Тя ме посъветва да те наричам ваша светлост.

Изабел клекна, така че сега лицата и на двете бяха на една височина.

— Приятелите ми ме наричат Бел.

Лили грейна.

— Значи сме приятели?

— Надявам се — отвърна Изабел.

— Не бих искала Джунипър да се разсърди — обясни Лили.

— Тогава ме наричай госпожа Бел.

Лили кимна.

— Какво е онова, госпожо Бел?

— Гнездо.

Докато наблюдаваха гнездото, отнякъде долетя една червеношийка и кацна на клона. Малките ѝ веднага вирнаха човчици.

— Какво правят?

— Майката храни малките си с бръмбари.

Лили направи гримаса.

— Дрън-дрън.

Изабел не можа да се сдържи да не се засмее.

— Ела да седнем на пейката. Ще ти посвиря на флейта.

Момиченцето я улови за ръка и двете тръгнаха по моравата. Изабел вдиша дълбоко, а след това въздъхна доволно. Във въздуха се носеше ухание на орлов нокът и рози, а от храстите и клоните на дърветата долиташе цвърчене на птици. Ейвън Парк приличаше на същински земен рай.

— Тази сутрин ме посети майката на херцога — заговорнически прошепна Лили.

Изабел я погледна изненадано.

— Наистина ли?

Лили кимна.

— Джунипър тъкмо ми помагаше да се облека.

— И какво каза херцогинята?

— „Видях достатъчно“.

— Колко интересно. Усмиваше ли се?

— Да, и кимна с глава.

Изабел седна и взе флейтата, която бе оставила на пейката, а Лили се настани на тревата в краката ѝ.

Изабел извади инструмента от калъфа и попита мимоходом.

— Какво желаеш най-силно?

— Искam да бъда обичана — без да се поколебае, отвърна Лили.

Изабел рязко обърна глава и я погледна. Същото бе пожелала и тя, когато преди много, много години бе срещнала за пръв път своя ангел хранител.

Изабел се наведе към момиченцето и прошепна:

— Аз те обичам.

— О, толкова съм щастлива, че Лизет ме доведе при теб! — Лили плесна с ръце.

Изабел вдигна флейтата към устните си и засвири. Мелодията ѝ бе жизнерадостна като безметежна утринна разходка. Ясни тонове и трели, напомнящи песента на славей, изпълниха парка.

— Ваше височество?

Изабел престана да свири и двете с Лили погледнаха в посоката, от която бе дошъл гласът.

— Простете, че ви прекъсвам — извини се икономът на съпруга ѝ. — Госпожа херцогинята би желала да поговори с вас и детето.

— Благодаря, Добс — Изабел прибра флейтата и погледна въпросително момичето. — Отиваме ли? — На личицето на Лили бе изписано дълбоко разочарование. — Между другото, знаеш ли как целуват пеперудите? — попита Изабел.

— Не.

— Тогава ела насам и затвори очи — когато Лили стори каквото ѝ бе казала младата жена, Изабел погъделичка с мигли бузата ѝ и я накара да се разсмее.

След това двете станаха и се запътиха към къщата. Преди да влязат вътре, Лили се извърна и извика:

— Доскоро, прекрасна градина! Веднага се връщам.

Когато стигнаха до покоите на херцогинята, Изабел почука на вратата. Камериерката ги покани в салона, където завариха възрастната херцогиня и сестра ѝ.

— Скъпа Изабел, двете с Естер заминаваме за Лондон — поздрави снаха си херцогинята.

— Толкова скоро?

— Двамата с Джон имате нужда от време, за да забравите това нещастно произшествие — каза възрастната херцогиня. — Мислиш ли, че би могла да му простиш?

— Няма нищо за прощаване — обясни Изабел. — Станалото станало. Освен това миналото на съпруга ми не ме засяга.

— Радваме се да чуем това — намеси се Естер. — Други млади дами от висшето общество биха... — Тя замълча и прехапа устни, забелязала предупредителния поглед на херцогинята.

— Както виждам, вече сте се сприятелили с малката — усмихнато рече херцогинята. След това се обърна към Лили. — Знаеш ли коя съм аз?

Лили кимна.

— Майката на херцога на съдбата.

Възрастната дама се подсмихна.

— Знаеш ли какво означава това?

Лили поклати глава.

— Аз съм твоята баба — обяви възрастната жена.

Изабел грейна от щастие. Поне един от членовете на семейството се бе вразумил. Лили гледаше възрастната жена със страхопочитание.

— Теса, не можеш да бъдеш сигурна — възрази Естер.

— Пст! — накара я да замълчи херцогинята. — Детето е моя внучка.

— Откъде знаеш? — озадачено попита Изабел.

— Една жена винаги познава своята кръв и плът.

— Как трябва да те наричам тогава? — попита Лили.

— Наричай ме бабо.

Момиченцето грейна и се хвърли в обятията на възрастната жена.

— Наистина ли трябва да си тръгваш?

— Двамата с татко ти имате нужда от време, за да се опознаете — рече херцогинята и прегърна детето. — Ще ми направиш ли една услуга.

Лили кимна.

— Бъди търпелива с него.

— Обещавам, бабо — тържествено рече момиченцето.

— Добре, ще се видим в Лондон. — Херцогинята се обърна към Изабел, която беззвучно изрече едно благодаря. — Разчитам на теб да се грижиш добре за тях и да ги подкрепяш в тежките мигове, които им предстоят.

Изабел кимна с усмивка.

— Разбира се.

— Както вече си разбрала, синът ми може да бъде ужасно своенравен, една неприятна черта, която е наследил от покойния си баща — продължи възрастната дама. — Не се оставяй да те заблуди. Обещай ми да не му позволиш да направи най-голямата грешка в живота си, като отпрати малката.

— Обещавам — отвърна Изабел не по-малко тържествено от Лили.

„Безкрайно щастие.“

Изабел разглеждаше сватбения си пръстен. Ех, защо тези думи не бяха истина!

Предишния ден се бе случило истинско чудо. В мига, в който бе станала съпруга на Джон, животът ѝ се бе променил. Изабел затвори очи и си представи как съпругът ѝ се бе приближил към нея предната вечер. Отново видя широките му рамене, тесния ханш, мускулестите му гърди. Отново почувства устните му, пръстите, които галеха най-интимните ѝ части. Усети тежестта на тялото му, докато я вземаше и двамата се сливаха в едно тяло и една душа.

По лицето ѝ изби руменина. Съзнаваше, че предишната нощ бе изпълнила съпружеските си задължения с огромно удоволствие, и това ѝ се струваше някак греховно.

Наложи си да се овладее. Ако се появеше на вечеря с червено като домат лице, Джон веднага щеше да отгатне за какво бе мислила. Тогава би потънала в земята от срам.

Успехът или неуспехът на вечерята зависеше от съпруга ѝ. Предишния ден Джон се бе държал много студено с Лили, но Изабел знаеше, че съпругът ѝ не е коравосърдечен човек. Той просто се боеше да не бъде наранен отново.

Изабел решително изправи рамене и докосна талисмана си — златния медальон, с който не се разделяше никога. Щеше да накара

Джон да признае малката за своя дъщеря и да я приеме в дома си.

Въпреки грижите Изабел бе в добро разположение на духа. Още едно нейно желание бе на път да се осъществи. За пръв път от много години насам тя бе част от истинско семейство.

Изабел огледа критично отражението си в огледалото. Тази вечер искаше да изглежда особено красива, така че бе избрала копринена рокля с цвят на лавандула с къси набрани ръкави. Русата ѝ коса бе привързана с подходяща панделка.

— Влез — извика Изабел, дочула да се чука на вратата.

— Приличаш на принцеса! — възкликна Лили, която се бе втурнала през вратата.

След детето изникна госпожица Джунипър.

— Благодаря — Изабел дари момичето с лъчезарна усмивка. — Ти също изглеждаш чудесно.

В бялата си памучна рокличка Лили приличаше на ангел. Рокличката контрастираше с гарвановочерните ѝ коси, които Джунипър бе сплела на плитка.

Изабел реши при първа възможност да заведе Лили в Стратфорд. Детето имаше нужда от нови дрехи и ако се наложеше, Изабел щеше да му ги купи със собствени средства.

— Гладна ли си? — попита Изабел.

Лили закима усърдно.

— Готова ли си да вечеряш със своя татко?

Изражението на Лили помръкна и тя смръщи чело.

— Какво има? — попита Изабел.

— Какво ще стане, ако негова милост отново ми се кара? — попита момичето.

— Тогава му отвърни със същото — отвърна Изабел.

Лили я погледна учудено.

— Ако негова милост те ухапе, ухапи го и ти — рече Изабел. — Ако те погъделичка, погъделиччай го и ти. Ето така... — Тя погъделичка момичето и то прихна.

Изабел подаде ръка на Лили, която я прие с благодарност. След това се обърна към бавачката.

— Госпожице Джунипър, можете да отидете да вечеряте.

— Не забравяй — напомни на възрастната жена Лили, — обеща преди лягане да ми разкажеш приказка.

— Не съм забравила, съкровище — отвърна Джунипър.

Хванати за ръка, Изабел и Лили се отправиха по дългия коридор към главното стълбище. Във вестибюла се натъкнаха на иконома на херцога.

— Добър вечер, ваша светлост — поздрави той младата жена. — Добър вечер и на теб, госпожице Дюпре.

— Благодаря, Добс — каза Изабел.

— Благодаря, Добс — повтори след нея Лили.

Изабел поведе момичето към трапезарията. Видяла Джон да стои с гръб към тях и да гледа през прозореца, тя спря.

— Каква огромна маса! — възкликна Лили.

Гласът на момичето накара Джон да се обърне. Забелязал детето, той смръщи чело, но за щастие лицето му веднага придоби обичайното си изражение.

— Добър вечер, ваша светлост — извика му Лили.

Джон кимна.

— И на теб, госпожице Дюпре.

„Слава богу“ — помисли си Изабел. Днес съпругът ѝ бе малко по-мил с детето.

Тримата седнаха на единия край на дългата махагонова маса. Джон седна на челото на масата, а Лили и Изабел от двете му страни.

Под зоркия поглед на иконома лакеите внесоха вечерята — салати от краставици и домати, грахова супа със сланина, ролца от аспержи, печено пиле, а за десерт крем от ягоди.

Докато вечеряха, на масата се възцари тягостна тишина. Изабел често поглеждаше крадешком Джон, който замислено наблюдаваше Лили. Само момичето се хранеше с апетит, макар и то от време на време да го поглеждаше крадешком.

Изабел трескаво се опитваше да измисли нещо остроумно, но за нещастие не ѝ хрумваше нищо. В крайна сметка Лили бе тази, която успя да спаси вечерята.

— Уф — възкликна по едно време момиченцето, изпуснало парченце пиле в скута си. Детето понечи да го вдигне, но то падна на килима.

— Няма нищо — успокои я Джон.

Без да му обърне внимание, Лили отмести стола си и коленичи на пода.

— Когато приключим с вечерята, Добс ще се погрижи за това — рече Джон.

— Добс е възрастен човек — прозвуча гласът на Лили някъде изпод масата. — На мен ми е по-лесно да се навеждам.

Най-сетне тя изникна отново и размаха парчето пиле като някакъв трофей. Изабел тъкмо се канеше да ѝ каже, че не бива да го яде, когато Добс се приближи, за да го вземе от ръцете на детето.

Лили обаче бе по-бърза. Тя го пхна в устата си и усилено започна да дъвче, което накара херцогът да се ухили. След като бе преглътнала хапката, разпери ръце и каза:

— Щетите са отстранени.

Джон избухна в смях, а момиченцето го дари с лъчезарна усмивка.

Изабел си отдъхна с облекчение. Може би нямаше да се окаже толкова трудно да убеди херцога да приеме дъщеря си.

След като отново бе седнала на стола си, Лили подпря брадичка с ръка, наведе се към Джон и попита:

— Как е стомахът ти днес?

Изабел с мъка успя да се сдържи да не се засмее. Тя погледна към иконома, който стоеше до бюфета. Добс бе загърбил масата, но раменете му се тресяха издайнически.

Джон озадачено погледна момичето.

— Какво, моля?

— Госпожа Бел ми разказа за стомашното ти неразположение — обясни Лили. — Затова ми беше толкова сърдит вчера. Но вече трябва да си по-добре, защото се засмя.

След един бегъл поглед към Изабел Джон рече:

— Ти притежаваш забележителни лечебни способности, госпожице Дюпре.

— Благодаря — Лили грейна, видимо поласкана.

Изабел беше готова да заложи и последното си пени за това, че момичето нямаше и представа за какво говореше той.

— Какво още ти каза госпожа Бел? — попита Джон, навеждайки се към детето.

— Ако ми се караш — обясни Лили, размахвайки пръст, — да ти отвърна със същото. Ако ме ухапеш, да те ухапя и аз. Ако ме погъделичкаш, тогава...

— Да ме погъделичкаш и ти? — довърши Джон.

Лили кимна.

— Тогава ще гледам да се проявя от добрата си страна. — Джон закачливо погали върха на нослето ѝ.

Докато ги наблюдаваше, Изабел усети от сърцето ѝ да пада камък. Лили бе очарователно дете и само безсърдечен човек можеше да ѝ устои.

— Когато ме гъделичкаш, ме караш да се смея — обясни Лили, — а това ми харесва.

— Какво друго харесваш? — попита Джон.

— Госпожа Бел — отвърна Лили. — Харесвам и теб.

Очите на Изабел се наляха със сълзи. Когато погледна съпруга си, тя го видя да преглъща с мъка, сякаш се опитваше да сдържи чувствата си.

— И аз те харесвам — увери детето Изабел.

— А би ли ти харесало да поседиш в парка през някоя топла лятна вечер? — попита Джон.

— И още как — отвърна Лили с блеснали очички.

— Тогава да вървим — обърна се Джон към Изабел.

Тримата станаха и напуснаха трапезарията. Следвана от Джон и Изабел, Лили изхвъркна през вратата към парка.

„Като истинско семейство“ — помисли си Изабел, преливаща от щастие.

Навън ги посрещна хладен летен бриз. Във въздуха трептеше уханье на орлов нокът, рози и прясно сено.

Изабел улови момичето за ръка и го отведе в една част на градината, която граничеше с някакво пасище. Във въздуха постоянно светваха и изгасваха стотици бледи светлилки.

— Какво е това? — уплашено прошепна Лили.

— Светулки — отвърна Джон. — Светят, докато летят.

— Ако сега си пожелаеш нещо, то ще се сбъдне — рече Изабел. — Тези създания ще отнесат желанието ти нагоре към Бога и неговите ангели.

Лили затвори очички и в продължение на няколко мига устните ѝ помръдваха безмълвно.

— Какво си пожела? — попита Джон.

Момичето го погледна с огромните си смарагдено зелени очи, след това вирна брадичка.

— Не мога да ти кажа, иначе желанието ми няма да се изпълни.

Тя се запъти към къщата и седна на една от каменните пейки. Някой бе оставил на пейката купа с вода.

— Какво е това? — попита Лили.

— Донесох вода за градинската жаба — обясни й Изабел. — Ако стоим съвсем тихо, може би ще се появи.

Лили седна между тях и в продължение на десетина минути тримата седяха мълчаливо. Изабел погледна крадешком към Джон, който я наблюдаваше така, сякаш за него тя бе най-интересното нещо на света. Тя се изчерви, усмихна му се, и отново насочи вниманието си към детето.

— Една жаба, която търси човешка компания, е нещо много особено — обясни Изабел. — Не бива да се разочароваш, ако не се появи още тази вечер, защото жабите са плахи същества. Първо трябва да свикне с теб.

— Какво ще направиш, ако господин Жабок наистина се появи? — попита Джон.

— Ще го уловя и ще го целуна по устата — отвърна Лили.

Подсмихвайки се, той рече:

— Погледни небето. Скоро ще се изпълни със звезди. Знаеш ли, че залезът има три степени? — Лили поклати глава. — Първата е, когато слънцето изчезне зад хоризонта, но все още има достатъчно светлина, така че човек може да чете без свещ — обясни Джон. — Втората е, когато небето и хоризонтът се слоят. А третата настъпва с появата на звездите.

— Обичам да гледам звездите — рече Лили, вдигайки поглед към потъмняващото небе.

— Още е твърде светло — обясни той.

— Тогава да почакаме, докато се стъмни — каза Лили.

Джон поклати глава.

— Може би някоя друга вечер. Трябва да се погрижа за счетоводните си книги.

— Какво е счетоводна книга? — попита момичето.

— Книга, в която се записват резултатите от сделките — отвърна той.

— Какво е сделка? — попита Лили и Изабел прихна.

— Ще ти обясня утре — обеща Джон. — Вече е време малките момиченца да си лягат.

Когато се върнаха в къщата, госпожица Джунипър вече чакаше Лили. Момичето целуна Изабел, след което се обърна към Джон.

— Би ли искал да целуна и теб?

Джон се поколеба и за миг Изабел затаи дъх. След това обаче се случи най-голямото от всички чудеса. Той кимна и се наведе, за да може детето да го целуне.

— Ще се моля за стомашното ти неразположение — обясни му момичето.

Джон се ухили.

— Ще се радвам, ако включиш стомаха ми в молитвите си.

Джунипър и Лили се отправиха нагоре по стълбите към стаята на детето, а гласовете им още известно време долитаха до вестибюла.

— Какво е всъщност стомашно неразположение? — попита малката.

— Приказка за принцеса ли искаш, или предпочиташ да узнаеш нещо за стомашното неразположение на негова милост? — попита бавачката.

— За принцеса...

Изабел усмихната се обърна към съпруга си, който обаче не изглеждаше никак развеселен.

— Бих искал да поговорим в кабинета ми — сухо рече той.

Изабел кимна и го последва. Вътре младата жена направи усилие да се успокои и го погледна с очакване.

— Бих искал да обсъдим две неща — каза Джон. Изабел бе наясно, че той не възнамерява да ѝ благодари за отношението към дъщеря му.

— Първо, избягвай да си говориш сама, когато има вероятност някой да те види — нареди.

Изабел отвори уста, за да възрази, но с едно рязко движение той я накара да замълчи.

— Тази сутрин те видях да разговаряш с една от пейките в парка — каза той. — Моля те, не се опитвай да изпитваш интелигентността ми, като ми разправяш врели-некипели за разни ангели — пазители.

Изабел отново отвори уста. Имаше много неща за изясняване и най-вече неговият скептицизъм по отношение на свръхестественото. Съпругът ѝ обаче не ѝ даде тази възможност.

— И второ, не ми натрапвай това дете — гневно каза той. — Не мога да го приема. Дори, нещо твърде невероятно, да се окаже моя дъщеря, Лили ще си остане извънбрачно дете, така че мястото ѝ е при Лизет.

— Бог да се смили над теб — беззвучно рече Изабел. — Искам да ти кажа едно нещо. Ще задържа Лили и при никакви обстоятелства няма да позволя да бъде върната на жената, която позорно я изостави. Ясно ли се изразих?

— Не можеш да задържиш чуждо дете — изфуча Джон, чийто гняв растеше. — Мястото му не е тук.

В очите на Изабел заблестяха войнствени искри.

— Тогава ще я отведа в Арден Хол.

— Като твой съпруг ти забранявам да правиш това.

— Когато поискам развод, няма да си вече мой съпруг.

— Само през трупа ми — отсече Джон.

Изабел устоя на погледа му.

— Така да е, ваша светлост. Нека черната ви душа почива в мир — след тези думи тя се обърна и се втурна към вратата. Преди обаче да напусне стаята, извика през рамо с гневен глас: — Благодаря, че бяхте мил с нея поне тази вечер.

Проклинайки мислено тесногърдието на съпруга си, Изабел тръшна вратата след себе си. След това по коридора се запъти към главното стълбище.

Вече в стаята си, тя седна пред камината и с въздишка усети да я напускат и последните останали ѝ сили. И дума не можеше да става тази нощ да сподели леглото на съпруга си. В крайна сметка не можеше да го заплашва с развод, а след това да се пъкне в леглото му.

Изабел се вгледа в сватбения си пръстен. Безкрайно щастие? Празни думи. Безсмислена сантименталност на един безсърдечен човек.

Какво друго можеше да очаква от жена, която плете шал за някаква продавачка на цветя?

На следващия ден Джон стоеше до прозореца в работния си кабинет и наблюдаваше съпругата си, която седеше на една пейка в парка и свиреше. Лили лудуваше по моравата като някой елф.

Той нямаше ни най-малка представа какво да прави с тези две странни същества, появили се неотдавна в живота му. След една безсънна нощ, която бе прекарал сам в леглото си, Джон бе успял да разбере защо Изабел реагира толкова остро на идеята, малката да бъде върната на майка ѝ. Лили ѝ напомняше за собственото ѝ самотно детство и тя искаше да я отрупа с любов. Изглежда, по някакъв необясним начин душевният покой на съпругата му бе свързан с щастието на детето.

А ако той откажеше да го признае? За развод и дума не можеше да става. Той никога нямаше да се съгласи. Но Джон не желаше и нещастен брак, който да се превърне в мъчение и за двамата.

Мили Боже, искаше отново да дели легло с Изабел.

Той я обичаше. Заплахата ѝ само още по-ясно му бе показала това, но въпреки всичко той не биваше да дава израз на чувствата си. Ленор бе използвала любовта му срещу него, и той нямаше отново да го допусне.

Строго погледнато, връзката му с Изабел не бе брак по любов. От друга страна, ако не обичаше Изабел, нищо не би могло да го накара да се ожени за нея.

На устните на Джон трепна усмивка. Изабел се опитваше да помогне на всички страдащи около себе си. Тя не можеше да живее иначе. А той щеше ли да я обича, ако беше друга? „Не“ — казваше му един вътрешен глас. Съпругата му бе образец на съвършенство.

Джон желаше за съпруга състрадателна жена с голямо сърце, която не мислеше единствено за себе си. Тази мисъл отново го върна към собствения му проблем. Как да постъпи с предполагаемата си

дъщеря? Решението му със сигурност щеше да повлияе на връзката му с Изабел.

Джон посегна към един лежащ върху писалището му лист хартия и прочете известието от Рос. Брат му веднага се бе заел с разследванията си. Лондонското общество не говореше за нищо друго, освен за скандала на сватбата на херцога. Лизет Дюпре предвидливо бе изчезнала, без да остави нищо, по което би могло да се заключи за произхода на момичето.

Какво да прави? Не можеше да признае едно дете, което не бе негова плът и кръв, но ако не го стореше, жена му щеше да поиска развод. Намираше се в абсолютно безизходна ситуация.

Накрая Джон реши да бъде по-мил с момиченцето, което нямаше да бъде особено трудно. Лили Дюпре бе наистина очарователно дете.

Взел това решение, Джон се посвети на въпроса, как отново да спечели благоволенieto на съпругата си. Изабел не можеше да устои на сладкостта и неотразимия му чар. Просто трябваше да действа внимателно и предпазливо.

За да се увенчаят усилията му с успех, той се нуждаеше от промяна на обстановката. Веднъж загърбила всекидневието, съпругата му щеше да забрави не само своя ангел хранител, но и заплахата от някое ново покушение.

Шотландия. Щеше да я отведе в имението си в Арджил, където лондонските клюки не можеха да достигнат.

Джон седна зад писалището и написа две съобщения. Първото бе адресирано до брат му и го информираше за целта на пътуването им. Второто, до кантората му в Ливърпул, съдържаше нареждания, съгласно които вечерта на двадесет и осми юни в пристанището на Ливърпул трябваше да ги очаква кораб, за да ги откара до Шотландия.

След като приключи с писмата, Джон се изправи и позвъня за прислугата. Само след няколко минути вратата на кабинета му се отвори и на прага се появи икономът.

— Да, ваша светлост.

— Бих искал тези две писма да бъдат изпратени по куриер — обясни Джон, подавайки му ги. — След това съобщете на нейно височество, че бих искал да разговарям с нея в кабинета си.

— Веднага, ваша светлост.

Петнадесетина минути Джон крачеше нервно из кабинета си. Най-сетне се почука.

— Влез — извика той.

Вратата се отвори и на прага се появи решената на всичко Изабел, която войнствено се насочи към писалището му. Теменуженосините ѝ очи пръскаха гневни искри.

— Не се отказвам от нито дума от онова, което казах снощи — заплашително рече тя.

Когато Джон се опита да я умилостиви с неотразимата си усмивка, той с изненада установи, че сърдитото ѝ изражение отстъпи място на известно смущение.

— Утре сутринта заминаваме за Шотландия — обясни той. — Моля, нареди да бъдат направени необходимите приготовления.

— Не възнамерявам да напускам Англия — възрази Изабел.

Джон очакваше подобна реакция. Съпругата му бе толкова предвидима, че той едва успя да сдържи усмивката си.

— Моля те да седнеш, за да обсъдим това на спокойствие — предложи той.

Изабел вирна брадичка и каза с тон на инатящо се дете:

— Предпочитам да остана права.

— А аз ти казвам да седнеш — повтори Джон с нетърпящ възражение глас.

Изабел му отправи изпепеляващ поглед и седна в кресло пред писалището. Не каза нищо, но очите ѝ пръскаха искри.

„Гневът ѝ отива“ — неволно си помисли Джон. Твърдоглавата ѝ решителност бе удивителна, но не и когато бе насочена срещу него.

Джон излезе иззад писалището си и се облегна на ръба му, така че сега бе заплашително близо до нея. Отново ѝ се усмихна, но тя отмести поглед. Неочаквано skutът ѝ се бе превърнал в най-интересното нещо на света.

— Гневът е един от седемте смъртни гряха — напомни ѝ Джон.

Почти бе сигурен в гневния ѝ отговор. Изабел го прониза с теменужено сините си очи, а изражението на лицето ѝ издаваше, че ни най-малко не бе развеселена.

— През последните два дена успях да се сдобия със съпруга и дете — поде Джон и веднага видя гнева ѝ да се изпарява. — Онзи,

който се опита да ме убие, вероятно ще направи опит да навреди и на новото ми семейство.

Сега лицето ѝ бе придобило угрижено изражение.

— Мислиш ли?

— Доста е вероятно — отвърна Джон. — Докато не науча нищо от информаторите си, в Шотландия ще бъдем на по-сигурно място. Единствен Рос ще знае къде сме. Разбираш ли какво искам да кажа?

Изабел кимна.

— Лили с нас ли ще дойде?

Въпросът ѝ го изненада.

— Наистина ли мислиш, че ще я оставя тук? — попита той. — Добс и Джунипър също ще дойдат с нас.

— Много добре, тогава съм съгласна — тя се усмихна за пръв път, откакто бе влязла в кабинета му.

— Имаш очарователна усмивка, която трябва да използваш по-често — констатира Джон и забеляза, че тя се изчерви. — Вземи най-удобните си дрехи, скъпа. В планините всичко е доста по-непринудено.

— Веднага ще наредя да бъдат направени необходимите приготовления — Изабел стана от мястото си. Джон я проследи с поглед, докато излизаше от кабинета му, и при вида на заобления ѝ ханш на устните му трепна усмивка. Съпругата му се бе съгласила да замине за Шотландия заедно с него. Не се бе оказало никак трудно да я убеди. Далече от всички условности навярно щеше да се окаже по-податлива на опитите му да я прелъсти. Навярно не бе невъзможно съвсем скоро отново да я има в леглото си...

„Сигурно няма да е толкова трудно да го убедя да признае Лили за своя дъщеря“ — мислеше си Изабел на другата сутрин, докато вземаше флейтата си от масата. Далеч от всички условности, които им налагаше обществото, Джон много по-лесно щеше да се сближи с момиченцето. То бе очарователно дете и със своя чар все някога щеше да успее да го накара да отключи сърцето му.

— Знаех си, че негова милост ще омекне.

Гласът на Жизел я накара да се обърне.

— Все още не е признал Лили за своя дъщеря — отвърна Изабел.

— Мъжете са тесногръди същества и имат нужда от време, за да свикнат с бащинството — обясни Жизел.

Изабел се усмихна.

— Ще дойдеш ли с нас в Шотландия?

— Планините са доста по-близо до небето — отвърна възрастната жена. — Ще ви чакам там — тя посочи с пръст Изабел, която бе направила крачка към нея. — Не забравяй, дете мое. Пътят е целта. — След тези думи възрастната жена сякаш потъна в земята.

Изабел замислено поклати глава. Понякога съветите на нейния ангел хранител бяха доста загадъчни.

Тя напусна стаята си и забърза надолу по главното стълбище към вестибюла. Не след дълго вече бе навън. Прекрасният летен ден обещаваще успех на пътуването им и сърцето на младата жена трепна от радост. Джон щеше да признае дъщеря си, което означаваше, че скоро противоречията между нея и съпруга ѝ щяха да бъдат изгладени, и двамата отново щяха да делят едно легло.

Две от каретите на херцога бяха готови за заминаване. На капрата на едната седеше Галагър, а другата щеше да бъде управлявана от кочияш, когото Изабел все още не бе виждала. Трети вече седеше в колата за багажа.

Когато видя Лили да ѝ маха от прозореца на втората карета, Изабел разбра, че ще пътува сама със съпруга си.

— Мястото на Лили е при нас — каза.

— Тя предпочете да пътува с Джунипър и Добс — обясни Джон. — Струва ми се, че бавачката ѝ обеща приказка за някаква принцеса и една жаба.

Изабел с усмивка седна в каретата, макар да бе малко разочарована, че няма да пътуват в една карета с детето. Освен че харесваше Лили, присъствието ѝ щеше да разведрява обстановката. Сега обаче тя бе сама със съпруга си, с когото нямаше какво да си кажат. Макар вече омъжена, Изабел нямаше никакъв опит с мъжете. Боже мой, за какво щяха да си говорят през многобройните часове път, които им предстояха?

Джон, който седеше срещу нея, ѝ се усмихна и Изабел усети, че се изчервява. Тя неволно посегна към златния си медальон и зарея поглед през прозореца.

— Колко време ще пътуваме? — попита.

— Около два дена.

— Шотландия е само на два дена път?

— По море е доста по-близо — обясни Джон. — Утре следобед ще сме в Ливърпул, където ще ни чака един кораб. Вдругиден трябва да пристигнем в Оубан, който е на два часа път с карета от имението ми.

Настъпи мълчание, което постепенно започна да изнервя Изабел. Тя трескаво търсеше тема за разговор, докато накрая не се спря на времето.

— Днес е чудесен ден за пътуване — каза и погледна през прозореца.

— Да, така е — гласеше отговорът му.

— Не е нито горещо, нито студено.

— Да, времето е много приятно.

Дали той не преглътна една усмивка, или само така й се бе сторило?

— Изабел, погледни ме — помоли Джон, а когато тя обърна към него теменуженосините си очи, той попита: — Какво те притеснява?

— Какво ме притеснява?

Джон кимна.

— Рядко сме оставали сами — поде Изабел, но се поколеба и замълча. Сведе поглед. — Чувствам се неловко.

Джон повдигна вежди.

— Карам те да се чувстваш неловко?

— Не ме разбра. — Изабел поклати глава. — Когато сме само двамата, се чувствам неловко. За какво ще си говорим през целия път?

— За всичко и нищо — отвърна Джон с блага усмивка. — Понякога е приятно да се мълчи. Освен ако не държиш да добавиш нещо за времето.

Изабел въздъхна с облекчение.

— Мисля, че по този въпрос вече се каза всичко.

— Бих искал да обсъдим нещо — рече Джон.

— Какво?

За нейно най-голямо учудване Джон стана от мястото си и седна до нея. Прегърна я през раменете и поднесе ръката й към устните си.

— Бих искал още веднъж да се извиня за това, че скрих от теб за избухването на войната — каза той. — Бях достатъчно глупав, за да повярвам, че сватбеното ни празненство би могло да мине

необезпокоявано от нищо. Вместо това само направих всичко още по-лошо.

Погледът на Изабел омекна, а нервността ѝ постепенно започна да се изпарява.

— Мога да разбера загрижеността ти.

— Благодаря ти, скъпа — Джон я целуна по бузата и от тази целувка по гърба ѝ полази сладка тръпка.

— Мислиш ли, че братята ни може да са в опасност?

— Обикновено цивилните граждани не са застрашени — обясни той. — Вероятно двамата вече са на път за Англия.

— Защо хората не могат да живеят в мир?

— Защото повечето от тях не притежават твоята мъдрост. — Джон ѝ намигна и добави: — Трябва да знаеш, че мирът почва от собствения ти дом.

— Имаш предвид любовта към ближния.

— Приемам поправката — Джон протегна дългите си крака и се отпусна на меката седалка.

— Добре ли чух? — подразни го Изабел. — Май призна, че си сбъркал?

— Ах, сладка моя Бел, каква божествена наивност — въздъхна Джон. — Мъжете никога не признават, че са сбъркали.

— Кълна се, няма да кажа на никого — рече Изабел и се подсмихна. След това неволно го дари с кокетна усмивка.

— Бих искал да те помоля за нещо — лицето на Джон бе придобило сериозно изражение.

Изабел го погледна с очакване.

— Ще споделиш ли леглото ми в странноприемницата и в имението ми в Шотландия? — попита той. — В противен случай ще ме поставиш в доста неловка ситуация. Шотландците са малко старомодни в това отношение.

Изабел усети, че се изчервява от срам. Не можеше да отхвърли молбата му. Той я бе спасил от женитбата с Никола дьо Жавел. Може би в общото ложе щеше да го накара да признае дъщеря си.

— Да, ще спя в една спалня с теб — отвърна тя.

— Благодаря — каза той така, сякаш това бе безкрайно важно за него.

Настроението на Изабел значително се бе подобрило и разговорът с Джон вече не беше бремене за нея. Посочи дивите макове и сините метличини край пътя. Докато минаваха покрай едно поле, привлече вниманието на Джон върху яркожълтите царски свещици, а докато каретата им трополеше по един мост, му посочи нежносините ириса.

Вечерта пристигнаха в Стратфорд и отседнаха в странноприемницата „При пъстрия паун“. Джон, Изабел и Лили седнаха на една маса, а Добс и Джунипър — на съседната. След като се бяха погрижили за конете, Галагър и останалите двама кочияши седнаха на тезгяха.

Вечерята се състоеше от печено месо, картофено пюре и меденки със сметана. Лили изяде две меденки и скоро очите ѝ започнаха да се затварят.

Когато Изабел даде знак на бавачката да отведе детето, Джон рече:

— Върви с тях, ще дойда по-късно.

Изабел изпита облекчение, тайно се боеше, че ще трябва да се съблича пред него. Да обещае, се бе оказало по-леко, отколкото да го стори в действителност.

След като пожела лека нощ на Лили и Джунипър, Изабел се отправи към собствената си стая. Помещението бе чисто и уютно, но далече не се отличаваше с лукса на Ейвън Парк.

Преди да се съблече, седна на ръба на леглото и замислено прехапа долната си устна. Бе по-нервна, отколкото на своя дебютантски бал. Щеше ли тази нощ съпругът ѝ да поиска от нея да изпълни съпружеските си задължения?

„Скоро ще се качи“ — мина ѝ през ума. Тя стана и побърза да се съблече. След това угаси всички свещи, освен една върху масата, пхна се в леглото и придърпа завивката чак до брадичката си.

Изабел дълго лежа в полутъмната стая, вперила поглед в тавана, докато накрая не чу вратата на стаята да се отваря. Младата жена веднага затвори очи и се престори на заспала.

Дочула мъжа си да се съблича, Изабел бе обзета от любопитство, но си наложи да остане със затворени очи. Когато леглото проскърца под тежестта му, тя едва не извика от изненада.

Изабел усети как той легна в своята половина. Изглежда, не възнамеряваше да предяви претенции към законните си съпружески права. Отгоре на всичко тя не можеше да каже дали тази мисъл ѝ носеше облекчение, или разочарование.

— Приятни сънища, жено — в тишината гласът на Джон прозвуча неочаквано гръмко.

— Откъде знаеш, че съм будна? — попита Изабел.

Леглото проскърца, когато Джон се обърна и я погледна. Мили Боже, гърдите на съпруга ѝ бяха голи! И още по-лошо, на бледата светлина ясно личеше внушителната му мъжественост.

Джон ѝ се усмихна уморено. След това прошепна:

— На лицето на спящия е изписан покой, а не страх.

— Аз не се боя — отвърна Изабел и го погледна в очите.

— Така и трябва, съкровище. Никога не бих те принудил да направиш нещо, което не желаш — Джон я целуна по устните. — Сигурен съм, че ще ми кажеш, когато се освободиш от опасенията си по този въпрос. В момента ми е достатъчно да спя в едно легло с теб. Думите му я накараха да се изчерви. — Няма нужда да се изчервяваш.

— Не съм се изчервила — възрази Изабел, макар да създаваше колко смехотворно бе твърдението. Съпругът ѝ със сигурност виждаше издайническите червени петна по бузите ѝ. Можеше да отгатне по дяволитата му усмивка.

— Съсипан съм от пътуването — каза той. — Тази вечер това би било прекалено изморително.

Изабел нямаше представа за какво говореше той, та предпочете да каже само:

— Тогава ти желая приятни сънища.

Джон ѝ обърна гръб и промърмори през рамо:

— Заспивай, Изабел. Утре тръгваме по изгрев — слънце.

Утрото настъпи толкова бързо, сякаш изобщо не бе заспивала. Тя стана като лунатичка, наплиска лицето си с вода и облече костюма си за пътуване. Беше прекалено уморена, за да се безпокои от това, че съпругът ѝ ще я види гола. Едва след закуската с Лили се пооживи малко, вълнението на детето бе заразително.

Лили настояваше отново да пътува с Джунипър и Добс. Изабел се радваше, че детето и бавачката се разбират толкова добре, но се

чудеше защо момиченцето не иска да прекара известно време в тяхната карета.

— Не знаех, че Джунипър и Лили толкова са се сближили — каза Изабел, докато се настаняваше в каретата.

— Чух как Джунипър ѝ обещава приказка за една принцеса и някакво грахово зърно — обясни Джон, който седна до нея.

— Какво, грахово зърно ли? — Изабел потисна една прозявка. — Никога не съм чувала подобна приказка. Навярно бих могла...

— Не си и помисляй. — Джон постави ръка на раменете ѝ и нежно я притисна към себе си. — Облегни се на мен и заспивай.

Прекалено изтощена, за да му се противопостави, Изабел се подчини. Тя положи глава на рамото му и скоро от люлеенето на каретата започна да я унася. Не след дълго тя потъна в дълбок непробуден сън.

Сенките вече бяха започнали да се удължават, когато малката процесия пристигна в Ливърпул. Макар да бе силно впечатлена от кораба, Изабел се чувстваше прекалено уморена, за да го разгледа по-подробно. Тя хапна надве-натри с Джунипър и Лили и се оттегли в каютата си.

Корабът вдигна платна още преди залез-слънце и отплава в посока север. Докато Изабел спеше, той пое курс към Ирландско море и по устието на Лорн слезе към пристанището на Оубан.

Около обяд корабът на Сен-Жермен акостира в пристанището. Изабел и останалите пътници изчакаха Джон да даде нареждания на капитана си, а след това по подвижното мостче слязоха до очакващата ги херцогска карета.

— Искам Хармония — примоли се Лили, поглеждайки крадешком Джон, докато Галагър ѝ отваряше вратата на каретата.

— Всички ние бихме желали да живеем в хармония — отвърна Джон.

Изабел се усмихна на това недоразумение. Изглежда, съпругът ѝ изобщо нямаше опит с децата. Наистина тя също нямаше кой знае какъв опит, но жените явно разбираха някои неща инстинктивно.

— Коя е Хармония? — попита тя.

— Моето пони.

Изабел се ухили.

— Съкровище, но ти нямаш пони.

— Негова милост обеща да ми купи едно, ако пътувам в каретата на Джунипър и Добс — обясни Лили.

Игнорирайки заговорническите усмивки на Джунипър и Добс, Изабел се обърна към съпруга си:

— Току-що си спечели един черен камък — Джон сви рамене и я дари с неотразима усмивка.

— Ваша светлост, ще се моля за душата ви — изчурулика Лили, — ако ми купите едно пони.

— Обикновено изпълнявам обещанията, които давам на малки момиченца — Джон коленичи пред нея, за да я погледне в очите. — Когато се върнем в Англия, ще наредя да ти доведат от Дартмур най-чудесното пони на света. Вярваш ли ми?

Лили кимна.

— Ела, да скрепим сделката с една прегръдка — предложи той.

Тя се хвърли на гърдите му и го млясна по бузата.

Тъй като имаха на разположение само една карета, Джон седна на капрата, а Изабел, Лили, Джунипър и Добс се настаниха вътре.

Докато Лили спеше, положила глава на рамото ѝ, Изабел с интерес гледаше през прозореца на каретата и разриващата се пред очите ѝ гледка накара сърцето ѝ да се разтупти. Пред тях се простираше море от виолетов пирен, докдето поглед стигаше, се издигаха обрасли с гора хълмове.

„Самотна страна със своя величествена красота“ — помисли си Изабел. Чувстваше това парче земя много по-близко, отколкото мръсния пренаселен Лондон с неговата оскъдна зеленина.

Два часа по-късно Изабел и спътниците ѝ слязоха от каретата. Замъкът Килчърн бе построен върху неголямо възвишение, граничещо с езерото Лох Нес. Замъкът и езерото бяха заобиколени от величествени планини.

— Погледни само хълмовете — възбудено извика Лили.

Джон се засмя.

— Това са планини, а не хълмове.

Изабел се огледа на всички страни.

— Мисля, че ще ми хареса да прекарам лятото тук.

В трапезарията ги очакваше късен обяд от зеленчукова супа, пъстърви на грил, аспержи в масло и торта.

След обяда Лили се прозина звучно. Изабел направи знак на Джунипър и понечи да стане от мястото си, но Джон я задържа.

— Ще я отведа горе — рече той. — Чакай ме тук, след това можем да се поразходим до езерото.

— Би било чудесно.

Когато той протегна ръка към Лили, момиченцето поклати глава.

— Прекалено съм уморена, за да изкача стълбите — каза тя с полуспуснати клепачи.

— Тогава ще те нося — Джон взе детето на ръце и напусна трапезарията, следван по петите от госпожица Джунипър.

Изабел ги изпрати с поглед, подсмивайки се мислено. Решението ѝ да го съпроводи до Шотландия се бе оказало правилно. Мъжът ѝ, изглежда, бе на път да се сближи с дъщеря си. Беше само въпрос на време да признае Лили за своя дъщеря.

Джон се върна след няколко минути и двамата излязоха навън. Синьото небе и яркото слънце бяха рядкост в планините. Заобиколеното от планини езеро и долината изглеждаха като кътче от рая.

— В планината лятото е доста по-хладно, отколкото при нас у дома — установи тя.

— Трепериш ли? — попита Джон. — Мога да ти донеса шал.

Изабел поклати глава.

— Колко бистра е водата — възкликна тя, когато слязоха до брега.

— Шотландските езера са несравними с мътните английски реки — Джон вдигна един камък и го запрати във водата. Изабел седна на брега, за да събуе чорапите и обувките си. След това се изправи, вдигна полите си и нагази няколко крачки във водата.

— Уф, че е студена! — извика тя.

Джон се засмя.

— Бъди предпазлива — предупреди я той, — иначе ще те грабне чудовището.

Изабел изскочи на брега. Теменуженосините ѝ очи го изгледаха любопитно.

— Какво чудовище?

— Седни до мен и ще ти разкажа.

Двамата седнаха в тревата на няколко метра от брега.

— Това същество е известно като чудовището от Лох Нес, но никой не може да каже как точно изглежда то — поде Джон. — Някои твърдят, че приличало на кон, други го сравняват с огромен червей с дванадесет крака. Когато през зимата изпод леда на езерото се разнася скърцане и пукане, много от тукашните жители смятат, че чудовището се опитва да пробие леда.

— Не вярвам, че тук долу живее нещо такова — рече Изабел.

— Винаги съм твърдял, че предпазливостта никога не е излишна — отвърна Джон.

— Не съм го чувала от устата ти.

Джон постави ръка на раменете ѝ и я привлече към себе си. Когато вдигна очи, Изабел се почувства непреодолимо обсебена от погледа му. Тя видя лицето му да се доближава до нейното, замижа и се предаде на завладяващото усещане от нежната му целувка.

Когато дланта му погали бузата ѝ, Изабел въздъхна тихо. След още една целувка Джон я погледна в очите.

— Съкровище, ти си по-очарователна от всяка теменужка наред с снега — дрезгаво рече той, без да откъсва поглед от очите ѝ.

Изабел потръпна. Пророчеството на Жизел се бе потвърдило още веднъж. Джон Сен-Жермен бе принцът, чието лице бе зърнала във водите на Ейвън.

— Това не променя нищо — обясни му тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Лили остава.

— Целувката ми нямаше за цел да повлияе на решението ти — каза той. — Имаме време до края на лятото. Нека се отпуснем и да се наслаждаваме на мига.

Изабел се излегна в тревата и му се усмихна.

— Какво правиш? — попита Джон.

— Наслаждавам се на мига.

Джон легна до нея и допря лице до лявата ѝ ръка.

— Като деца с братята ми прекарвахме тук летата. Яздехме по планинските пасища, където овчарите и семействата им изкарваха на паша добитъка.

— Значи помниш детството си съвсем ясно?

— Да. А ти?

Изабел поклати глава.

— Жалко — отвърна той, наведе се към нея и я целуна по бузата. — С най-голямо удоволствие бих хвърлил един пердах на брат ти, че те е оставил сама с Делфиния и дъщерите й.

— Е, не беше чак толкова лошо — отвърна Изабел. — Не знаех, че във вените ти тече шотландска кръв.

— Искаш ли да го извикам на глас? — попита Джон. Изабел се закиска. Тя затвори очи и вдиша с пълни гърди ухаещия на билки и сено планински въздух.

— Мисля, че в Шотландия бих се чувствала добре — замечтано каза тя.

— Пътят е целта.

Стресната от думите му, Изабел отвори очи и го погледна. След това рече, без да се замисли:

— Звучиш точно като Жизел.

Джон поклати глава.

— Отново ли започваш?

— Джон Сен-Жермен, със своето неверие си спечели още един черен камък — смъмри го Изабел.

Той се изправи с усмивка и й подаде ръка.

— Вие сте непоправима, ваша светлост.

— Колко утешителна мисъл, да знам, че все пак по нещо си приличаме — отвърна Изабел с дяволита усмивка. След това повдигна полите си и извика: — Аз ще стигна първа! — И хукна към замъка.

Не бе направила и десет крачки, когато Джон я настигна. Вместо да я изпревари обаче, той я вдигна и я метна на рамо като чувал с картофи.

— Веднага ме пусни! — извика Изабел и прихна.

— Не, съкровище — отвърна Джон, имитирайки провлечения шотландски акцент. — В планините има традиция мъжът да носи жена си вкъщи по този начин.

Когато отвори очи в сумрачната стая, Изабел реши, че ще да е още доста рано. Почти никога не се събуждаше по изгрев — слънце, а поради необичайния планински климат предната вечер бе заспала по-късно от обикновено.

Когато се обърна към прозореца, забеляза, че съпругът ѝ не е в леглото. Някакъв шум привлече вниманието ѝ и тя повдигна глава от възглавниците, за да види какво прави той.

Джон стоеше с гръб към нея и плискаше лицето си с водата от една порцеланова кана. При всяко негово движение първите проникнали през прозореца слънчеви лъчи образуваха върху гърба и раменете му слънчеви зайчета.

Погледът на Изабел бавно се плъзна от мускулестия гръб към тънката талия на Джон. Мъжът ѝ бе само по черни копринени гащета. Погледът ѝ продължи надолу към тесния ханш и мускулестите му бедра. През тялото ѝ премина тръпка на възбуда. Натрапчивото усещане, че бяха сами в света, опиваше сетивата ѝ и тя копнееше за... него.

Изабел обичаше съпруга си. А отскоро бе познала и желанието.

Джон взе една кърпа, за да подсуши лицето си и развали магията, която мъжественото му излъчване упражняваше върху нея. Изабел бързо затвори очи. За нищо на света не искаше да забележи, че го наблюдава.

След това го чу да се облича и усети как леглото поддаде под тежестта му, когато той седна на ръба. Тя отвори очи и му се усмихна, но за нещастие се изчерви.

— Защо се изчерви? — смутено попита Джон.

— Не знаех, че носиш черно копринено бельо — отвърна Изабел.

Джон повдигна въпросително вежди.

— Наблюдавала си ме, докато се обличах?

— Не, гледах те как се миеш.

Признанието ѝ го накара да се усмихне.

— Надявам се, че ти е харесало — рече той. — Отивам да яздя. Ще се видим на закуска.

Изабел придърпа завивката нагоре и веднага заспа отново, но сънят не ѝ донесе покой. Мускулестото тяло на мъжа ѝ неизменно се появяваше в сънищата ѝ с черното копринено бельо.

Тя усещаше устните му да се сливат с нейните, а ръце му да галят тялото ѝ. Усещаше мускулестите му бедра... Сънят внезапно избледня и Изабел се пробуди, за да установи с разочарование, че е сама. В този миг разбра, че желаете съпруга си, независимо от това, дали той щеше да признае дъщеря си, или не.

— Накарайте я да галопира, ваша светлост — дочу тя гласа на Лили.

— Само опитните ездаци могат да яздят в галоп — отвърна Джон.

Изабел стана и се приближи босонога до прозореца, без да облича халата си. Облегната на перваза на прозореца, тя видя в двора мъжа си и дъщеря му. Лили седеше в седлото на едно черно пони и държеше юздите, докато Джон водеше животното по моравата.

Изабел усети прилив на радост и надежда.

— Госпожа Бел ни гледа от прозореца — извика Лили, която я бе забелязала.

— Добро утро, ваша светлост — извика Джон, след като бе спрял понито и вдигнал поглед към прозореца. — Надявам се сънищата ви да са били приятни.

Изабел се наведе напред и му предложи магическата гледка на преливащите от нощницата ѝ гърди.

— Сънувах теб — извика му тя.

Джон се ухили.

— А мен сънува ли? — попита Лили.

— Разбира се, съкровище.

— Какво правех?

— Яздеше едно пони — излъга Изабел.

— А какво правех аз! — попита Джон и се подсмихна, когато Изабел се изчерви. — Мога да превърна сънищата ти в реалност — добави.

Изабел гневно присви очи и промени темата.

— Нали беше казал, че Лили ще получи понито си, когато се върнем в Англия.

— Да, така е — отвърна Джон. — Но аз имам няколко шотландски понита, които тя може да язди през лятото.

— Лили, обещавай ми да яздиш само когато негова милост е с теб — извика Изабел.

— Обещавам — извика детето, след което погледна въпросително Джон. — Ще купиш ли едно пони и на Мъртъл?

— Наистина ли мислиш, че Мъртъл би желала да има пони? — попита той. — Но ми кажи истината.

Лили му се усмихна дяволито.

— Мъртъл би предпочела една маймунка.

— Никакви маймуни. — Джон отново вдигна поглед към прозореца. — Биха ли желали уважаемите дами да се научат как се гъделичка пъстърва?

— Да — извика Лили и запляска с ръце.

— Вече си мислех, че няма да се сетиш — рече Изабел. — Ще взема флейтата си и идвам. Можем да си направим пикник.

Изабел загърби прозореца. Докато се миеше, дочу отново детското гласче.

— Ваша светлост, вие сте много по-смешен от Мъртъл — тъкмо казваше Лили.

— Благодаря за комплимента — отвърна Джон.

След като се изми, Изабел облече лека вълнена пола и подходяща блуза. След това се среса и взе шала си.

— Не ти ли казах, че ще се вразуми?

Познатият женски глас накара Изабел да се обърне изненадано. Жизел седеше в едното от креслата в стаята им.

— Къде беше? — попита Изабел.

Жизел сви рамене.

— Навсякъде и никъде.

— Ще дойдеш ли с нас на пикник?

Жизел поклати глава.

— Върви и се радвай на новото си семейство.

Изабел прекоси стаята и коленичи пред възрастната жена. Взе възлестата ѝ ръка и я целуна.

— Винаги ще бъдеш част от моето семейство — каза.

— Дете мое, двете с теб винаги ще бъдем заедно — отвърна Жизел и постави ръка на сърцето си. — Но в момента съпругът ти и момиченцето имат нужда от теб. Винаги, когато ти потрябвам, ще се появявам на мига.

— Ако размислиш, знаеш къде да ни намериш — Изабел целуна своя ангел хранител по сбръчканата буза.

Час по-късно Джон, Изабел и Лили напуснаха замъка и се отправиха към езерото. Джон носеше кошницата за пикник, а Изабел — флейтата си. Лили възбудено подскачаше пред тях и си тананикаше някаква песничка.

— Виж, негова милост има космати крака — извика Лили.

Изабел се засмя.

— Какво предпочиташ — попита Джон, който бе нагазил до колене във водата, — да се научиш как се гъделичка пъстърва или да се възхищаваш на краката ми?

— Да гъделичкам пъстървата! — извика Лили и припряно започна да събува обувките и чорапите си. Изабел ѝ помогна да повдигне полите си.

— Влез преди мен. Аз ще чакам да ми дойде редът.

Лили нагази във водата и отправи към Джон изпълнен с очакване поглед.

— Трябва да стоиш напълно неподвижно — обясни ѝ Джон. — Съвсем бавно потапяш ръка... ето така. — Лили направи онова, което ѝ бе показал Джон, и той продължи: — Рибите са любопитни създания, също като малките момиченца. Когато някоя мине съвсем близо до теб, трябва погалиш корема ѝ с пръст. А когато тя замръзне на място от удоволствие, я хвърляш на брега.

— И какво става после?

— Печеш и я изяждаш.

— Гъделичкат ги, за да ги изядат накрая? — попита Лили, ужасено ококорила големите си зелени очи.

— И така може да се каже.

— Не искам да гъделичкам пъстърви! — извика Лили.

Тя отстъпи крачка назад, при което изгуби равновесие, падна във водата и започна да плаче.

Джон я вдигна и я изнесе на брега.

— Успокой се. Всичко е наред.

— Благодаря, че ме спасихте, ваша светлост. — Лили изтри стичащите се по бузите ѝ сълзи с ръка на блузата си.

— Трябва да свали мокрите дрехи — рече Изабел. — Имаш ли нещо, в което да я увием?

— Нося едно одеяло в повече — отвърна Джон. Изабел бързо съблече поличката и бельото на момиченцето и понечи да го увие в одеялото, но Джон я спря.

— Чакай, виж това — показа ѝ той един сърцевиден родинен белег на дупенцето.

— Да, вече го забелязах — рече Изабел, докато увиваше момиченцето в одеялото.

— Без скрити погледи, ваша светлост — смъмри го Лили.

— Ужасно съжалявам — извини се Джон. — Един ден този симпатичен родинен белег ще бъде тема на нескончаеми разговори.

— Не се говори така.

— Имам предвид между нея и мъжа ѝ — отвърна Джон. — Не би ли искала да се научиш как се гъделичкат пъстърви?

Изабел поклати глава.

— Мисля, че аз също ще се откажа.

— Съвсем неотдавна яде пъстърва на грил — рече Джон.

— Не трябва да мисля за това — драматично извика Лили, — иначе със сигурност ще ми прилошее.

Джон прихна. Изабел се присъедини, а Лили се закиска, щастлива, че бе успяла да ги разсмее.

— Водата се стопля едва в средата на лятото — обясни Джон и седна до момиченцето на разпънатата от Изабел покривка. — Тогава ще те науча да плуваш.

— Имаме нужда от музика. — Изабел вдигна флейтата към устните си и засвири.

Мелодията бе ведра и жизнерадостна и напомняше за спокойствието на пролетта, за песните на птиците и шепота на есенната шума.

Когато заглъхна, Джон попита:

— Можеш ли да ни изспириш един валс?

Изабел кимна.

— Ще се опитам.

Тя отново вдигна флейтата към устните си. Отначало колебливи, а след това все по-сигурни, във въздуха се разнесоха мелодичните звуци на валса.

Джон стана и се поклони пред момиченцето.

— Госпожице Дюпре, може ли един танц?

— Но аз не зная как се прави — плахо рече Лили.

— Всеки може да танцува валс — Джон отхвърли извинението ѝ с небрежен жест. — Ще те науча.

Смарагдово зелените очи на Лили заблестяха от радост. Тя се изправи, пое ръката му и се опита да го следва, но с малките ѝ крачета това никак не ѝ се удаваше.

— Стъпи върху краката ми — нареди ѝ Джон, а след това двамата грациозно се понесоха под звуците на валса.

Докато ги наблюдаваше, Изабел си спомни за покойния си баща и сърцето ѝ се сви от мъка. Когато валсът свърши, лицата на Джон и Лили грееха от щастие.

— Госпожице Дюпре, без съмнение това бе най-хубавия валс в живота ми.

— На мен също ми хареса — Лили го гледаше захласнато.

— Какво да правим сега? — попита Изабел, когато двамата отново седнаха при нея.

— Да ядем — отвърна Лили.

— Чакайте да видим какво е приготвила готвачката — рече Джон и надникна в кошницата за пикник. — Струва се, пъстърви на грил.

— Не съм гладна — рече Лили.

— Аз също — добави Изабел. — Освен това бих имала чувството, че изяждам приятел.

— Беше само шега — Джон извади от кошницата чиния печено, пиле.

— Може ли да получа едно крилце? — примоли се Лили.

— Разбира се.

Лили посегна да вземе пилешкото крилце, което ѝ поддаваше Джон, но го изпусна в тревата.

— Уф — възкликна момичето, протягайки ръчичка, за да го вдигне.

Джон обаче бе по-бърз. Той взе крилцето и рече:

— Не бих искал да ядеш храна, която е падала на земята.

— Пет пари не давам за това, какво искаш — обясни му Лили.
Джон погледна Изабел.

— Не съм си и помисляла, че може да започне да ме имитира —
опита да се оправдае тя.

След като бе подал на Лили другото крилце, Джон попита:

— Какво би искала да правиш, докато стане време да се
прибираме?

— Да ловя жаби — отвърна детето.

— Жаби? — повтори Изабел.

— Джунипър казва, че ако целуна някоя жаба, тя ще се превърне
в приказен принц — обясни Лили. — Искаш ли и ти да целунеш една?

— Предпочитам да гъделичкам пъстърви — отвърна Изабел. —
Имам чудесна идея. Аз ще свиря на флейта, а вие ще легнете по гръб и
ще наблюдавате облаците.

Лили кимна и легна между Джон и Изабел, който също се бе
излегнал с кръстосани под главата ръце.

Изабел засвири една приспивна песен и само след минути
момиченцето вече спеше. Младата жена погледна усмихнато мъжа си.
Джон също спеше.

Измина една седмица на безметежно семейно щастие, за каквото
Изабел винаги си бе мечтала. Тримата прекараха тези седем
незабравими дни в езда, разходки по брега на езерото, любуване на
облаците и гонитба по ливадите. Дори дъждовните дни отлитаха като
мигове с музиката на Изабел и планинските предания и истории за
духове на Джон.

На сутринта на десетия ден от пристигането им в Шотландия
Изабел стоеше пред огледалото в будоара си. Страните ѝ бяха
поруменели от вълнение, а теменуженосините ѝ очи блестяха. Току-що
бе сплела косата си на две дебели плитки и носеше най-старите си
дрехи — лека вълнена пола и удобна блуза. На ръката ѝ бе праметното
наметало с качулка.

Изабел се загледа в двата пръстена, подарени ѝ от Джон. На
безименния пръст на дясната си ръка носеше годежния пръстен,
наречен „Теменужки в снега“, който доказваше, че Джон бе принцът от
предсказанието на Жизел. След това погледът ѝ спря на сватбения

пръстен, чието послание „Безкрайно щастие“ ѝ казваше да се довери на съпруга си.

Джон Сен-Жермен, пети херцог на Ейвън, десети маркиз на Графтън и дванадесети граф на Килчърн, бе нейният законен съпруг. В добри и лоши времена. Тя му се бе врекла пред Бога.

Изабел го обичаше.

И го желаше.

И възнамеряваше да го прелъсти.

През първите десет дена от престоя си в Шотландия Изабел бе разбрала, че трябва да приеме съпруга си, така както очакваше от него да стори с момиченцето. В интерес на истината Джон, изглежда, бе започнал да свиква с мисълта, че е баща на Лили, и да се държи с нея като с член от семейството си.

Но както и да се развиеха нещата, Джон Сен-Жермен бе неин съпруг. И когато той я бе покани, да прекарат няколко дена сами в една от ловните му хижи, тя се съгласи.

Сега, когато бе дошло време да тръгват, Изабел гледеше изпълнена със съмнения сватбения си пръстен. Правилно ли постъпваше? Наистина, тя го обичаше, но щеше ли да може да му прости, ако той причинеше болка на детето?

— Негова милост те обича, дете мое.

Изабел се обърна и видя Жизел да седи в едно от креслата пред камината. Тя прекоси стаята и седна срещу възрастната жена.

— Джон не ме обича. Все още не ми го е казал.

— Ако слушаш сърцето си, ще узнаеш истинските му, чувства — отвърна Жизел.

— Но как да...

Отварянето на вратата я изплаши. Изабел надникна през рамо и видя мъжа си. Когато отново потърси с поглед Жизел, тя бе изчезнала.

— Надявам се, вече си готова — Джон усмихнато пристъпи към нея. — Защо седиш там сама?

— Размишлявам върху греховете си — отвърна Изабел подсмивайки се.

Въпреки смуцението си тя не можа да не му се възхити. Много добре разбираше какво у него толкова силно привличаше жените. Каква сила на волята трябваше да, притежава една жена, за да му устои? На това почиваше и съмнителната му слава на прелъстител.

— И аз искам да дойда — извика Лили и се хвърли в обятията на Изабел. — Мъртъл се бои, че няма да се върнете.

— Как така няма да се върнем? — със свито сърце попита Изабел. Бедното дете се страхуваше да не бъде изоставено отново.

Изабел погледна за помощ към Джон, който седеше в освободеното от Жизел кресло.

— Ела, седни в скута ми — повика детето той.

Лили пристъпи към него и направи, каквото ѝ бе казал. Джон я прегърна през крехките раменца и ѝ се усмихна окуражително.

— Ти се появи в живота ни в деня на моята сватба с госпожа Бел — обясни Джон. — Затова двамата с нея все още не сме имали време за своя меден месец. Схващаш ли? — Лили кимна. — Вярваш ли ми?

Детето кимна отново.

— Какво ще кажеш, да си вземем довиждане и да се целунем?

Лили обви ръце около врата му и го млясна по бузата.

— Госпожице Дюпре, никога няма да забравя вашите целувки — закачи я Джон. — А сега иди да целунеш и госпожа Бел.

Момиченцето се спусна към Изабел и я прегърна. Целуна младата жена по бузата, после я погледна в очите.

— Обичам те, госпожо Бел.

— И аз те обичам, скъпа — отвърна Изабел.

След като бяха оставили Лили във вестибюла с госпожица Джунипър, Джон и Изабел излязоха навън, където вече ги очакваха два оседлани коня и още един, който носеше пълни с провизии дисаги и кошници.

— Готова ли си? — Джон нежно я подръпна за едната плитка.

Изабел се засмя на този момчешки жест, който никак не подходеше на обгърнатия в тайнственост светски мъж.

— Готова съм — отвърна тя.

В умерен тръс те поеха по пътеката, която щеше да ги изведе до високопланинските пасища. Небето над тях бе синьо и безоблачно и обещавахе чудесен ден. Постепенно дърветата започнаха да стават все по-големи, а гората все по-гъста. От време на време пред тях се стрелваше някой заек или изпод краката на конете им излиташе блатна кокошка.

Джон и Изабел прекосиха една горска поляна и навлязоха в гора от борове, смърчове, брези и лиственици. Приличните на съсухрени

човешки ръце клони висяха над еднометрови папрати.

— Пристигнахме — рече Джон, дръпвайки юздите на коня си.

Изабел видя малка хижа и покрит със слама плевник, обградени от каменна стена, която трябваше да ги пази от водите на течащия наблизно планински поток.

— След като се настаним, ще се разходим по тази пътечка надолу към долината на Глен Ерей — каза Джон, докато ѝ помагаше да слезе от седлото. — Ела, ще ти покажа хижата.

Джон отвори заключената врата, а след това за нейна най-голяма изненада я вдигна на ръце и я пренесе през прага.

— Обичаите по тези места изискват мъжът да внесе съпругата си на ръце в новия ѝ дом. Това гарантира щастие на брака им.

— Надявам се да е истина — отвърна Изабел с дяволита усмивка.

— Безкрайно щастие, съкровище мое — промърмори той, докато целуваше вътрешната страна на дланите ѝ, от което по гърба ѝ полази сладка тръпка.

Приземният етаж на хижата се състоеше от едно-единствено огромно помещение. До една от стените имаше хвърляно легло, върху което небрежно бе хвърлена завивка от дивечова кожа. Между леглото и стената имаше стълба, водеща към втория етаж.

— Какво има горе? — попита Изабел.

— Няколко спални — отвърна Джон. — Но предпочитам да спим тук долу.

Изабел продължи да оглежда обстановката. В десния ъгъл до леглото имаше параван. Тенджери и тигани висяха на стената между камината и вратата. До стената вляво имаше етажерка с дълготрайни храни и обикновена дъбова маса.

— Дай ми няколко минути, за да внеса багажа — рече Джон и ѝ обърна гръб. — След това ще оправим леглото.

Щом той излезе, Изабел изтупа завивките и го оправи. Нима съпругът ѝ мислеше, че тя не умее да се грижи за домакинството? В такъв случай го очакваше голяма изненада. Макар дъщеря на граф, самотното момиче бе търсело компанията на всички обитатели на Арден Хол и се бе сприятелило с един възрастен иконом, с една суеверна готвачка и с прислужниците.

Вратата се отвори. Джон влезе и остави дисагите на пода в средата на помещението, а кошниците — на масата до стената. След това ѝ се притече на помощ.

Пред леглото Джон и Изабел се спогледаха крадешком. Омагьосана от нежността в погледа му, Изабел усети стомахът ѝ да се свива на топка.

Дали Джон не възнамеряваше да я прелъсти веднага? Или щеше да изчака до вечерта?

— Готвачката ни е сложила яхния, но това може да почака — каза Джон. — Ако не си много уморена, бих искал да ти покажа долината.

— Чувствам се прекрасно — отвърна Изабел. — А какво ще правим с конете?

— Ще се погрижим за тях, преди да тръгнем.

След като се бяха погрижили за конете, Джон и Изабел поеа по пътеката към дефилето. Изабел бе в прекрасно настроение и почти подскачаше от радост край него. Тя бе млада, влюбена и бе сама със своя изключително привлекателен мъж.

Вече бяха в Глен Ерей, дълбока клисура с издигащи се над нея огромни върхове. Следобедното слънце блестеше по повърхността на подхранваното от два потока езеро. Отвсякъде бяха заобиколени от пищна лятна растителност.

— Как се казват? — попита Изабел, сочейки жълти цветя с червени власинки.

— Росянка — отвърна Джон. — Лепливите власинки излъчват примамлив аромат и привличат насекомите, с които се храни растението.

Изабел потръпна.

— Това е по-жестоко дори от гъделичкането на пъстърви.

Когато достигнаха езерото, тя седна на брега и припряно събу обувките и чорапите си. След това повдигна поли и потопи пръстите на единия си крак във водата.

— У-у-х, студена е! — възкликна тя.

— Към края на лятото водата се стопля — обясни Джон.

Изабел седна на една скала и започна да разглежда романтичното обкръжение. Хвърляйки око към мъжа си, забеляза, че Джон я

наблюдаваше толкова съсредоточено, сякаш тя бе по-интересна от завладяващия пейзаж. Изабел се изчерви.

— Усамотеността на този девствен рай всеки път ми дава нови сили — призна Джон. — Чувствам се значително по-добре, когато мога да загърбя лондонското общество.

— Изпитвам същото, когато съм в Стратфорд край любимия ми Ейвън — отвърна Изабел.

— В сравнение с тези планини Стратфорд е същински космополитен град.

— Съгласна съм. — Изабел посочи водата. — Виж, езерото се подхранва от двата потока.

— Наричат ги Радост и Мъка. Вливат се в езерото, за да се разделят отново и да се отправят към Лох Нес и замъка Инверъри — обясни й Джон. — Замъкът принадлежи на братовчед ми, херцога на Арджил.

— Той беше ли на сватбата ни? — попита Изабел.

— За мое съжаление бе възпрепятстван да дойде, но синът му присъстваше.

— Кой беше той?

Джон усмихнато я щипна по носа.

— Забрави ли? Синът му е маркиз Арджил — той посочи някакви странни конусовидни каменни образувания и тънката ивица трева, увенчаваща склоновете на клисурата. — Някога, преди да изкоренят гората на склона, жените и децата на местните жители прекарвали лятото в тази долина. Те спели в онези каменни постройки, а мъжете лягали навън, загърнати в кожи — Джон се замисли за миг, след което продължи: — Идния месец ще дойдем тук с Лили. Всяка година през август в продължение на няколко дни оттук се виждат необичайно много падащи звезди.

— Тя ще остане много доволна — сърцето на Изабел преливаше от радост от факта, че мъжът ѝ постепенно започва да гледа на детето като на член от семейството.

— Хайде, обуи се — Джон се изправи. — Време е да се прибираме, за да хапнем нещо.

Сенките ставаха все по-дълги, а залязващото слънце бавно се спускаше към хоризонта на запад. Без неговите живителни лъчи в гората бе станало значително по-хладно.

Когато се върнаха в хижата, Джон се зае с камината. Изабел се учуди, че един мъж, който се чувстваше у дома си сред висшите кръгове на лондонското общество, с лекота може да се погрижи за конете или да запали огън. Когато Джон извади котле от едната кошница и се запъти към камината, Изабел се спусна към него.

— Това мога да направя и аз — взе котлето от ръцете му. — Донеси няколко ведра вода.

— Сигурна, ли си? — Той я погледна нерешително.

— Обещавам ти, че няма да те отровя.

Той кимна.

— Кухнята е твоя.

Изабел окачи котлето с яхнията на куката и разбърка съдържанието му. След това се приближи към етажерката и взе две купи, изтри прахта от тях и започна да рови за хляб из кошницата с продуктите. След като отново бе разбъркала яхнията, за да не загори, тя се зае с продуктите от дисагите.

— Мирише чудесно — каза Джон, когато се върна.

Той сложи ведрото с вода край камината.

Изабел сипа яхния в двете купи и ги постави на масата.

— Ваша светлост, за пръв път готвя почти сама — рече тя с дяволита усмивка.

— Мисля, че претоплянето е също толкова важно, колкото самото готвене — с усмивка отвърна той.

— Да не би твоите готварски способности да се ограничават до претоплянето? — попита тя.

— Всъщност не — отвърна той за нейна най-голяма изненада. — Обикновено тук горе се оправям сам. Макар че не се смятам за майстор готвач. Ами ти?

— Старата ни готвачка ме научи на всичко, което знаеше — забелязала недоверчивото му изражение, тя се поправи: — Е, добре. Зная достатъчно, за да не умра от глад.

Признанието й накара Джон да се усмихне.

— Всичко останало е толкова излишно, колкото глазурата върху някой сладкиш.

Изабел стана и отнесе празните купи до ведрото с вода.

— Когато се върнем в Лондон, ще имаш нужда от камериерка.

Изабел го погледна учудено.

— За какво ми е?

— Всяка дама от висшето общество има камериерка — каза той.
— Не забравяй, че сега си херцогиня.

— Но аз не се чувствам като херцогиня — призна тя. — Не се чувствам по-различно отпреди.

— Въпреки това ще трябва да си избереш камериерка — обясни той. — В противен случай ще ме поставиш в неловко положение. — Майка ми ще ти помогне да направиш своя избор.

Изабел седна срещу него.

— Какво ще кажеш за Моли? — попита тя.

— За кого?

— Моли, момичето, което продава цветя на Бъркли Скуеър — припомни му тя.

Джон поклати глава.

— Моли не е подходяща.

— Майка ти ще ми помогне да я обуча — възрази Изабел.

— Ще видим — Джон ѝ се ухили. — Залагам и последното си пени, че Моли ще отхвърли предложението.

— Ще изгубите, ваша светлост — теменуженосините очи на Изабел блестяха като аметисти. — Дадох малко пари на Пебълз, с които да купува всичките ѝ цветя до края на септември.

Джон я погледна недоумяващо.

— Какво си направила?

— Дадох на Пебълз...

— Разбрах — прекъсна я Джон. Прекалено изумен, за да се ядоса, той добави: — Изабел Сен-Жермен, винаги си готова да поднесеш някоя изненада.

Изабел се усмихна. „Изабел Сен-Жермен“. Звучеше добре.

Джон стана.

— Ще вкарам конете в плевнята. Използвай времето, за да се погрижиш за себе си.

Изабел се изчерви. Наистина, двамата делеяха едно легло от няколко седмици, но Джон влизаше в спалнята едва, след като тя си бе легнала, а сутрин излизаше, преди да се бе събудила. С изключение на една сутрин, когато го бе спипала да се мие, облечен само в черното си копирено бельо.

— Мили Боже, защо постоянно се изчервяваш? — развеселен попита Джон. Когато се наведе към нея и я погали по бузата, Изабел забеляза дяволитите пламъчета в очите му. Джон я накара да стане от стола и я взе в прегръдките си. Устните му се притиснаха към нейните в страстна целувка, в която бяха събрани всички сладки обещания на любовта.

— Обичам да те целувам — дрезгаво промърмори той.

— Повече, отколкото да ядеш диви ягоди?

Устните му се разтеглиха в едва доловима усмивка, но изражението му остана сериозно.

— Повече дори от това, да лудувам по хълмовете.

Съпругата му го желаше не по-малко, отколкото той нея.

Джон осъзна това още щом отвори вратата и отново влезе в хижата. Изабел бе облякла прозрачната нощница от първата им брачна нощ. Джон бе толкова възбуден, че се чувстваше почти неловко.

Реши да бъде търпелив, тъй като искаше да се наслади на тази вечер и на възможността да бъдат сами далече от света.

Затворил вратата и спуснал резето, той дари Изабел с пленителната си усмивка. След това прекоси помещението и постави на масата ведро с вода.

— Какво е това? — попита Изабел.

— Изстудих бутилка шампанско във вода от извора — отвърна Джон.

— Изобретателността ти е впечатляваща — пошегува се Изабел.

— Надявам се след четиридесет години да си все така впечатлена от мен — отвърна той, докато отваряше бутилката и наливаше шампанско в една чаша.

Джон поднесе чашата към устните ѝ и Изабел отпи глътка от пенливата течност. Той също, поставяйки устни точно на мястото, където се бяха докоснали нейните.

Постави чашата обратно на масата, вперил поглед в Изабел и започна да се съблича. Най-напред събу ботушите и чорапите си и ги хвърли настрана. След това се освободи от ризата и панталоните, докато накрая не остана по черното си копринено бельо.

— Искаш ли да си лягаме? — попита Джон и протегна ръка към нея.

Изабел се усмихна и постави длан в неговата. Вместо обаче да я поведе през помещението, той я вдигна на ръце и я понесе към леглото.

— Почакай — каза Изабел.

Джон я постави да стъпи на пода. За миг се уплаши, че бе размислила.

За негова най-голяма изненада тя свали от раменете си презрамките на нощницата, която се свлече в краката ѝ на пода. Сега съпругата му стоеше пред него и единствено прекрасната ѝ златна коса прикриваше голотата ѝ.

Джон я поглъщаше с очи. Погледът му се плъзна от очарователното ѝ лице към нежните овали на гърдите, тънката талия, изкусителния ханш и грациозните стъпала.

Когато погледите им отново се срещнаха, Изабел му се усмихна нежно. Мълчаливата ѝ покана бе неотразима.

Пристъпи към него, обви ръце около врата му и се притисна към мускулестото му тяло. След това привлече главата му към себе си и го целуна страстно.

— Прекрасна си — промърмори той с дрезгав глас.

Устните му се откъснаха от нейните и започнаха да обсипват с целувки шията ѝ. Постепенно слизаха все по-надолу, докато не засмукаха едното от зърната ѝ. Невероятното усещане накара Изабел да простене.

Джон коленичи пред нея, а езикът му си проправи път към пулсиращото сърце на нейната женственост. Когато Изабел простена изненадано и понечи да се изплъзне, той я задържа и зарови лице в слабините ѝ.

Езикът му дълго гали хълмчето, докато тя не започна да стене и да се извива от удоволствие.

Джон се изправи, за да я вземе в обятията си, но Изабел го изненада, плъзвайки ръка към зърната на гърдите му. Устните ѝ последваха пръстите ѝ и той затаи дъх.

Тя коленичи и притисна лице към слабините му. След това свали черните копринени гащета и пое еректиралата му мъжественост в устата си. Освобождавайки се от всичките си задръжки, започна да я гали с език и обсипва с целувки.

Неспособен да сдържа повече желанието си, Джон я вдигна. Целуна я настойчиво, след което внимателно я постави на леглото. Поглъщайки го със страстни погледи, Изабел разпери подканящо ръце. Джон разтвори бедрата ѝ и бурно проникна в нея.

Изабел извика. От гърлото ѝ се изтръгна потиснат стон, а Джон проникваше все по-дълбоко, и по-дълбоко в нея. Накрая тя започна да отвърща на силните му тласъци.

Двамата достигнаха върха едновременно и изтощени се строполиха върху леглото.

Дълго време единствено учестеното им дишане нарушаваше възцарилата се тишина. Накрая Джон се изгърколи от нея и я взе в обятията си. Целуна я по челото и впери преливащ от обич поглед в замечтаното ѝ лице.

Изабел го погледна и промълви:

— Обичам съпружеските си задължения.

Джон се засмя. Знаеше много изрази за сексуалните отношения между мъжа и жената, но „съпружески задължения“ не беше от тях.

— И на мен съпружеските задължения ми доставят огромно удоволствие — съгласи се той. — Спи сега.

Изабел склони глава на гърдите му, затвори очи и веднага заспа. Джон обаче дълго остана буден, измъчван от всевъзможни мисли.

Проблемът със съпругата му бе уреден. Оставаше Лили Дюпре. Какво да прави с нея? Изабел бе много привързана към детето, а ако трябваше да бъде искрен, той също не бе безразличен към него. Питаше се дали Рос бе открил нещо ново за родителите на Лили.

А освен всичко това имаше и един опит за убийство. Просто не можеше да повярва, че Уилям Гримсби го мразеше толкова, че да желае смъртта му, а Дьо Жавел бе прекалено страхлив, за да е способен на подобно нещо. Имаше и безброй други врагове, в по-голямата си част конкуренти, които търпяха загуби в резултат от неговите успехи. Тук, в Шотландия, те не можеха да му навредят, но щом се върнеше в Лондон, щеше да му се наложи да се изправи очи в очи с този проблем.

Изморен и доволен, Джон затвори очи и заспа до жена си.

— Събуди се, съкровище.

Тези думи стигнаха до съзнанието на Изабел и я изтръгнаха от дълбините на съня, но тя остана още известно време със затворени очи. От дрезгавия глас на Джон по гърба ѝ полази сладка тръпка, а на устните ѝ трепна едва доловима усмивка.

Когато отвори очи, тя примижа, заслепена от проникващите през прозореца слънчеви лъчи. След това погледна съпруга си, който седеше на ръба на леглото.

— Добро утро. — В ръцете си Джон държеше купа, чието съдържание миришеше ужасно апетитно. — Сварих ти овесена каша.

Изабел седна на леглото и се облегна на таблата. Прикривайки с един чаршаф голотата си, тя приглади с ръка няколко непокорни кичура, които падаха върху лицето ѝ.

Джон бе само по черното си копринено бельо и при спомена за изминалата нощ Изабел отново усети стомаха си да се свива.

— От глад е — сухо рече Джон, сякаш прочел мислите ѝ.

Изабел се изчерви и посегна към купата. Когато поднесе лъжицата към устата си, чаршафът се свлече почти до кръста ѝ.

Сега страните ѝ придобиха наситеночервен цвят, но преди тя да успее отново да прикрие голотата си, Джон погали гърдите ѝ, чиито зърна веднага набъбнаха от желание. Тя шумно си пое дъх.

— По-късно ще имаме време и за това, съкровище — подразни я той. — Искаш ли да те науча как се прави сладкиш от овесено брашно?

Изабел кимна.

— Къде е пенъоарът ми?

Джон се огледа. Черният му копринен халат лежеше наблиз и той ѝ го подаде.

— Вземи това — стана от леглото, облече се и се запъти към вратата. — Докато закусиш, ще се погрижа за конете.

Изабел остави настрана купата с овесена каша и облече халата, пропит с опиващото мъжествено ухание на съпруга ѝ. Изми лицето и ръцете си с ледената вода от едно ведро. Когато се върна, Джон я завари да седи на масата и да поглъща закуската си.

— Човек се учи най-лесно от собствените си грешки — обясни Джон, — така че ме слушай внимателно и следвай указанията ми.

Изабел кимна.

— Разбира се.

— Вече сложих скарата в камината — каза той. — Виж дали е достатъчно загоряла, но внимавай...

Изабел докосна скарата с пръст и извика от болка. Джон скочи към нея, улови ръката ѝ и я потопи във водното с ведро.

— Тъкмо исках да ти кажа да не я пипаш — той извади ръката ѝ от водата и я огледа. — Ще опека овесени сладки. Ти само наблюдавай.

Изабел слисано гледаше как съпругът ѝ приготвя сладкиша. Кой би помислил, че прословутият херцог Ейвън така добре се оправя в кухнята? Или че носи черно копринено бельо.

— Знаеш ли, постепенно започва да ми липсва бърбенето на Лили — рече Джон, докато тя разрязваше опечения от него сладкиш.

Изабел се усмихна, зарадвана от тези думи на съпруга си.

— На мен също ми липсва — отвърна тя. — Не би ли искал вече да се връщаме?

— Джунипър навярно ще се грижи чудесно за нея — отклони предложението ѝ той. — Ела при мен.

Когато тя стана и заобиколи масата, Джон я привлече в скута си и я целуна.

— Какво ти се прави днес? — попита той. — Искаш ли да отидем за диви ягоди? Или да полудуваме на хълмовете.

Изабел погледна разхвърляното ложе.

— Бихме могли да се върнем в леглото — рече тя с премрежен от желание поглед.

За Джон и Изабел тази седмица на безметежно щастие отлетя прекалено бързо. Те се наслаждаваха на всеки миг, прекаран заедно. Един от най-скъпите спомени на Изабел бе свързан с хладен дъждовен ден, който прекараха в уютното уединение на горската хижа.

В деня на отпътуването си двамата останаха до късно в леглото. Едва когато слънцето бе вече високо на небето, поеа по обратния път към замъка Килчърн. Яздеха през великолепната гора от столетни дървета и огромни папрати и сякаш прекалено бързо стигнаха горската поляна и равнините, превърнали се във виолетово море от пирен.

От една височина пред тях се откри изумителна гледка към езерото Лох Нес. С малките си островчета то им заприлича на кътче от рая, а Килчърн — на омагьосан приказен замък.

Изабел имаше чувството, че се е върнала у дома. За пръв път в живота си бе заобиколена от любящо семейство и изгаряше от нетърпение да види Лили, Жизел, Джунипър и Добс.

Още не бяха слезли от конете си, когато изневиделица изникна цяла армия от лакеи. Джон скочи от коня си и помогна на Изабел да слезе от своя.

— Те се върнаха!

Изабел се обърна и видя Лили да тича към нея. Тя клекна и взе момиченцето в обятията си. Детето я прегърна така, сякаш не искаше да я пусне никога повече.

— О, толкова се боях, че никога повече няма да се върнете! — извика Лили.

— Никога няма да те изоставя — увери я Изабел и я притисна към себе си. — Липсвахме ли ти?

Лили кимна. След това притисна устни към ухото ѝ и добави:

— Добс и Джунипър нямат понятие от езда. Не ме пускаха да припаря до понито.

Джон и Изабел се ухилиха.

— Добре дошли вкъщи, ваша светлост — поздрави Добс.

— Добре дошли вкъщи — присъедини се към него и Джунипър.

— Благодаря, хубаво е, че отново сме си у дома — рече Изабел.

След това погледна Лили и добави: — Дватамата с негова милост умираме от глад. Надявам се, не си изяла вечерята ни.

— Не, чакахме ви — отвърна детето.

Джон, Изабел и Лили се запътиха право към трапезарията. Добс и Джунипър се върнаха към задълженията си.

Няколко лакеи сервираха вечерята, състояща се от телешко рагу и салата от зеленчуци. За десерт имаше шотландски сладкиш.

— Забавлявахте ли се? — попита Лили, която не сваляше очи от тях.

— Определено — отвърна Изабел. — Идния месец негова милост ще вземе в планината и двете ни.

Лили въодушевено запляска с ръце и се обърна към Джон.

— Какво правихте в хижата?

Преди да отговори, Джон погледна скришом съпругата си.

— Правихме различни весели неща.

— Госпожо Бел, да не си болна? — попита Лили. — Лицето ти е червено.

Джон се засмя, а Изабел го погледна възмутено.

— Просто съм уморена — обясни тя на момиченцето.

— Тогава трябва да си легнеш.

— Точно от това е изморена — дяволито подхвърли Джон.

— Проклятие — изруга Лили. — Не зная сънят да е изморил някого.

Изабел отново хвърли унищожителен поглед на мъжа си. Той само сви рамене и се намръщи.

Малко по-късно Изабел отведе момиченцето в стаята му и се прибра в своята. Чувстваше се безкрайно уморена. И щастлива. Тя облече нощницата си и се пхна в леглото, дори без да се срещне.

— Значи медената ти седмица бе по-хубава от най-смелите ти мечти — рече изникналата изневиделица Жизел, която сега седеше на ръба на леглото ѝ. Знае ли негова милост за бебето?

Изабел огледа озадачено своя ангел хранител.

— Какво бебе?

— Напролет ще си родиш дете — обясни възрастната жена.

— Не мога да повярвам — възкликна Изабел.

— Някога да съм те лъгала?

Изабел поклати отново глава.

— Довери ми се, дете мое — каза Жизел. — След по-малко от година ти също ще си майка.

Мисълта за собствено дете накара Изабел да грейне от радост. След по-малко от година тя ще бъде майка на две деца — Лили и...

— Момче ли ще бъде или момиче?

Жизел сви рамене.

— Много добре знаеш — не се предаваше Изабел. — Не ме прави на глупачка.

— Догадките за пола на бебето са част от очарованието на бременността обясни възрастната жена. Никога не бих ти отнела това удоволствие.

— Изглежда, трябва да ти бъде дори благодарна — иронично подхвърли Изабел.

— Твоят принц идва — след миг Жизел бе изчезнала.

Вратата на спалнята се отвори и в стаята влезе Джон.

Той се приближи към леглото и нежно целуна Изабел по устните. Видимо разочарован от реакцията ѝ, той се пошегува:

— Аз съм просто един човек, който иска да се съблече.

Изабел се изчерви. Смущението обаче не ѝ попречи да наблюдава действията му.

— Винаги, когато гледам Лили, си те представям като младо момиче — каза Джон и се пхна в леглото. — Знаеш ли, не бих я обичал по-силно, дори да знаех, че съм неин роден баща.

— Аз също я обичам — призна Изабел и го погледна с блестящите си очи с цвят на аметист. — Как е могла Лизет да я

изостави?

Джон я погали по бузата.

— Реших, когато се върнем в Лондон, да призная Лили за своя дъщеря, така че никой — дори и Лизет — да не може да ни я отнеме.

Изабел се подпря на лакът, за да го погледне. Тя притисна устни към неговите, влагайки в тази целувка цялата си любов.

— Лягай да спиш, моя очарователна теменужке — каза Джон, когато тя се изправи и му се усмихна влюбено.

— Не искам да спя.

— Но аз искам — отвърна той. — Мили Боже, не знаех колко изморително може да бъде щастието.

Дланите на Изабел се плъзнаха към слабините му.

— Не би ли могъл да останеш буден още малко? — попита тя, докато пръстите ѝ галеха черното му копринено бельо.

Той нежно, но страстно я събори по гръб. След това, плътно притиснат към нея, прошепна:

— Мисля, че може да се уреди нещо.

Джон се събуди на разсъмване и тъй като възнамеряваше да пояде малко, стана, облече се тихо и излезе от стаята.

По пътя към конюшните той видя госпожица Джунипър да стои в средата на дългия коридор към параклиса. Присъствието ѝ там го изненада, но когато се приближи, бавачката постави пръст на устните си, за да го накара да мълчи. След това посочи отворената врата на параклиса.

Джон надникна вътре и видя коленичилата пред олтара Лили.

— Какво прави? — попита, снишавайки глас.

— Настоя да поговори с Бога — прошепна госпожица Джунипър.

Джон тъкмо се канеше да си тръгне, когато чу гласа на момиченцето.

— Боже? — каза Лили, а гласът ѝ прокънтя в малкия параклис. — Тук ли си, мили Боже?

Устните на Джон се разтеглиха в усмивка. Той влезе в параклиса и наостри слух.

— Аз съм, Лили.

Мълчание.

— Лили Дюпре.

Джон прехапа долната си устна, за да не се засмее. Малката бе по-забавна от театрално представление.

— Зная какво си мислиш, мили Боже, но не съм дошла, за да те моля за нещо — тя замълча, след което се поправи. — Бих се радвала на едно пони, но мога да живея и без него... ако се наложи. Дойдох, за да ти благодаря, че чу молитвите ми. Помниш ли, като те молих да ме дариш с баща?

Лицето на Джон придоби сериозно изражение и той се приближи на пръсти към олтара.

— Благодаря ти, Боже, че ми изпрати един чудесен баща, макар да трябва да го наричам ваша светлост. Не че се оплаквам, но... — тя се поколеба, сякаш се стесняваше поиска още нещо.

Джон пристъпи към олтара. Той коленичи до нея, без да се обръща, макар да чувстваше погледа ѝ върху себе си.

— Господи, чуваш ли ме? — извика Джон и се послуша.

Лили се наведе към него и му прошепна:

— Не се безпокоите, ваша светлост. Той ви чува.

Кимвайки сериозно, Джон продължи:

— Господи, тук съм, за да ти благодаря, че ми изпрати такава прекрасна дъщеря. Бих искал само, ако е възможно, тя да ме нарича татко.

Лили извика от радост и се хвърли в обятията му.

— Моят татко — извика тя и докосна бузата му с пръсти.

Джон засия.

— Мога ли да те наричам Лили?

— Да, можеш — отвърна тя, кимайки усилено. — Мислиш ли, че госпожа Бел би се съгласила да я наричам мамо.

— Разбира се. — Гласът долетя до тях от вратата на параклиса.

Лили видя Изабел, пусна баща си и се втурна към нея, за да я прегърне.

След малко момиченцето неочаквано смръщи чело.

— Ами Лизет?

— Сега имаш две майки — отвърна Изабел. — Ела и седни до мен. — Тя поведе детето към най-близката до вратата скамейка и го настани до нея. — Когато се върнем в Лондон, баща ти ще те признае за своя дъщеря. Това означава, че ще носите едно и също име.

— Значи и ти ще се казваш Лили? — обърна се към Джон Лили.

— Не, съкровище, ти ще се казваш Лили Сен-Жермен, защото моето име е Джон Сен-Жермен.

Лили изглеждаше озадачена:

— Ами Дюпре?

— След закуска майка ти ще ти обясни всичко — рече Джон. Погледна Изабел. — Какво те води тук в ранни зори?

— Един ангел ми пошушна да бързам към параклиса, ако искам да стана свидетел на едно чудо — отвърна Изабел.

— Така-така, ангел значи? — Джон направи гримаса.

— Лили, баща ти е неверник — обясни на момиченцето Изабел.

— Какво е това?

— Той не вярва в ангели.

— Това не е хубаво — шеговито рече Лили и го заплаши с пръст.

— Моля за извинение — отвърна Джон, който с мъка се сдържаше да не се засмее. — Ще се опитам да повярвам в тези абсурди.

— Какво пък е това? — попита Лили.

— Това означава, че баща ти има по-малко ум от някое врабче — отвърна Изабел.

— Бог да се смили над теб — рече Джон с една от любимите й фрази.

Изабел го дари с лъчезарна усмивка.

— Въпросният ангел ми съобщи също, че напролет ще имам бебе.

Джон се усмихна, а тъмните му очи заблестяха от щастие. Той се наведе, целуна я по устните и промърмори:

— Ако това се окаже вярно, съкровище, тогава завинаги ще повярвам в съществуването на ангели.

През онази септемврийска сутрин, Джон бе станал рано и сега гледаше през прозореца на работния си кабинет. Той с усмивка си помисли как старата готвачка на жена му навярно би казала, че духовете на цветята и дърветата в градината му танцуват. Есента бе превърнала парка в блестящо цветно море. В оранжево, златно и червено тя бе райско кътче, в което неговите два ангела — Изабел и Лили — можеха да играят, несмущавани от никого.

Джон за стотен път се запита дали съпругата му наистина нямаше ангел хранител. Предсказанието, че очаква дете, скоро се бе потвърдило. След катастрофалния си брак с Ленор той никога не си бе представял, че една бременна жена може да бъде щастлива. Но Изабел преливаше от щастие и неимоверно се бе разхубавила. А най-важното бе, че го обича. Любовта ѝ се проявяваше във всяка нейна дума, във всеки поглед, във всяко докосване.

Беше крайно време да ѝ признае любовта си. Когато тази вечер Джунипър отведе Лили в стаята ѝ, той щеше да признае пред жена си, че я обича, а след това щеше да я отнесе в леглото и да ѝ покаже колко силна бе любовта му.

„Joy sans fun, съкровище — мислеше си Джон. — Безкрайно щастие.“

— Добро утро, ваша светлост.

Гласът на брат му го накара да се обърне. Рос изглеждаше като някой котарак, който се прибираше след безсънна нощ. Строгото му черно сако бе измачкано, вратовръзката развързана, а най-горното копче на ризата — разкопчано. Очевидно брат му не бе прекарал нощта вкъщи. Джон изгледа брат си от главата до петите.

— Надявам се, че си е струвало да си съсипваш здравето — сухо рече той.

— Всеки миг с дамата беше безценен — ухили се Рос. Седна в креслото пред писалището, наля си уиски и след като вдигна тост, го изпи на един дъх.

— Не мислиш ли, че е малко рано за това? — попита Джон.

— Тъй като още не съм си лягал, е по-скоро късно. — На устните на Рос се появи дяволита хлапашка усмивка. — По-точно, лягал съм, но не съм спал.

Думите му накараха Джон да се усмихне.

— Откъде знаеш, че съм се върнал?

— Снощи срещнах лорд Пеник в „Уайтс Клуб“ — обясни Рос. — Той минал оттук и видял да разтоварват каретите ти.

— Някакви вести от Джейми и Майлс?

— Не, но мисля, че са на път към вкъщи, иначе щяхме да получим някакво съобщение — отвърна Рос.

— Съгласен съм — рече Джон. — Притеснявам се за реакцията на Монтгомъри, когато узнае, че съм се оженил за сестра му.

Рос сви рамене и каза провлачено:

— Сигурен съм, че Монтгомъри ще те приеме в семейството си с отворени обятия.

— Ще му се наложи, тъй като съм баща на детето, което очаква сестра му — рече Джон и се ухили на слисаното изражение на брат си.

— Поздравления — Рос стана, за да стисне ръката на брат си. Той напълни две чаши с уиски, подаде едната на брат си и вдигна тост. — За бъдещия ми племенник или племенница.

Джон вдигна чашата и отпи една глътка.

— Е, братко, узна ли нещо във връзка с покушението срещу мен?

— Късно следобед трябва да се срещна с един от хората си. Ще те информирам, ако узная нещо.

— Какво ново по време на моето отсъствие?

— Откъде да започна? Може би от твоите клетки балдъзи. Лобелия планира сватбата си, но Ханкок все още не е наясно с чувствата си към Рю.

— Наредих да съобщят на Ханкок, че ще го чакам днес следобед — каза Джон. — Обзалагам се, че още тази вечер Рю ще получи предложение за женитба.

— Никола дьо Жавел е постоянен посетител у семейство Монтгомъри — продължи Рос.

— Дьо Жавел е коварна невестулка — рече Джон. — Ами Уилям Гримсби?

— Гримсби се спотайва — отвърна Рос. — От време на време го виждам в „Уайтс“, където си шушукат с Дьо Жавел.

Джон се ухили.

— Клубът на губещите?

— Не ги подценявай — предупреди Рос. — Сигурен съм, че кроят нещо срещу теб. — В отговор на пренебрежителния жест на брат си, той продължи. — Лизет се завърна в Лондон.

Джон видимо се напрегна.

— И?

— Дадох на тази вещица петстотин фунта, за да ми позволи да надникна в свидетелството за раждане на детето — обясни Рос, — но Лизет не е посочила баща.

— Добре, това означава, че може да бъде купена — Рос го погледна озадачен. — Реших да призная Лили за своя дъщеря — обясни Джон. — Съгласието на Лизет ще улесни нещата.

— Но ти не можеш да бъдеш сигурен, че си баща на детето — рече Рос.

— Лили е моя дъщеря, независимо от това, дали аз съм я създал, или някой друг — отвърна Джон, хвърляйки на брат си унищожителен поглед.

— Проклятие. — Рос избухна в смях. — Напълно подкрепям решението ти и ще даря Лили, нали така, с подобаващата за моята племенница симпатия.

— Благодаря ти, братко. Прибирай се вкъщи и лягай да спиш. — Джон стана. — Обещах на Изабел и Лили да се разходим с карета из Хайд Парк. Изабел възнамерява да накара обществото да приеме Лили.

Рос стана и двамата с Джон се запътиха към вратата.

— Довечера ще намина пак, за да те осведомя за новините.

Джон кимна. След това двамата напуснаха работния кабинет. Вече бяха във вестибюла, когато видяха Изабел и Лили — и двете облечени за разходка — да слизат по стълбите.

— Добро утро — извика Изабел.

— Добро утро — извика, имитирайки я, Лили.

— Моите поздравления — Рос поднесе ръката на Изабел към устните си. — Току-що научих радостната новина.

Изабел грейна.

— Благодаря, господине.

Рос въпросително огледа момиченцето.

— Помниш ли ме?

Лили поклати глава.

— Аз съм твоят чичо Рос — обясни ѝ той.

— О, толкова съм щастлива! — Лили въодушевено плесна с ръце. — Вече имам чичо.

Рос се ухили.

— Имаш дори двама чичовци.

— Трима — поправи го Изабел.

— Имаш още две лели, две баби и стотици братовчеди и братовчедки — добави Джон.

— Мили Боже, вестибюлът се препълни — възкликна Рос.

Лили се засмя и му обясни.

— Напролет ще имам братче и сестриче.

— Не, съкровище, братче или сестриче — поправи я Изабел.

— Каква е разликата? — попита Лили.

Тримата възрастни се засмяха.

— Имам още Джунипър и Добс — обясни на чичо си Лили.

— Ами аз?

За най-голямо учудване на двамата мъже Изабел и Лили обърнаха глави към стълбището, сякаш някой ги бе повикал оттам.

— Имам също и Жизел — поправи се Лили, и отново се обърна към Рос, — но вие не можете да я видите, защото тя е ангел.

— Така е по-добре — рече Жизел.

Джон погледна с укор съпругата си, но тя отвърна поглед. Изглежда, ексцентричността на Изабел се отразяваше заразително на момиченцето. На Лили ѝ предстояха доста трудни дни, преди обществото да я приеме. Тя не биваше да придобива неприятния навик на майка си да разговаря с ангели.

— Готова ли си за разходката в парка? — обърна се към момиченцето Изабел, за да смени темата.

Лили кимна.

— За мен беше удоволствие да те видя отново — каза Рос на Лили — и ти обещавам много скоро да те посетя пак.

— Как да те наричам? — попита Лили.

— Чичо Рос, разбира се — каза Рос и се запъти към вратата.

— Заръчах на Галагър да изкара каретата — рече Джон. — Искате ли да тръгваме?

— Просто не мога да повярвам, че имам толкова голямо семейство — възкликна Лили, докато излизаха. — Единственото, което все още ми липсва, е...

— Е какво, съкровище? — намеси се Джон.

— Едно пони.

— Искаш ли да ти издам една тайна?

— Обичам тайни — възкликна Лили.

— Като повечето жени — отвърна Джон и многозначително погледна съпругата си. — Докато ние сме тук, в Лондон, твоето пони навярно вече е в Ейвън Парк и те очаква да се завърнеш вкъщи.

— Тогава да тръгваме — извика момиченцето.

Джон се засмя.

— Най-напред трябва да подпиша някои много важни документи. Ще имаш ли търпение още няколко дни?

Лили кимна с усмивка.

Този есенен ден не бе като другите. Малки перести облачета красяха синьото небе, а слънчевите лъчи бяха топли и превръщаха парка в калейдоскоп от всевъзможни цветове.

— Вилхелм Трети наредил да окачат триста лампи по дърветата на „Рио де Роа“. Това е улицата, по която минаваме сега — обясни Джон. — „Ротън Роуд“ бе първата улица в цяла Англия, снабдена с нощно осветление.

— Не знаех това — каза Изабел.

— Аз също — намеси се Лили и ги накара да се засмеят.

— Според замисъла на краля светлината трябвало да държи настрана уличните разбойници — продължи Джон.

— Какво е уличен разбойник? — попита Лили.

— Уличните разбойници са негодници — обясни Джон. — Сигурно не знаеш, че в този парк са се състояли стотици дуели.

— Какво е дуел? — отново попита Лили.

— От време на време между благородниците възникват противоречия — поде Джон. — В такъв случай те изваждат пистолети и...

— Тази тема е неподходяща за едно дете — прекъсна го Изабел.
— Не мога да разбера защо вие, мъжете, постоянно се опитвате да разрешавате противоречията помежду си с насилие. Жените никога не биха го сторили.

Джон я дари с развеселен поглед.

— Обяснението е, че жените...

— ... са по-добрата част от човечеството? — прекъсна го Изабел.

— Добро утро, ваша светлост — прозвуча зад тях един мъжки глас. — Каква умилителна гледка на идилично семейно щастие.

Джон обърна глава и видя Уилям Гримсби да язди край ландото им. Той погледна съпругата си, която пронизваше с поглед русия граф. При мисълта за множеството добри дела, с които трябваше да изкупи гнева си към графа, Изабел се подсмихна мислено.

— И кой е това? — попита Гримсби, оглеждайки Лили със сините си очи.

— Добро утро, Уилям — отвърна Джон с пренебрежителна усмивка. — Това е Лили, моята дъщеря.

Престорената усмивка на Гримсби отстъпи място на гримаса на раздразнение. Изглежда, мисълта за отмъщението не му даваше нито миг покой.

— Когато се върнем вкъщи, татко ще ми купи едно пони — каза Лили с детинско въодушевление. — А напролет мама ще ми подари едно братче и едно сестриче.

— Братче или сестриче — поправи я Изабел. — Забрави ли?

Погледът на Гримсби спря върху Изабел, която, грееща от щастие, му обясни:

— Аз съм невероятно щастлива.

— Моите поздравления, ваша светлост — обърна се към Джон Гримсби. Той улови юздите на коня си и се наведе към Изабел. — Точно така уби и сестра ми — каза и го пришпори.

— Ще съжалява за това! — процеди през зъби Джон, докато гледаше след него. Как смееше да плаши бременната му съпруга.

— Успокой се, скъпи — рече Изабел и постави ръка на рамото му. — Гримсби е нещастен човек, който не представлява опасност за нас.

Постепенно Джон започна да се успокоява. Накрая той кимна на Изабел.

— Не харесвам графа — каза Лили.

— Той ли беше мъжът, който те доведе в Ейвън Парк? — попита Джон.

Лили поклати глава.

— Не, той ме доведе при вас.

Джон прихна. Той прегърна с една ръка детето и го целуна по челцето.

— Лили, ти си непоправима.

Момиченцето грейна от щастие.

— Благодаря, тате.

— Ами аз? — попита Изабел.

Джон се ухили.

— Ти си несравнима.

— Благодаря ти, мой божествен съпруге.

— Няма за какво, жено.

— Моля, седнете, барон Кесуик. — Джон посочи креслото пред писалището си.

— Благодаря, ваша светлост. — Чарлс Ханкок седна и напрегнато погледна домакина си.

— Желаете ли едно уиски? — попита Джон, докато посягаше към кристалната гарафа и двете чаши, поставени на сребърен поднос върху писалището му.

— Да, ваша светлост. Разбира се, ако това не ви затруднява, ваша светлост.

„Този е по-голям идиот дори и от Спюинг“ — реши Джон. Наля уиски в чашите и подаде едната на барона.

— За вашето бъдеще — вдигна тост.

— И за вашето, ваша светлост.

— Бих искал да зная какви са намеренията ви относно Рю — каза Джон и погледна младия мъж с толкова пронизителен поглед, сякаш искаше да го прикове към креслото.

— Чув... чувствата ми са с-с-съвсем почтени — заекна Ханкок и нервно започна да се върти на мястото си.

— Мъжът, който се ожени за нея, ще получи щедра зестра, включително част от печалбата от някои мои предприятия — отвърна Джон, който седеше удобно облегнат в креслото и нито за секунда не

изпускаше от поглед нервния си събеседник. — Тъй като винаги много съм ви ценял...

— Наистина ли, ваша светлост? — прекъсна го младият мъж, видимо учуден, че един от най-влиятелните херцози на Англия изобщо го бе забелязал.

Джон бе обзет от почти непреодолимо желание да се засмее, но успя да се овладее.

— Бих се радвал, ако вие сте онзи, който ще спечели от брака с Рю. Сравнена с днешния идеал за красота, тя е малко невзрачна, но...

— Рю е просто съвършена — възкликна Ханкок. — Ако ми позволите, ще поискам ръката ѝ още днес.

— Имате благословията ми — отвърна Джон и кимна в знак на съгласие. — Но как стои въпросът с чувствата на младата дама към вас?

— Мисля, че тя изпитва симпатия към мен — отвърна. — Още тази вечер ще ѝ направя предложение.

Джон се ухили доволно. Без съмнение Рю щеше да приеме предложението му. Може би най-сетне двете с Лобелия щяха да престанат да злословят по адрес на съпругата му. Ако това не станеше, бъдещите им съпрузи или щяха да ги накарат да си затварят устата, или да отговарят пред него.

За да покаже, че разговорът е приключил, Джон се изправи и заобиколи писалището си. Ханкок също стана. Стисна ръката на младия мъж и го изпрати до вратата.

— Ваша светлост, кълна се, че никога няма да излъжа доверието ви — патетично рече Ханкок. След тези думи баронът на Кесуик напусна кабинета му.

„Бедният“ — помисли си Джон, докато затваряше вратата след него. Макар да смяташе себе си за храбър човек, дори само от представата, че е женен за Лобелия или Рю, по гърба му ползваха тръпки на ужас.

Преди да се върне зад писалището си, Джон се приближи към прозореца, за да погледне в парка. На устните му трепна усмивка, когато видя Лили да тича по моравата, яхнала въображаемо пони. Погледът му потърси Изабел, която седеше на една пейка в най-отдалечената част на градината. До нея седеше възрастна жена.

Джон не повярва на очите си. Той замижа и след миг погледна отново. Онова, което видя, го обърка още повече. Сега Изабел бе сама и разговаряше оживено, макар до нея да нямаше никой.

Джон си каза, че мисълта за ангел хранител е по-абсурдна от всичко, което бяха чували ушите му. И все пак... Преди време също толкова силно бе вярвал, че е невъзможно да се влюби повече, но появата на Изабел напълно бе променила живота му.

— Ваша светлост?

Джон се обърна бавно.

— Господин Матюс и брат ви са тук — съобщи Добс.

— Въведете ги.

Миг по-късно двамата мъже вече бяха в кабинета. Рос седна в едното от креслата пред писалището. Господин Матюс, един от адвокатите на семейство Сен-Жермен, стисна ръката на херцога и по негова покана седна в другото кресло.

Джон се обърна първо към брат си.

— Узна ли нещо за атентатора?

Рос поклати глава.

— Господин Матюс, помолих ви да дойдете, защото бих искал да призная Лили Дюпре за своя дъщеря — обясни Джон на адвоката си. — Проблемът е в това, че в свидетелството за раждане не е посочено името на бащата.

— Откъде тогава знаете, че става дума за вашето дете? — попита Матюс.

— Щом го твърдя, значи Лили е мое дете — каза Джон с нетърпящ възражение глас.

— Тогава навярно наистина е така — съгласи се Матюс. — Предполагам, че искате да подам заявление до съответните служби.

Джон кимна.

— Другото, което искам, е законен, подписан от майка документ, който да ме обявява за настойник... — Неочаквано вратата се отвори и тримата мъже се объркаха изненадано към влезлия, без да почука, иконом.

— Лизет Дюпре желае да говори с вас — тихо съобщи Добс.

Въпреки изненадата си Джон успя да запази спокойствие. Навярно щеше да успее да я убеди да подпише необходимите документи.

— Въведете я — нареди той на иконома. — Господа, бихте ли ме почакали отвън. Няма да трае дълго.

Добс напусна кабинета, последван от Рос и Матюс. Няколко мига по-късно в стаята се появи Лизет Дюпре.

Преди още да ѝ бе попречил да го стори, бившата му любовница свали наметката си. Прилепналият, изработен от тънка вълна, костюм, по който остана Лизе, бе последен вик на лондонската мода и имаше смущаваща прилика с пеньоар. Състоящата се изключително от дантела предна част подчертаваше гърдите ѝ.

Съвсем неотдавна Джон бе смятал Лизет за най-красивата жена, която бе виждал. Сега той я наблюдаваше с граничещо с погнуса неудоволствие.

Тъмните му очи изпитателно огледаха лицето ѝ. Гарвановочерните коси подчертаваха блестящите ѝ смарагденозелени очи, същите като на Лили. Въпреки това Лили и Лизет се различаваха както денят и нощта. Той се запита дали Лизет изобщо някога е била невинно дете.

— Джон, толкова съм щастлива да те видя — каза Лизет със съблазнителния си глас, докато се приближаваше, полюлявайки ханш.

— Предпочитам да се обръщаш към мен с ваша светлост — изръмжа Джон.

Хладното му държание я накара да замръзне на място, но котешката усмивка не изчезна от лицето ѝ.

— Не ти ли харесвам вече? — попита тя.

— Ако трябва да бъда искрен, чудя се какво изобщо съм намирал в теб — отвърна той с леден глас. — Какво искаш?

— Детето си, разбира се.

— Ще го задържа.

— Не можеш да задържиш дете, което не е твое — отвърна Лизет.

— Лили е мое дете — обясни Джон. — Имам двеста свидетели, които могат да се закълнат, че ти ми доведе нашата дъщеря.

— Лили не е твоя дъщеря — настоя Лизет.

— Това няма значение — отвърна Джон. — Ще я призная.

— Лили има нужда от майка.

— Вече си има.

— Никой не може да ѝ замени чувствата, които изпитвам към нея аз — надменно заяви Лизет.

— Не съм толкова сигурен.

— Срещу сто хиляди фунта можеш да я имаш.

— Аз вече я имам — отвърна Джон. — Няма за какво да се пазариш.

— Законът е на моя страна! — гневно извика Лизет.

— Веднага напусни — предупреди я Джон, — преди да съм изгубил търпение.

Знойната красавица му хвърли унищожителен поглед. След това се обърна и изхвъркна от кабинета, затръшвайки вратата след себе си.

Джон впери погнусен поглед във вратата. Питаше се как е могъл някога да се обвърже с подобна безсърдечна вещица. Единственото хубаво нещо, излязло от тази връзка, бе Лили.

Докато Джон разговаряше с Лизет, Изабел и Лили се забавляваха в градината. Изабел свиреше на своята флейта, а Лили танцуваше под звуците на завладяващата мелодия, която напомняше за шумоленето на падащи есенни листа.

Когато завърши танца си, Лили напълни шепите си с окапали листа, които хвърли във въздуха.

— Ура! — извика тя. След това съзря нещо в тревата, взе го и се затича към Изабел. — Какво е това? — попита момиченцето, показвайки ѝ продълговатия зелен предмет.

— Виждаш ли клена хей там? — попита Изабел, посочвайки едно дърво. Взе предмета от ръцете на Лили. — Това са семената на клена. — Тя разчупи плода на две половини продължи: — Вътре има лепкава течност, която аз обичам да размазвам по носа си, ето така — тя поднесе отворената шишарка към носа си. Лили се засмя.

— Отвори една и на мен.

Изабел ѝ отвори една и намаза с лепкавата течност носето на момиченцето. Двете се засмяха.

— Можем да заобиколим къщата и да почукаме на входната врата — предложи Лили. — Когато Добс отвори, ще умре от страх.

— Добре, аз ще те чакам тук — каза Изабел. — Върви, но не се спирай и не разговаряй с непознати. Лили кимна.

Изабел проследи момиченцето с поглед, докато то не изчезна зад ъгъла на къщата.

— Тичай след нея — каза Жизел, която отново се бе появила на пейката до нея.

— Какво?

— Побързай, дете мое — настоя Жизел. — Тя е в опасност.

Изабел скочи ужасено и се втурна след Лили.

— Мамо, помощ — долетя иззад ъгъла гласчето на Лили.

Изабел се втурна покрай къщата към Парк Лейн и видя Лизет Дюпре да натиква съпротивляващото се момиченце в една карета.

— Помощ! Тя отвлича дъщеря ми! — извика Изабел, втурвайки се към улицата.

Твърде късно! Когато достигна каретата, тя вече се вливаше в потока от коли, и младата жена трябваше да се отдръпне назад, за да не бъде прегазена.

На стълбището пред входната врата се появи Джон, следван от брат си и адвокатата си.

— Лизет отвлече Лили! — извика Изабел, кършейки ръце.

— Матюс, погрижете се за жена ми — нареди Джон и понечи да хукне след каретата на Лизет, но Рос го задържа.

— Пусни ме — изрева Джон, опитвайки да се освободи. Рос обаче го задържа, докато каретата не се изгуби от погледите им.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита Джон. Мускулите на лицето му нервно играеха. — Тази вещица отвлече дъщеря ми.

— Щеше да тичаш след каретата чак до дома на Лизет? — попита Рос. — След това стотици свидетели биха се заклели пред съда, че си побъркан и не можеш да се грижиш за Лили.

Изабел не откъсваше поглед от мъжа си. Макар да искаше час по-скоро да си върне Лили, тя въздъхна с облекчение, когато Джон кимна на брат си. Безпокоеше се, че в това състояние той може да извърши някоя необмислена постъпка. Да удари Лизет... или дори нещо още по-лошо. Но какво би постигнал с това?

— Добре ли си? — попита Джон и я прегърна.

— Нищо ми няма — увери го Изабел.

Четиримата влязоха в къщата, обсъждайки по-нататъшните си действия.

— Трябва да върнем дъщеря ви със законни средства — обясни Матюс.

— Проклятие, не ме интересува законът — парира Джон.

— Ще платим на тази вещица каквото иска и с това ще се свърши.

— Когато свърши парите, Лизет ще поиска още — възрази Рос.

— Двеста души бяха свидетели как Лизет изостави детето — рече Матюс. — Ще информираме властите, ще представим фактите и ще поискаме право на настойничество. Почти е сигурно, че още тази вечер дъщеря ви ще си бъде вкъщи. След това ще се спазаря с Лизет за родителските права.

Джон кимна и се обърна към Изабел.

— Веднага щом си върнем Лили, се връщаме в Стратфорд — каза той и я целуна по челото.

Хапейки долната си устна, Изабел проследи с поглед тримата мъже, които напуснаха къщата. След това, без да обръща внимание на Добс и Джунипър, тя се втурна нагоре по стълбите и потърси спасение в стаята си.

През главата ѝ минаваха ужасяващи мисли. Ами ако властите бяха претрупани с работа? Ако получеха право само на временно настойничество? Или ако Лили не се върнеше до вечерта?

„Когато ти потрябвам, ще се появя на мига...“

— Жизел — рече Изабел. — Тук ли си?

Гробна тишина.

— Жизел — отчаяно извика младата жена. — Жизел, имам нужда от теб!

— Тихо, дете мое. Ще събудиш и мъртвите.

Изабел се огледа и видя възрастната жена да седи на любимото си място пред камината. Тя се спусна към нея и коленичи на пода до креслото.

— Лизет отвлече Лили — отчаяно обясни Изабел, докато галеше сбръчканата ръка на възрастната жена. — Джон ще се опита да получи временно право на настойничество, но аз не мога да чакам повече. Какво ще стане, ако властите не удовлетворят молбата му? Лили ще си помисли, че и ние сме я изоставили. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се — отвърна Жизел и потупа дланта ѝ. След това се загледа в опушената камина.

Изабел мълчаливо наблюдаваше своя ангел хранител и с всяка изминала секунда ставаше все по-нервна. Ако Джон бе последвал Лизет, Лили вече щеше да си е вкъщи. А ако тя не бе позволила на детето да излезе само. Ами ако Жизел не успееше да измисли нищо?

— Толкова малко ли ми вярваш? — попита Жизел, поглеждайки я накриво.

Изабел се изчерви.

— Прости ми.

— Прощавам ти — сините очи на Жизел заблестяха дяволито и тя добави: — Имам план.

— Знаех си, че ще измислиш нещо — лицето на Изабел грейна. — Какво ще правим?

— Незабавно иди на Гросвенър Скуеър — обясни Жизел.

— На Гросвенър Скуеър? — учудено повтори Изабел.

Жизел кимна.

— Не можеш да се изправиш сама срещу Лизет Дюпре. Херцогинята и сестра ѝ ще те съпровождат.

— Херцогинята е възрастна жена — възкликна Изабел. — С какво може да ми помогне тя?

— Не бива да подценяваш възрастните хора — упрекна я нейният ангел хранител. — Зрелостта и опитът далеч превъзхождат младостта.

— Нямам право да забърквам херцогинята в тази работа — решително поклати глава Изабел.

— Вече съм казвала, че вие, смъртните, сте неразумно стадо — просъска Жизел с непривично за един ангел раздражение. — Вие се жалвате, молите небесата за подкрепа, но никога не се вслушвате в думите ни.

Изабел бе решена да не въвлича никого в тази работа, която обещавахе да се превърне в нечуван скандал.

— Съжалявам, но не мога...

— Херцогинята притежава богат опит и знае безброй трикове — прекъсна я Жизел. — Довери ми се, дете мое. Ще останеш изненадана от изобретателността ѝ.

— Какво знаеш за херцогинята? — Изабел присви теменуженосините си очи.

Жизел я дари с многозначителна усмивка.

— Да не би да възнамеряваш да стоиш тук цяла вечер и да бездействаш? — попита тя. — Или искаш да освободиш дъщеря си?

— Добре тогава, ще ти се доверя — Изабел стана. — Идваш ли с мен?

— Не бих се лишила от това удоволствие, дори заради музиката на небесните сфери — каза възрастната жена и изчезна.

Изабел прекоси стаята и взе наметката си. След това притисна ухо до вратата и се ослуша за някакви шумове. Нищо. Тя откряхна вратата и надникна навън. Не се виждаше жива душа. Излезе в коридора и затвори вратата на стаята си. Тя се промъкна на пръсти до стълбището за прислугата и слезе в приземния етаж. Единственият път към двора минаваше през кухнята, от която долитаха оживени разговори и шум от съдове.

Изабел си пое дълбоко дъх, за да се успокои, придаде на лицето си сериозно изражение и влезе в кухнята. Разговорите веднага секнаха и кухненският персонал я зяпна изумен.

— Продължавайте със заниманията си — рече Изабел, докато прекосяваше кухнята.

Навън младата жена спря за миг и се облегна на стената на къщата. Сърцето ѝ биеше лудо и тя едва си поемаше дъх.

„Заради бебето е и заради чувството ми за вина“ — уплашено си помисли Изабел. Мили Боже, от нея никога не би излязъл добър авантюрист. Тя се огледа нервно.

— Искаш ли да освободиш Лили, или не?

Изабел въздъхна уплашено и вдигна пръст към устните си, за да накара възрастната жена да замълчи. Жизел се засмя гръмко.

— Никой друг, освен теб не може да ме чуе — напомни ѝ.

Изабел кимна, вдигна качулката на наметката си, за да не бъде разпозната от някой минувач, и забърза към стълбите, които извеждаха на улицата.

Следобедното слънце вече хвърляше дълги сенки и Изабел погледна към небето, за да прецени колко е часът. След около два часа слънцето щеше да залезе, а тя искаше прибере Лили още преди смрачаване. Гросвенър Скуеър се намираше само на две преки в източна посока. Десет минути по-късно Изабел вече беше пред дома на херцогинята. Младата жена решително изкачи стълбите към входната врата и почука. След секунди вратата се отвори и на прага се появи Рандолф, икономът на херцогинята. Изабел го изтика наемна и се вмъкна във вестибюла.

— Момент, госпожице...

Изабел се обърна към него и свали качулката от глава си.

— Да, Рандолф?

— Съжалявам, ваша светлост — извини се мъжът. — Не ви познах. — Той погледна през отворената врата. — Къде е каретата ви?

— Дойдох пеш — обясни Изабел. — Къде е нейна светлост?

— Нейна светлост и госпожа Монтаг са в салона — отвърна икономът.

Изабел се втурна по голямото стълбище, а след това по коридора към салона на херцогинята.

— Имам нужда от помощта ви — извика тя още от вратата на салона. — Лизет отвлече Лили.

Двете възрастни жени я погледнаха изумени. Най-сетне херцогинята каза:

— Успокой се, Изабел.

— Вълнението може да навреди на бебето — добави Естер.

— Не разбирате — извика Изабел, втурвайки се към тях.

— Седни — подкани я херцогинята и посочи едно кресло. — Разкажи ни какво се е случило.

— Лизет Дюпре беше в имението и отвлече Лили — обясни Изабел, неспокойно въртейки се в креслото. — Джон и адвокатът му ще се опитат да получат временно право на настойничество, но аз не мога да допусна Лили да прекара под покрива на тази жена дори една-единствена нощ — и избухна в плач.

— Овладей се — рече херцогинята и ѝ подаде носна кърпичка. — Не можем да сторим нищо, докато не престанеш да плачеш.

— Това може да навреди на бебето — добави Естер. Пронизвайки сестра си с поглед, херцогинята рече:

— Затваряй си устата, тъпа гъска.

— Не е много мило да наричаш така родната си сестра — нацупи се Естер.

Херцогинята направи гримаса.

— Моля да ме извиниш.

— Прощавам ти.

Изабел попи сълзите от бузите си, подсмръкна и неволно се усмихна. Тя обичаше двете възрастни жени. Простодушieto на леля Естер винаги я трогваше.

Херцогинята стана и прекоси салона, за да позвъни за прислугата. След миг на вратата се появи един от лакеите.

— Джийвъс, помолете Рандолф да донесе голямата ми ръчна чанта — нареди херцогинята. — Пригответе и каретата ми.

— Да, ваша светлост.

— И аз бих искала голямата си ръчна чанта — извика леля Естер.

Джийвъс се обърна към нея и кимна. След излизането на прислужника Изабел се обърна към херцогинята.

— Наистина ли се казва Джийвъс?

— Всичките ми лакеи се казват Джийвъс — отвърна възрастната жена. — Така няма опасност да объркам имената им. Тръгваме ли?

Изабел стана и трите жени напуснаха салона. Във вестибюла вече ги очакваше Рандолф, който държеше две огромни чанти.

— Бъдете предпазлива, ваша светлост — каза мъжът, докато им отваряше вратата.

— Благодаря, Рандолф — отвърна херцогинята. — Ще се вслушам в съвета ви.

— Много добре, ваша светлост.

Изабел недоумяващо погледна икономата, а след това и свекърва си. Нямаше представа за какво говореха двамата. Мъжът не можеше да знае къде отиваха. Защо тогава подканяше господарката си да бъде предпазлива?

Изабел прогони смущаващите я мисли. В момента от значение бе единствено Лили и това, как час по-скоро да я измъкнат от ръцете на онази ужасна жена.

— Къде живее Лизет? — попита херцогинята, след като се бяха качили в каретата.

Изабел смутено погледна възрастната жена. Как можеше да забрави, че им трябваше адресът на тази жена?

— Сохо Скуеър, номер петнайсет, дете мое — притече ѝ на помощ Жизел.

— Сохо Скуеър, номер петнайсет — отвърна Изабел.

Херцогинята се обърна към кочияша, който рече:

— Зная улицата, ваша светлост.

След четвърт час бяха пред дома на Лизет. Кочияшът отвори вратата на каретата и помогна на дамите да слязат.

Изабел понечи да се затича нагоре по стълбите, но херцогинята я задържа.

— Следвай ме — нареди възрастната жена. — Аз ще уредя всичко.

Изабел кимна и последва майката на съпруга си. Жизел я бе посъветвала да се довери на опита на херцогинята и тя щеше да я послуша.

Херцогинята почука силно и след секунди някаква жена на средна възраст, вероятно икономката, отвори вратата.

— С какво мога да ви услужа? — попита тя.

Без да си прави труда да ѝ отговори, херцогинята се втурна покрай нея в къщата. Изабел и Естер сториха същото.

— Какво правите? — сърдито извика жената. — Това е частна собственост.

Херцогинята се обърна и огледа жената, повдигайки вежди, което напомни на Изабел за Джон.

— Къде е господарката ви? — попита херцогинята.

— Това не ви засяга — отвърна жената.

— Знаете ли с кого говорите? — попита херцогинята, пронизвайки я с поглед. — Аз съм вдовицата на покойния херцог Ейвън, а това — тя посочи Изабел и Естер — са херцогиня Ейвън и госпожа Монтаг, вдовицата на покойния граф Монтаг.

— Простете, ваша светлост — смутено промърмори жената. — Лизет е...

— Тук съм.

Изабел видя Лизет Дюпре, която бавно слизаше по стълбите към вестибюла. Докато наблюдаваше съвършената ѝ фигура, Изабел изпита непознато досега чувство на ревност.

— Алис, пуснете ги да влязат — рече Лизет. — Дамите няма да останат дълго.

— Къде е Лили? — попита Изабел.

Лизет я стрелна с поглед.

— Дъщеря ми е в спалнята си. Ако...

— Алис, доведете детето — прекъсна я херцогинята.

— Останете на място, Алис — нареди Лизет. Когато смарагденозелените ѝ очи спряха върху огромните чанти, тя добави: — Освен ако Джон не ви е дал онова, което му поисках.

Изабел забеляза как свекърва ѝ дари Лизет със самодоволна усмивка. Херцогинята отвори чантата си, но вместо пари извади от нея един пистолет и го насочи към Лизет.

— Какво правиш? — възкликна Изабел, ужасена от мисълта, че херцогинята наистина може да упражни насилие. След това забеляза, че Естер също бе насочила пистолет към чернокосата красавица.

— Искаш ли да си върнеш Лили, или не? — попита херцогинята.

— Разбира се, че искам — отвърна Изабел.

— Тогава бъди така добра и остави на мен да уредя всичко — рече възрастната жена. След това добави: — Алис, доведете детето.

Алис погледна господарката си, която кимна, без да откъсва поглед от херцогинята.

— Това е абсурдно — рече най-сетне Изабел. — Отвлечането е незаконно.

— Аристокрацията притежава привилегията да тълкува законите по свой вкус — надутото отвърна херцогинята.

Лизет разкриви лице в гримаса.

— Знаете ли въобще как да си служите с това нещо.

— Искате ли да узнаете? — отвърна възрастната жена, поставяйки пръст на спусъка. — Не? Колко жалко.

— Покойният херцог я научи да борава с оръжие — обясни Естер. — А тя предаде наученото на мен.

— Мамо — извика Лили от най-горното стъпало. Детето спусна надолу по стълбите и се хвърли в разтворените обятия на Изабел. — Знаех, че ще дойдеш.

— Никога повече няма да те пусна да си отидеш, скъпа — увери я Изабел, докато успокоително я галеше по гърба. — Ти си моя.

— Тя е моя — просъска Лизет. — Аз съм нейна майка и законът е на моя страна. — Тя стрелна детето с очи. — Неблагодарно малко създание, аз ти дарих живот!

Лили погледна Лизет и каза с тих глас:

— Мама Бел ме обича и аз я обичам.

Изабел улови момиченцето за ръка, обърна се и напусна къщата заедно с него. Естер я последва.

— Простете за безпокойството — каза херцогинята. — Желая ви приятна вечер — обърна гръб на Лизет и напусна къщата.

Когато каретата се вля в потока от коли, Изабел си отдъхна с облекчение. Лили се бе сгушила в нея и стискаше ръцете ѝ така, сякаш никога повече нямаше да ги пусне. Сега на Изабел ѝ предстоеше труден разговор с Джон. Събитията от изминалия ден казваха своето и в момента тя нямаше сили за спорове. Той без съмнение щеше да настоява да узнае защо бе действала на своя глава, въвличайки в цялата тази история и майка му. Тогава ѝ хрумна как можеше да избегне за няколко часа гнева на съпруга си.

— Двете с Лили ще отидем в Монтгомъри Хаус — обясни тя на тъщата си.

— Моля?

— Бих искала да оставя време на Джон да се успокои.

Херцогинята кимна.

— Напълно те разбирам.

— Аз пък не — намеси се Естер.

— Кажете на Джон, че може да ни намери в Монтгомъри Хаус — рече Изабел.

— Да не би да иска да напусне Джони? — попита Естер. Вместо да ѝ отговори, херцогинята извика на кочияша:

— Карайте към Бъркли Скуеър — погледна Изабел. — Ще изчакам гневът му да се уталожи и чак след това ще му кажа къде може да ви намери.

— Благодаря — отвърна Изабел. — Само не му казвай, докато мускулите на лицето му потрепват.

Когато каретата спря пред Монтгомъри Хаус, Изабел стисна дланта на херцогинята.

— Никога няма да забравя това, което направи за нас с Лили днес.

— За мен беше удоволствие да поставя тази жена на мястото ѝ — отвърна херцогинята. — Освен това всеки член на семейството ни трябва да може да разчита на останалите.

Изабел се усмихна.

— Благодаря ти, че ме причисляваш към семейството си.

Хванати за ръка, Изабел и Лили изкачиха стълбите към входната врата. Преди да почука на вратата, Изабел огледа фасадата на къщата. Сега имението на Джон ѝ изглеждаше по-уютно от градската резиденция на брат ѝ. Дали причината за това бе, че почти целият ѝ досегашен живот бе минал в Стратфорд, или защото ставаше дума за дома на Джон?

— Ваша светлост, радвам се да, ви видя — поздрави я отзовалият се на почукването Пебълз.

Изабел дари възрастния мъж с лъчезарна усмивка.

— Тук съм, защото бих искала за известно време да се скрия от съпруга си.

Икономът бе видимо смутен.

— Правилно ме разбрахте. По някои въпроси възгледите ми доста се различават от тези на негово височество — обясни Изабел. — Помните ли дъщеря ми Лили!

Пебълз дари детето със сърдечна усмивка.

— Познавам майка ти от времето, когато беше съвсем малко момиченце.

Лили се засмя.

— Къде е Делфиния? — попита Изабел.

— Мисля, че мащехата ви е в салона — отвърна Пебълз.

— Лили, Пебълз ще те заведе в трапезарията — обърна се към момиченцето Изабел. — Ще дойда след няколко минути. Ще отидеш ли с Пебълз, или Мъртъл се бои?

— Откакто те познавам, вече не си играя с Мъртъл — обясни Лили. След това погледна иконома. — Ще ми разкажеш ли каква е била мама като малко момиченце?

— Не мога да си представя нещо по-хубаво.

— Това „не“ ли означава, или „да“?

— Категорично да.

Лили улови възрастния мъж за ръка и тръгна с него. Изабел ги проследи с поглед, докато изчезнаха в трапезарията, а след това се отправи по стълбите към салона.

Когато видя посетителите на мащехата си, Изабел спря със смесени чувства на прага на салона. След миг събра цялата си смелост и се приближи към Делфиния, Никола Дьо Жавел и Уилям Гримсби.

— Двете с дъщеря ми ще прекараме нощта тук — осведоми мащехата си Изабел, без да удостои двамата мъже дори поглед.

— Дъщеря ти? — повтори Делфиния.

— Лили Дюпре... Възнамерявам да я задържа.

Делфиния погледна Гримсби и Дьо Жавел. Когато тримата се усмихнаха крадешком един на друг, видимото им задоволство напомни на Изабел за три котки, които току-що бяха спипали на тясно някоя мишка. В този миг Изабел усети да я обзема страх. Решението ѝ да дойде в Монтгомъри Хаус бе фатална грешка. Изабел отстъпи крачка назад.

— Всъщност сега ми хрумва, че Джон ще се безпокои и ще е търси — каза тя, надявайки се споменаването името на мъжа ѝ да се окаже от полза, но реакцията им бе точно обратната на очакваната от нея. Тримата се ухилиха още по-широко и Изабел не успя да скрие растящото си безпокойство.

— Няма да ходиш никъде — обясни Делфиния, докато залостваше вратата на салона.

Изабел я погледна слисано.

— Не можеш да ме държиш тук като затворница.

— Седнете, ваша светлост — с издайнически тих глас нареди Уилям Гримсби. — Ще ви задържим само докато се появи съпругът ви.

Изабел се подчини с надеждата, че все пак щеше да ѝ се удаде случай да избяга. Тогава ѝ хрумна, че Лили все, още е долу с Пебълз. Всеки опит за бягство бе осъден на неуспех. Не можеше да остави дъщеря си в ръцете на тези тримата.

— Това не влизаше в плана ни — проплака Никола дьо Жавел. — Какво ще правим, когато Сен-Жермен дойде?

— За какъв план става дума? — попита Изабел.

— Вече е крайно време да получим онова, което искаме — отвърна Делфиния.

Изабел присви очи.

— И какво е то?

— Аз искам отмъщение за смъртта на сестра си — обади се Уилям Гримсби. — А те двамата — наследството на Монтгомъри.

— Не ставайте глупав — възкликна Изабел. — Сестра ви е починала при помятане.

— Сен-Жермен уби Ленор — настоя Гримсби с треперещ от омраза глас.

Когато го погледна, Изабел разбра, че граф Рипън не бе вече господар на разума си. Дългогодишната омраза бе отровила душата му.

— Ами вие, какво си въобразявате? — попита мащехата си Изабел. — Майлс е жив, а ако с Джон се случи нещо, братята му ще наследят всичко, което е притежавал.

— Детето, което носиш в утробата си, ще наследи богатствата на Сен-Жермен — обясни ѝ Никола дьо Жавел. А що се отнася до брат ти, той няма да се завърне жив в Лондон.

От ужас стомахът на Изабел се сви на топка. Тя се отпусна в креслото, но с пределно усилие на волята успя да остане в съзнание. Решението ѝ да потърси спасение в Монтгомъри Хаус се бе оказало съдбова грешка. Как бе могла да прояви подобна глупост и да подмами съпруга си в тази клопка? Никога нямаше да си прости, ако с него се случеше нещо.

Докато Изабел се проклинаше за глупостта си, Джон стоеше заедно с Рос и Матюс във вестибюла в дома на Лизет Дюпре.

— Алис, повикайте господарката си — нареди Джон. — Трябва да обсъдя с нея нещо изключително важно.

— Тук съм — долетя един глас от върха на стълбището. — Аз също трябва да обсъдя нещо важно с теб.

Тримата мъже се обърнаха и проследиха с поглед слизащата по стълбите Лизет Дюпре. Когато чернокосата красавица се приближи, Джон забеляза гневните искри в смарагденозелените очи на бившата си любовница.

Той размаха някакъв лист хартия.

— Имам документ, който ме обявява за временен настойник на Лили — каза Джон. — Нека Алис доведе детето.

— Закъснял си — отвърна Лизет за негова най-голяма изненада.

— Какво значи това? — попита Джон и внезапно усети да го обзема ужас. Ако с Лили се бе случило нещо...

— Жена ти, майка ти и леля ти отвякоха дъщеря ми с оръжие — отвърна Лизет за ужас на тримата мъже. — Възнамерявам да повдигна обвинение и да се погрижа за тяхното задържане.

„Проклет боклук“ — помисли си Джон гневно. Той се обърна към икономката.

— Алис, оставете ни сами.

Този път жената не погледна господарката си за позволение, а побърза да изчезне.

— Готов съм да преговаряме — отново се обърна към Лизет Джон.

— Освен дъщеря ми ти нямаш нищо, което бих искала да имам — отвърна тя.

— О, имам, и още как — възрази Джон с ледена усмивка. — Колко ще ми струва да престанеш да тормозиш семейството ми?

— Сто хиляди фунта.

— Това е истински обир — възкликна Рос.

— Казах ти цената си — рече Лизет. — Ти решаваеш дали ще я приемеш, или не.

— Съставете документ с необходимите клаузи — нареди на адвокатата си Джон. — Ще го подпишем на място.

— За всеки — добави Лизет.

Джон я прониза с поглед.

— За всеки от похитителите на дъщеря ми — обясни тя.

Джон усети мускулите на лицето му да играят, но бившата му любовница го държеше в ръцете си и добре знаеше това.

Кимна.

— Колко искаш за това, да ми оставиш Лили и никога повече да не се мяркаш пред очите ѝ?

— Лили е единственото ми дете — рече Лизет с дяволита усмивка.

— Колко? — повиши глас.

— Двеста хиляди фунта.

Джон замръзна. След един безкрайно дълъг миг той погледна адвокатката си и кимна.

Докато Матюс изготвяше документа и полицата, във вестибюла се възцари гробовна тишина. След като Лизет бе сложила подписа си под споразумението, Джон стори същото и ѝ подаде полицата.

Тримата мъже бяха вече на стълбите, когато чуха гласа на Лизет.

— Удоволствие е да се сключват сделки с вас, ваша светлост.

— Инвестирайте парите си добре, Лизет — подхвърли през рамо Джон. — От мен няма да получите нито пени повече.

Мили Боже, глупостта на Изабел му бе струвала петстотин хиляди фунта.

Нямаше нищо против да плати двеста хиляди на Лизет, за да изчезне от живота на Лили, но тристате хиляди, които трябваше да избавят дамите от семейството му от арест и свързания с него скандал, бяха напълно излишни. Ако Изабел бе стояла настрана, вместо да тича при майка му...

Като начало Джон възнамеряваше да ѝ даде един добър урок. А след това? Щеше да ореже месечната ѝ издръжка дотогава, докато тя не изплатеше тристате хиляди фунта, за което навярно щяха да ѝ бъдат необходими следващите четиридесет години.

— Има ли нещо друго, ваша светлост? — попита Матюс.

— Не — сухо отвърна Джон, кипящ от гняв. Пред градската резиденция на Сен-Жерменови слезе от каретата и извика на Галагър: — Откарайте господин Матюс вкъщи.

Проследи каретата си, докато тя не изчезна от Парк Лейн. Най-сетне се обърна към брат си и рече:

— Ще влезеш ли с мен?

— Не бих искал да присъствам — отхвърли предложението Рос, виждайки стоящата пред къщата карета на майка си.

Той се усмихна криво и се запъти към собствената си карета, която го очакваше малко по-надолу по улицата.

Джон изкачи стълбите към входната врата. Вратата се отвори още преди да бе почукал.

— Къде са? — изръмжа Джон и нахлу във вестибюла като увлечен в устрема на битката генерал.

— Дамите чакат в кабинета ви — отвърна Добс.

Джон се втурна по стълбището, а след това по коридора към работния си кабинет и отвори вратата с трясък.

Майка му и леля му седяха в креслата пред писалището, но съпругата му я нямаше. Вероятно утешаваше малката Лили, на която

се бе наложило да прекара с Лизет почти целия ден.

Джон гневно стрелна с очи майка си, която му отвърна с унищожителен поглед.

— Вашата глупост ми коства цяло състояние — изфуча той, докато се приближаваше към нея.

— Не ставай невъзпитан — отвърна херцогинята с присвити очи.

— Джони, макар вече да си възрастен — поде Естер, уважението към родителите...

— Тихо — нареди херцогинята.

Естер стисна устни.

— Сине, ти си глупак — обясни майка му. — Лили Дюпре е твоя родна дъщеря.

Твърдението ѝ го завари неподготвен.

— Майко, откъде знаеш, когато дори аз не мога да твърдя това със сигурност?

— Видя ли малкия сърцевиден белег на дупенцето ѝ? — попита тя. — Аз имам същия, а също и Естер — обясни херцогинята. — Не си прави труда да ме молиш да ти го докажа, защото нямам намерение да се събличам пред собствения си син.

— Това, че имаш същия родилен белег като Лили, е чиста случайност — отвърна Джон.

— Джони, тук грешиш — намеси се с благ глас леля му. — Макар да трябва да призная, че можеш...

— Тишина! — извика херцогинята. — Този родилен белег идва от шотландските ми предци и през поколение се наследява от всички членове на семейството от женски пол. Двете с Естер го имаме, също както твоята прабаба. А сега Лили. Ако Изабел роди момиче, те уверявам, че то ще рима същия родилен белег.

Това откритие бе невероятно.

— Защо не си ми споменавала за това по-рано?

— Щеше ли да ми повярваш? — попита херцогинята и смръщи чело.

Въпреки гнева си Джон не можа да не се усмихне.

— Не, както не вярвам и сега. — Майка му понечи да възрази нещо, но той я прекъсна. — Няма значение кой е родният баща на Лили. Днес трябваше да платя на Лизет триста хиляди фунта, за да не

повдигне срещу вас обвинение за отвличане. Ако ме извините, имам да кажа на съпругата си това-онова.

Джон се запъти към вратата, но думите на майка му го накараха да спре.

— Изабел и Лили са в Монтгомъри Хаус — съобщи му тя.

Джон се обърна съвсем бавно и впи в майка си поглед, който не вещаеше нищо добро. Без да каже нищо, той отвори вратата, при което Добс едва не политна през прага.

— Какво, по дяволите, става тук? — изруга Джон. — Подслушвахте ли?

— Не, ваша светлост — с надменен глас излъга Добс и се изпъчи. — Просто се питах дали гостите ви не биха желали да се подкрепят със закуски и чай.

— По дяволите закуските — изръмжа Джон. — Онова, което искам, е каретата ми.

— Да, ваша светлост — мъжът се обърна, за да излезе.

— Всъщност не. Ще отида пеш — извика Джон, когато си спомни, че бе изпратил Галагър да откара адвоката му. Преди да излезе, той хвърли още един унищожителен поглед на майка си и забърза по коридора към главното стълбище.

Изабел дълго седя в салона на Монтгомъри Хаус, скръстила ръце в скута си, докато накрая не стисна нервно медальона си. Тя мълчаливо молеше за помощ своя ангел хранител, но Жизел не се появяваше.

— Какво ще стане, ако той не дойде? — проплака Дьо Жавел, докато неспокойно крачеше насам-натам.

— Сен-Жермен ще дойде — увери го Уилям Гримсби от мястото си пред камината.

— Но ако...

— Затваряй си устата, Ники — просъска Делфиния и го накара да замълчи.

Никола дьо Жавел стисна устни и продължи да крачи насам-натам. Когато мина покрай креслото на Изабел, тя се засмя презрително.

— Кажй й да престане да ми се присмива — нацупи се Дьо Жавел. — Изнервя ме.

— Ако още веднъж се присмееш на Ники, ще съжаляваш — заплаши Делфиния.

— Кой е в къщата? — попита Гримсби.

— Камериерката, която се грижи за детето — отвърна Делфиния. — Вероятно също Пебълз и няколко прислужници.

„Жизел, помогни ми — мислено се молеше Изабел. — Обеща да ми се притечеш на помощ, когато имам нужда от теб.“

— Губиш си времето — прошепна Изабел, когато Дьо Жавел отново мина покрай нея. — Мъжът ми не ме обича толкова, че да дойде да ме търси.

— Тя казва, че...

— За Бога, Ники, лъже — прекъсна го Делфиния. След това се обърна към Изабел. — Лъжите няма да ти помогнат. Виждала съм как Сен-Жермен те поглъща с поглед. Той ще се появи всеки момент.

Изабел не отвърна нищо. Възможно ли бе мащехата ѝ да е права? Обичаше ли я Джон? Нито с една дума не ѝ бе да разбере, че изпитва някакви чувства към нея. Неочаквано вратата на салона се отвори и накара четиримата да извърнат глави. Джон стоеше наперен в рамката, а очите му пръскаха гневни искри.

— Доведи Лили — нареди той и влезе в салона. — Отиваме си вкъщи.

Преди някой да успее да ѝ попречи, Изабел стана и се хвърли в обятията му.

— Не биваше да идваш.

Двамата чуха изщракването и след миг видяха насочен към тях пистолет на Гримсби.

— Да не си полудял — удивено възкликна Джон. — Махни оръжието, преди да си убил някого.

— Точно така, ваша светлост — рече Гримсби, чиито очи свестяха зловещо. — За нещастие ти си онзи, който ще бъде убит.

— Ще вкара всички ни в затвора — проплака Дьо Жавел, обръщайки се към леля си.

— Уилям, Ники е прав — рече Делфиния. — Ако го застреляш в къщата ми, всички ще отидем на бесилото.

— Не ме интересува — отвърна Гримсби. — Веднъж да...

— Но мен ме интересува — прекъсна го Делфиния. Няма да позволя в дома ми да бъде извършено убийство.

— Уилям, защо желаеш смъртта ми? — попита Джон, пронизвайки с поглед бившия си шурей.

— Ти уби Ленор!

— Никога не съм...

— Сестра ми умря при помятане, а детето беше твое! — извика Гримсби. — Ти си виновен за преждевременната ѝ смърт.

Изабел забеляза изпълнения с болка поглед на съпруга си, който дълбоко я трогна.

След един безкрайно дълъг миг, в който той сякаш се бореше със себе си, Джон прошепна с дрезгав глас:

— Ленор получи кръвоизлив, защото се опита да направи аборт.

— Не ти вярвам! — изрева Гримсби. — Ленор не би направила това, освен ако ти не си я принудил.

— Детето не беше от мен — отвърна Джон с треперещ от болка глас.

Присъстващите в салона го погледнаха ужасени.

— Лъжите няма да ти помогнат — Гримсби насочи пистолета си към него.

Делфиния протегна ръка и докосна рамото на графа.

— Предупреждавам те. Не си мисли, че ще ти позволя да го застреляш в салона ми.

Подът сякаш се изплъзна изпод нозете на Изабел. Тя простена. Сърцето ѝ се късаше да гледа съпруга си така. Той с години беше таил в себе си тази тайна, за да спести на другите срама и позора.

— Ти ли се опита да ме прегaziш с каретата? — попита Джон.

— Да, разбира се — арогантно отвърна Гримсби. — Аз платих и на Лизет да направи онази сцена на сватбата ви.

— И стреля по нас с Изабел в деня на годежа ни?

Гримсби кимна.

— Защо правите това? — извика Изабел и се обърна към мащехата си, поставяйки ръка на корема си, сякаш се опитваше да предпази бебето си.

— Скъпа Изабел, ти няма от какво да се боиш — обясни ѝ Делфиния. — Ще доживееш до дълбоки старини. За съжаление бъдещото ти жилище ще бъде някоя лудница, но какво да се прави.

Изабел гледаше мащехата си недоумяващо.

— Не разбирам.

— Искаш ли да се изразя по-ясно? — просъска Делфиния.

— Щом отстраним херцога, ще се омъжиш за Ники, и тогава, освен състоянието на рода Монтгомъри ще управляваме и това на Сен-Жерменови.

— Ако съпругът ми умре, ще ми бъде необходимо позволението на Майлс, за да се омъжа — напомни на мащехата си Изабел.

— На последния си рожден ден ти навърши пълнолетие — отвърна Делфиния. — Не е необходимо да искаш позволение от когото и да било.

Изабел усети да я изоставят и последните сили. Трябваше да има някакъв начин този пъклен план да бъде осуетен.

— Освен това Майлс няма да има възможност да възрази — добави Дъо Жавел. Лицето му на невестулка се разтегли в гримаса. — Погрижихме се за един нещастен случай още преди пристигането му в Лондон.

— Всички ще узнаят какво сте сторили — заплаши Изабел.

— Ако го направиш, малката Лили Дюпре ще умре — отвърна Делфиния.

— Бог да се смили над черните ви души — възкликна Изабел. След това извика за най-голяма изненада на всички присъстващи: — Жизел! Къде, по дяволите, се бавиш?

За нещастие никой ангел хранител не се притече на помощ.

— Не ви ли казах, че е луда — обърна се към Гримсби Делфиния.

— Обичам те — усмихнато рече Джон и нежно повдигна брадичката на съпругата си.

— И аз те обичам — промълви Изабел и отвърна на усмивката му, сякаш нямаше от какво да се боят.

— Спестете ни тези отвратителни сантиментални сцени извика Делфиния.

— Къде сте всички? — внезапно прозвуча един глас. — Върнах се! — В салона се появи Майлс Монтгомъри, но гледката, която завари, го накара да замръзне на място.

— Отдавна трябваше да си мъртъв! — възкликна Никола Жавел.

— Майлс — извика Изабел и понечи да се втурне към брат си.

— Овладей се, Бел — прошепна й Джон и я задържа. — Не давай повод на Гримсби да натисне спусъка.

— Какво става тук, по дяволите? — смутено попита Майлс.

— През миналия юни двамата с Джон се оженихме — обясни Изабел, колебаейки се откъде да започне. — Гримсби иска да убие Джон, а Делфиния и Дьо Жавел ламтят за богатството ти. Те желаят и твоята смърт. — Изабел забеляза как погледът на брат ѝ срещна този на Джон. Съпругът ѝ едва доловимо поклати глава, за да предпази Майлс от някоя прибързана постъпка.

— Делфиния, нищо не разбирам — делово заговори мащехата си Майлс. — Винаги си получавала всичко, което си искала. За какво ти е да убиваш за пари?

— До гуша ми дойде да се моля за пари за дрехи и бижута — отвърна мащехата му.

— Не е лесно да убиеете двама души и да се отървете безнаказано — рече Джон. — Все още не е извършено никакво престъпление. Откажете се от пъкления си план и ще се погрижа властите да проявят снизхождение.

Делфиния и Никола се спогледаха, сякаш се опитваха да преценят доколко може да се вярва на думите му.

— Ще ги хвърлим в ямите за глина в Есекс — обясни Гримсби, приближавайки се към вратата. — Така никой няма да открие телата им.

„Жизел, имам нужда от теб“ — молеше се мислено Изабел.

— Търпение, дете мое. Довери ми се.

С насочен към тях пистолет, Гримсби им даде знак да излязат от салона. Те бавно изминаха коридора и по стълбите слязоха във вестибюла. Когато се приближиха към вратата обаче, тя неочаквано се отвори и в къщата се втурна Рю.

— Чарлс ми предложи да се оженим! Ще стана Рю Ханкок, баронеса Кесуик — развълнувано извика тя.

Това произшествие, отвлякло вниманието на присъстващите, бе добре дошло за Джон и младия Монтгомъри. Майлс с лекота повали на пода Дьо Жавел, докато Джон се опитваше да отнеме пистолета на Гримсби. В схватката помежду им оръжието се изплъзна от ръката на графа и падна на пода.

— Пистолета, дете!

Изабел грабна оръжието, преди още Делфиния да бе успяла да реагира. С трепереща ръка тя го насочи към мащехата си, която

замръзна на място.

— Не мърдай, иначе ще те застрелям — заплаши Изабел.

Джон взе пистолета от ръцете ѝ и го насочи към мъжете.

— Легнете на пода — нареди той. — Делфиния, ти седни до тях.

— Какво става тук? — изпищя Рю.

Никой не ѝ обърна внимание.

В този момент в къщата се появи Чарлс. Той се огледа и каза на Джон:

— Рю прие предложението ми.

— Моите поздравления — сухо отвърна Джон. — Ще бъдете ли така добър да повикате полицията.

Ханкок не откъсваше поглед от оръжието.

— Да не би това да е някаква нова игра?

— Не, глупако — отвърна Джон, чието търпение бе на изчерпване. — Тези тримата се опитаха да ни убият. А сега повикайте най-сетне полицията.

При това ужасяващо разкритие Рю изпищя и падна в безсъзнание. Ханкок я улови, преди да се бе строполила на пода, и предпазливо я постави да легне.

— Т-т-това, разбира се, променя всичко — заекна той. — Не мога да си позволя подобен скандал.

След един многозначителен поглед към Майлс Монтгомъри Джон видя възрастния иконом, който бързаше по коридора към тях.

— Пебълз, повикайте полицията.

— С най-голямо удоволствие, ваша светлост — на път към вратата Пебълз хвърли унищожителен поглед на Делфиния и нейния племенник.

— Вечно ще бъда задължен на Рю, защото днес тя ни спаси живота — каза Джон, многозначително поглеждайки Ханкок. — Ще се ожените за нея или ще си понесете последиците.

— Разбира се, но тази идея никак не ми харесва — отвърна Ханкок.

Джон го погледна и смръщи чело.

— Ще ви хареса.

— Както кажете, ваша светлост, ще ми хареса.

Десет минути по-късно Пебълз се върна заедно с няколко полицаи, които след кратък разговор с херцога арестуваха Гримсби,

Дьо Жавел и Делфиния.

— Ваша светлост, утре трябва да предявите обвинение.

— Граф Стратфорд и аз ще бъдем в полицейското управление още в ранни зори — увери го Джон. След това се обърна към Изабел.
— Стигнахме и до вас, ваша светлост.

Той я взе в прегръдката си и я притисна към себе си толкова силно, сякаш никога нямаше да я пусне. След това сведе глава и притисна устни към нейните в страстна целувка.

— Говорех сериозно, когато казах, че те обичам — промърмори той.

— Аз също те обичам.

— Благодаря ти, съкровище, че не се предаде — на лицето му изгря усмивка.

Изабел дари своя принц с дяволита усмивка.

— Аз ви благодаря, господине, че ме търпите.

След това склони глава на гърдите му, а Джон зарови лице в русите ѝ коси. Те дълго останаха прегърнати. Само двама в целия свят...

ЕПИЛОГ

Годината изтече. Чудесните летни дни бяха сменени от мека есен със златна шума и лепкави мъгли, която неусетно отстъпи място на посребрилата клоните на дърветата зима. Не след дълго първите минзухари и цъфналите форзиции известиха настъпването на пролетта.

На двадесет и трети април, денят на свети Джордж, снежната покривка започна да се топи. От снега в Ейвън Парк подадоха главички първите предвестници на лятото — теменужките.

Още съвсем рано през онази утрин на бял свят се бе появил наследникът на херцога на Сен-Жермен. Джон реши да го кръсти Адам в памет на бащата на Изабел.

Десет минути по-късно нададе своя първи писък и сестричката на Адам, която Изабел нарече с имената на покойната си майка и на своя ангел хранител — Елизабет — Жизел.

След като късно следобед през онзи паметен ден първоначалното възмущение от появата на новите обитатели на Ейвън Парк се бе уталожило, щастливите родители си почиваха в спалнята си. Облегната на таблата на леглото, Изабел люлееше на ръце сина си, а Джон седеше до нея и нежно притискаше към гърди дъщеричката си.

Изабел видя Джон да отвива пелените на бебето.

— Какво правиш? — попита тя.

Без да ѝ обръща внимание, Джон заоглежда дупенцето на детето.

— Проклет да съм — промърмори след малко той. — Майка ми беше права.

Изабел се засмя.

— За какво говориш?

— Елизабет има същия сърцевиден родилен белег като Лили — рече той.

— Не забравяй майка си и леля Естер — напомни му тя.

— От месеци се опитвам да прогоня представата за това — усмихнато ѝ призна той. На вратата се почука. — Готова ли си да

приемаш посетители?

Изабел кимна.

— Нека влязат.

— Влез — извика той.

Вратата се отвори. Рос и Джейми Сен-Жермен влязоха в спалнята, следвани от Майлс Монтгомъри. Тримата не можаха да съдържат усмивките си при трогателната гледка, която представляваха херцогът и херцогинята на Ейвън с новородените си деца.

— Къде е Лили? — попита Изабел.

— Още спи — отвърна Рос, пристъпвайки към леглото, за да разгледа бебетата по-отблизо. — Джунипър ще я доведе веднага щом се събуди.

— Адам прилича на баща си — рече Джейми.

— Да, а Елизабет — Жизел не отстъпва по красота на майка си — допълни Майлс.

Преливаща от гордост, Изабел ги дари с щастлива усмивка. Съпругът ѝ обаче не можеше да бъде заблуден толкова лесно.

— Комплиментите ви ми подсказват, че отново сте замислили някое безразсъдно начинание — иронично рече той. — Не ви ли стига последното приключение?

— Не сме изгубили нито пени — възрази Джейми.

— Пътуването до Америка ви коства една година от живота — отвърна Джон. Изражението на брат му помръкна.

— Бъдещите ни планове се ограничават в рамките на острова — рече Майлс.

Джон се ухили.

— Ще обсъдим това по-късно.

— Не искам да кажа нищо — провлачено рече Рос, — но личицата на бебетата ми се струват ужасно сбръчкани. Надявам се, че с времето ще се изгладят?

Изабел се засмя.

— Не беше много мило от твоя страна — шеговито се скара на девера си тя.

— Получих писмо от семейство Гримсби — обясни Джон със сериозен глас. — Душевното състояние на Уилям наложило да бъде изпратен в лудница.

— Една грижа по-малко — рече Рос.

— Дьо Жавел е заминал за Австралия — съобщи Майлс.

— Жал ми е за Лобелия и Рю — каза Изабел за най-голямо учудване на мъжете.

— Защо, скъпа? Двете са щастливо омъжени — Джон я погледна.
— Успяхме да избегнем скандала и да уредим всичко извън съда.

— Да, но двете отговарят за домашния арест на Делфиния — отвърна Изабел с дяволита усмивка. — Представи си само живота им. Делфиния гостува на всяка от тях по шест месеца в годината.

— Животът с нея е заслуженото им наказание за всички онези години, през които са те тормозили — отвърна Джон и я целуна по бузата.

— Време е да отпразнуваме раждането на новите членове на рода Сен-Жермен — каза Рос.

— И аз съм на същото мнение — подкрепи го Джейми.

— Съгласен — рече Майлс.

— Ще се присъединя към вас малко по-късно — каза Джон. — Опитайте се да останете трезви, докато дойда.

Тримата новоизпечени чичовци напуснаха стаята. Младите родители остана сами... но не задълго. След десетина минути на вратата отново се почука.

Джон погледна въпросително съпругата си.

— Нека влязат — рече Изабел.

— Влез — извика Джон и вратата веднага се отвори. Следвана от Джунипър, в стаята се втурна Лили и се покатери на леглото.

— Мили Боже — досущ като баща си извика Лили. — Виждам две бебета.

— Двамата с татко не можахме да решим кое би било по-добре за теб: — да имаш братче или сестриче — обясни Изабел.

Лили плесна с ръце и се засмя.

— Харесват ли ти? — попита младата жена.

— О, да.

— Повече от новото ти пони? — попита Джон.

Лили кимна.

— Харесват ми дори повече от това, да тичам из парка — момиченцето се обърна към бавачката си. — Джунипър, трябва да поговоря с Бога. Ще ме заведеш ли до параклиса?

— Искаш да му благодариш или да го помолиш за нещо? — Джон нежно се усмихна на дъщеря си.

— Да му благодаря, разбира се.

Джунипър хвана момиченцето за ръка и двете напуснаха стаята.

— Сигурна ли си, че не искаш да я кръстиш Прудънс^[1] или Фортитюд? — докачи съпругата си Джон. — Според мен Темпърънс^[2] би й отивало повече от Елизабет.

Изабел се усмихна сдържано.

— Готова съм да пожертвам първите три имена от списъка си, само и само да не кръстиш сина ни Слоут, ленивеца.

Съпругът ѝ не отговори. Изабел вдигна поглед към него и го видя да гледа ужасен към камината. Тя проследи погледа му и се усмихна на приближаващата се към леглото възрастна жена.

— Липсваше ми — рече Изабел. — Къде беше?

— Навсякъде и никъде — отвърна Жизел. — Винаги съм наблизко, в случай че имаш нужда от мен. — Възрастната жена усмихнато се загледа в спящите деца, протегна възлестата си ръка и ги погали по главичките. — Нека Всемогъщият дари Адам и Елизабет — Жизел със здраве, щастие и вечна любов.

— Не ме напускаш, нали? — попита Изабел.

— Ще се превърна в дух, но винаги ще бъда в сърцето ти — отвърна Жизел. — Обичам те, дете мое. — Обръщайки се към Джон, тя попита: — Сега вярваш ли в съществуването ми?

След тези думи възрастната жена бе обгърната от мъгла, която постепенно ставаше все по-гъста, и по-гъста, докато накрая отново не се разнесе. Жизел бе изчезнала. Вместо нея сега пред тях стоеше прекрасна руса жена.

— Мамо? — прошепна Изабел.

— Смъртта е безсилна да ни раздели — каза жената с ангелски глас и се усмихна благо. — Любовта надживява дори вечността. — Тя се наведе над Изабел и я целуна по челото, след което изчезна, сякаш никога не бе съществувала.

— Ако не го бях виждал със собствените си очи, никога нямаше да повярвам — слисано каза Джон.

Изабел го погледна с теменуженосините си, влажни от сълзи, очи. Тя безмълвно отвори медальона си и за пръв път позволи на Джон

да погледне портрета на покойната ѝ майка, жената, която само допреди миг бе стояла пред тях.

— Скъпа, съжалявам, че не ти вярвах — промълви Джон.

— Жизел беше права, принцовете не носят непременно корони — отвърна Изабел с нотка на съжаление в гласа. — Някои принцове се представят за херцози.

— Благодаря ти, съкровище — Джон се наведе към нея, целуна я по слепоочията и прошепна с дрезгав нежен глас: — Joy sans fun, скъпа моя. Безкрайно щастие.

---

[1] Прудънс (англ. prudence) — благоразумие — Б.пр. ↑

[2] Темпърънс (англ. temperance) — умереност, въздържание — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.